

CHƯƠNG 40**G**

ió bắc thổi lai rai!

Lá vàng rơi lác đác!

Thần thờ hai bóng người đi im lặng trong khoảng đêm trường
lặng lẽ giữa đường núi cheo leo.

Thật là một cảnh tượng lạnh lẽo đìu hiu não người nặng bầu tâm sự.

Bằng một giọng buồn buồn, Bạch Cơ lên tiếng, gọi người yêu tha thiết:

—Anh!

—Gì đó em Cơ!

Nàng ngó chàng với cặp mắt mơ huyền u oán, chậm rãi hỏi một câu tình tứ yêu đương:

—Anh đang nghĩ ngợi việc gì mà vẻ mặt trầm lặng dăm chiêu thế hả anh?

—Không! Anh có nghĩ ngợi việc gì đâu? Buồn vốn là bản chất xưa nay của anh.

—Anh Phong ời!

Bạch Cơ dàu dàu nét mặt, giọng nàng chứa đựng một cái gì sâu thẳm nặng nề:

—Anh nhớ chẳng ngày hôm ấy hai đứa mình cùng ngủ chung một giường?

—Nhớ! Kỷ niệm ấy chưa phai mờ trong ký ức của anh!

—Lúc ấy, anh giận em lắm chứ gì?

—Đúng vậy!

—Thế thì, hôm nay anh làm thế nào để phân biệt giữa Bạch Cơ và Mông Diện Thần Nữ?

—Anh chỉ có cảm giác mà không nói được nó là thế nào.

—Anh yêu Bạch Cơ mà giận Mông Diện Thần Nữ phải không?

—Quả đúng như vậy đó!

—Nhưng Bạch Cơ với Mông Diện Thần Nữ cũng chỉ là một người con gái ấy thôi!

—Có điều trong con mắt, trong đầu óc anh thì Bạch Cơ hiển dăng cho anh rất nhiều ân tình thấm thiết, mà Mông Diện Thần Nữ thì làm mất của anh rất nhiều hy vọng đẹp đẽ nhất đời.

—Mất những thứ gì đâu?

—Tuy là trên thực tế chẳng thấy mất gì cả. Nhưng trong tình cảm lơ mờ, anh thấy mang máng là anh sắp mất những cái gì đẹp đẽ nhất, êm đềm nhất!

Bạch Cơ bật lên một tiếng cười đau khổ, não nề. Nàng mở miệng toan nói rồi lại thôi, nín thinh.

Tâm sự của Tiểu Phong chất chứa bao nhiêu nỗi sầu thương vương nặng mà ngại ngùng, nặng trĩu không thể hé răng.

Bạch Cơ hăng hái bước lên trước dẫn đường miệng bảo:

—Anh đi theo em!

Tiểu Phong không nói tiếng nào, lăm lũi theo sát sau lưng người yêu.

Vào đến khu rừng tòng, chợt nghe Bạch Cơ kêu nói to:

—Anh hãy nắm cứng chéo áo em mà đi. Đây là Thiên Lê Trận.

Tiểu Phong biết chắc lời Bạch Cơ nói đó là thật. Chàng liền nắm chặt chéo áo nàng bước từ từ từng bước một theo sát chân nàng vào trong trận thế rừng tòng.

Xuyên qua ba mươi sáu cây tòng cổ trổng theo trận pháp Thiên La, chàng thấy cảnh vật trước mắt thay đổi liên liên.

Kỳ hoa, dị thảo trong rừng tòng nở rộ tươi xinh, thơm ngát không kém Bồng Đảo, Thiên Thai. Ở chính giữa bãi hoa muôn tía, ngàn hồng ấy nổi lên một gian thạch thất cực kỳ tinh vi, hoa lệ không kém động phủ Thần Tiên. Chung quanh bốn phía gian thạch thất ấy có một vòng tường bằng đá màu đỏ bao bọc, từ ngoài cửa ngõ có một con đường nhỏ rải đá cuội đi suốt vào trong gian thạch thất ấy.

Bạch Cơ day lại nói với Tiểu Phong:

—Đến rồi!

Tiểu Phong gật đầu hỏi lại:

—Đây là «Phỉ Thúy Cung»?

Bạch Cơ gật đầu liên tiếp mấy cái dắt Tiểu Phong tiến bước đi trên con đường trải đá trong gian thạch thất.

Chợt thấy bốn ả thiếu nữ mặc áo xanh mảnh mai, tha thướt dường thể hoa bay trong gió rơi xuống nhẹ nhàng trước mặt Bạch Cơ và Tiểu Phong. Bốn ả thiếu nữ áo xanh ấy tách rời làm hai cặp đứng ra hai bên, lễ phép cúi đầu xá sâu về phía Bạch Cơ rồi đồng thanh cất tiếng nói trong trẻo như giọng oanh ca:

—Kính chào Đường chủ vạn phúc.

Bạch Cơ vui vẻ hỏi:

—Cảm ơn mấy em. Chẳng hay có việc chi xảy đến trong Cung hay không?

Cả bốn ả thiếu nữ áo xanh đồng thanh trả lời là «Không có».

Bạch Cơ và Tiểu Phong đi thẳng đến cửa, thấy hai cánh đóng chặt, lại có mười thiếu nữ áo xanh chia hai bên đứng gác. Cả mười ả thiếu nữ này đều có một vẻ mặt nghiêm túc. Tiểu Phong bất giác ớn lạnh trong lòng. Sau cùng, chàng ngang nhiên ngược đầu đi thẳng tới.

Cánh cửa từ từ mở rộng, Bạch Cơ nắm tay Tiểu Phong đi vào không khác một cặp vợ chồng mới cưới đi về phòng bái bên nhà cha mẹ đang gái. Cô dâu có bốn phận hướng dẫn chàng rẽ trong ngày đầu còn rụt rè, bỡ ngỡ.

Khi qua khỏi ngạch cửa, Tiểu Phong để ý trông thấy bên trong gian thạch thất nầy mặc dầu không mấy rộng rãi, nhưng mà tinh vi, tráng lệ hơn cả gian thạch thất dưới hang đất Thập Hoa Thạch gấp mười lần.

Bốn vách tường bên trong gian thạch thất nầy đều xây bằng thứ đá cẩm vân của nước Đại Lý màu xanh nước biển. Mỗi viên đá đều chạm trổ mai, lan, cúc, trúc, thược dược, mẫu đơn, hải đường, ngọc lựu, tinh mỹ tuyệt luân.

Cách khoảng mười viên đá lại cần một hạt ngọc minh châu màu xanh da trời khiến cho bên trong gian thạch thất nầy trở thành một thế giới thần kỳ mộng ảo.

Điều làm cho Tiểu Phong đặc biệt chú ý hơn hết là bên trong tám vách đá của gian thạch thất nầy có treo ba bức họa vẽ bằng mực đen theo lối hắc họa. Lạ kỳ hơn nữa là ba bức hắc họa nầy tuy cảnh vật không giống hệt nhau nhưng khác nhau những chi tiết chớ đại thể thì lại chẳng mấy đổi thay.

Bức họa thứ nhứt vẽ những cảnh tịnh dương vào buổi hoàng hôn phản chiếu vào đằng sau lưng một thiếu nữ khiến cho bóng nàng ngả dài trên mặt đất. Bối cảnh cuối cùng trong bức vẽ là những chiếc lá khô bay...

Ánh chiều đậm cảnh hoàng hôn

Bóng người thiếu nữ bên chôn dậm dài.

Lá vàng lác đác tung bay

Sóng tình nổi gió những ngày cô liêu!

Bức họa nầy làm cho người xem có một cảm giác nhớ nhung những kỷ niệm mơ buồn của một thời dĩ vãng ảm đạm thê lương.

Bức họa thứ hai vẽ một cặp thanh niên nam nữ đứng giữa một đám mây mù dầm chiêu nhìn nhau đắm đuối. Nhưng ánh mắt của họ bị đám mây mù ấy che khuất mà không trông rõ được nhau.

Nhớ mong ngày tháng mỗi mòn

Tim còn rung cảm, mắt còn dăm dăm...

Phương trời hai ngã xa xăm

Ngàn mây che khuất bóng tằm mịt mù.

Bức họa nầy diễn tả một mối tình yêu đương giữa đôi thanh niên nam nữ. Mặc dầu ở sát bên nhau trong gang tấc mà cõi lòng họ lại bị cách trở ngàn trùng, không khác kẻ ở ven trời, người ngoài góc bể.

Đám mây mù ấy chiếu vào một vật gì, Tiểu Phong không làm sao đoán hiểu nổi.

Bức họa thứ ba vẽ một đêm tầm tối giữa bàn tay không thấy năm ngón. Giữa đêm tầm tối dày mò ấy có một đồng lửa cháy đỏ rực. Trong đồng lửa ấy có một gương mặt thiếu nữ. Hai giọt lệ rơi xuống hai gò má.

Cuộc đời mù mịt tối tăm,

Càng yêu đương lắm càng cảm hận nhiều

Lửa tình như đốt, như thiêu

Tương lai hạnh phúc tiêu điều trong mơ

Nghĩ bây giờ tưởng bao giờ,

Lệ sầu đứt nổi trên bờ mi tuông!

Ý tứ trong bức vẽ này rất cao siêu, nhưng Tiểu Phong nhìn vào gương mặt dầm lệ của thiếu nữ trong đồng lửa đỏ ấy mà suy luận thì định chắc đây là một khung cảnh bi thương của người tuyệt vọng vì tình.

Ba bức vẽ nầy chẳng những nghệ thuật tinh xảo mà nét bút rất linh động.

Lạ một điều là thiếu nữ trong cả ba bức vẽ ấy đều giống hệt nhau một khuôn đúc.

Họa là nghệ thuật tượng trưng cho người sống, cảnh sống.

Từ trong ba bức họa ấy Tiểu Phong tìm thấy mạng vận của một thiếu nữ hết sức bất hạnh trên đời bị che dấu vào đó.

“Thiếu nữ trong họa là ai?”

Đương lúc Tiểu Phong chìm sâu vào ý nghĩ ấy thì giọng nói của Bạch Cơ đưa lọt vào tai chàng:

—Anh xem bức vẽ đẹp đó chứ?

Tiểu Phong giật mình tỉnh mộng đáp liền:

—Bức họa tuyệt đẹp!

Bạch Cơ buồn bã, hỏi mĩa mai:

—Đẹp à?

—Đúng vậy, ba bức họa tuyệt đẹp. Có điều cả ba bức cùng chứa đựng một chuyện tình thê lương và bi thiết nào lòng người xem!

—Đúng lắm!

Bạch Cơ nở một nụ cười khổ sở trên vành môi khô héo. Giọng nói của nàng đượm vẻ buồn lê thê:

—Đây là ba bức họa mỹ lệ cùng do một thiếu nữ bất hạnh vẽ ra. Thiếu nữ trong ba bức họa này vì ái tình mà bước đi trên con đường ghê gớm đáng khiếp sợ. Nàng vì yêu mà sống, vì yêu mà chết!

Tiểu Phong «à» lên, đưa cặp mắt ngờ vực nhìn vào gương mặt rầu rĩ của Bạch Cơ.

Không nói thêm một tiếng nào nữa, Bạch Cơ dẫn Tiểu Phong đi vào trong một phòng khách. Trong phòng khách ánh sáng lơ mơ khiến người ta có một cảm giác như mình đi lạc vào một cõi thần bí.

«Phỉ Thúy Cung», danh tự rất mỹ lệ, sự trang trí lại càng mỹ lệ vô song. Lúc vào đường hầm đất, mặc dầu Tiểu Phong trông thấy cảnh vật thần bí, nhưng ở đó và ở đây, hai nơi thần bí rất khác xa nhau.

Một nơi thì thần bí khủng bố!

Một nơi thì thần bí mỹ lệ!

Tiểu Phong bỗng dưng bị cảnh vật thần bí mỹ lệ này hấp dẫn mê hồn. Liên khi ấy, một ả thị tỳ mặc áo xanh bùng lên một khay trà mùi thơm ngào ngạt. Khay

ngọc, chén vàng bóng nhoáng sạch sẽ. Chàng không ngần ngại uống cạn một chén nghe mát dịu cả lòng, biết rõ đây là một thứ hương trà hiếm có.

Bạch Cơ thông thả hỏi chàng:

—Anh à! Anh biết em mời anh đến chốn này để làm gì không?

Tiểu Phong trả lời:

—Để nói cho anh nghe về thân thế của em!

Bạch Cơ gật đầu, cười đáp:

—Không sai. Em nói rõ cho anh biết về thân thế của em. Có điều trước khi bàn về thân thế của em, điều cần thiết là em cần nói với anh vài câu chuyện.

—Chuyện gì vậy, hả em?

—Chuyện thứ nhất, anh nên trả lời thành thật bằng tiếng nói của con tim là anh có chân chánh yêu em hay không?

Tiểu Phong không do dự, đáp:

—Em khỏi nghi ngờ lòng anh. Mỗi người sống trên thế gian đều chỉ có một mối tình đầu. Mối tình ấy rất chân chánh. Em là người yêu tâm tương thứ nhất trong đời anh. Em chính là mối tình đầu của anh!

—Thế thì trong thành phần của ái tình có hai chữ lừa dối hay không?

—Không có, ái tình phải hoàn toàn chân thật. Có lừa dối là không có chân chánh yêu đương.

—Ái tình đã không có thành phần lừa dối thì trong hang đất anh nghe thấy những gì?

Lời cũ giở ra nói lại khiến Tiểu Phong sửng sốt hồi lâu. Chập sau chàng thở dài một tiếng, đáp:

—Em Cơ, đó là một chuyện anh không thể nói cho bất cứ một ai trên thế gian này. Anh bằng lòng nói cho em nghe những điều thấy nghe dưới hang đất, có điều làm kẻ đại trượng phu, đầu đội trời, chân đạp đất không thể thất tín, bất nghĩa. Bởi vì anh trót chịu ơn của người con gái ấy, lại đã trịnh trọng hứa hẹn là không đem việc dưới hang đất nói cho một người nào khác biết, kể cả người yêu của mình.

—Tốt!

Bạch Cơ nói tiếng ấy xong lại hỏi tiếp:

—Câu trả lời của anh chỉ nằm gọn trong lý lẽ ấy, em biết rõ kết quả trước khi em hỏi rồi, chẳng qua vẫn còn một chuyện khác nữa em cần hỏi kỹ lại anh.

—Em hãy nói rõ đi!

—Giả như em giết chết anh, vậy anh có hận em hay không?

Giật mình, Tiểu Phong thất kinh hỏi lại:

—Giết anh à?

Bạch Cơ cười lạnh lẽo đáp:

—Đúng rồi! Giết anh đó!

Tiểu Phong không sao tưởng tượng được Bạch Cơ có câu hỏi ấy nên không suy nghĩ kịp để trả lời. Chàng sợ hãi một hồi lâu chẳng mở miệng được. Qua một thời gian trấn định tinh thần, chàng mới hỏi:

—Vì cớ nào em giết anh?

—Em chỉ nói như thế mà không nói lý do!

—Thế thì anh hận em vô cùng. Hận ấy anh mang theo xuống chốn tuyền đài!

—Vì sao?

—Thù sâu của cha mẹ, anh chưa trả, lại ân nghĩa của Tinh Nhãn Nhiếp Hồn anh chưa đền được. Nếu em giết anh thì anh mang trong mình cả mối thù sâu, cả ân nghĩa nặng. Trên thế gian, anh là một kẻ bất hiếu, bất nghĩa!

Bạch Cơ cười lạnh lút rợn hồn:

—Giả như em bằng lòng thay anh trả thù cho cha mẹ, đáp nghĩa Tinh Nhãn Nhiếp Hồn?

—Thế thì ngược lại, anh không hận em, rất có thể cảm ơn em nữa, nếu em làm tròn hai trách nhiệm nặng nề ấy giúp anh!

—Lời nói thốt từ đáy lòng đấy chứ?

—Đúng vậy. Anh bằng lòng chết trong tay em, miễn thù trả nghĩa đền được trọn vẹn.

—Được vậy thì quý hóa vô cùng. Chẳng qua...

Bạch Cơ cười lạnh lẽo mấy tiếng, rồi bỗng nhiên thở dài. Nàng rầu rầu nói tiếp:

—Em đưa anh đi xem một việc lạ!

Dứt lời nàng đứng dậy gọn gàng!

Đầu óc Tiểu Phong không khác bị một áng mây dày phủ kín. Câu chuyện của Bạch Cơ nói khiến chàng thất kinh, hành động của Bạch Cơ khiến chàng không hiểu.

Nàng đưa chàng ra khỏi phòng khách, chợt thấy ba mươi sáu thiếu nữ dung nhan tuyệt đẹp cung kính đứng nghiêm trong đại điện. Bạch Cơ lấy mắt ra dấu, miệng nói sang sảng không khác lệnh truyền:

—Mấy em, ai nấy lui ra bên ngoài hết. Không có lệnh ta gọi, tuyệt đối không được vào càn, dầu nghe có biến cố chi bên trong đi nữa cũng vậy! Hiểu rõ chớ?

Ba mươi sáu thiếu nữ nầy là ba mươi sáu vị Thiên Cương Tinh. Nghe Bạch Cơ dạy bảo toàn thể đều cung kính cúi đầu vâng lệnh, riu riu thối lui ra ngoài tất cả.

Bạch Cơ dắt Tiểu Phong đi thẳng vào trong điện. Nói đúng hơn đây là phòng ngủ của một người đàn bà. Ánh đèn le lói âm thầm chiếu rọi lên những mền mùng nệm gối toàn một màu xanh da trời mát dịu. Không khí tản mát một cái gì êm ả trêu hồn!

Tiểu Phong không hiểu Bạch Cơ sắp bày vẽ một tấn tuồng thần kỳ huyền bí chi đây. Mùi thơm của chốn phòng khuê cho chàng một cảm giác nhẹ nhàng phương phất.

Bạch Cơ nhìn Tiểu Phong như dò xét một ý nghĩ chi thầm kín đang sôi nổi trong đầu óc chàng, miệng hỏi nho nhỏ:

—Anh có nhớ ra đây là đâu không?

Tiểu Phong ngơ ngẩn lắc đầu.

Bạch Cơ cười đau buồn rũ rượi nói:

—Chúng ta từng cùng nhau ngủ trên chiếc giường nầy một đêm hôm ấy!

—Trên chiếc giường nầy?

—Đúng rồi. Tại nơi đây.

Tiểu Phong hé môi cười rầu rầu.

Bạch Cơ lại nói tiếp:

—Đây là phòng ngủ của em! Chỉ có một chàng trai vào đây lần thứ nhứt, và ngủ trên giường nầy lần đầu tiên. Điều nầy, em tin chắc là anh tin em không nói dối?

—Anh tin lời em là hoàn toàn đúng với sự thật!

Bạch Cơ nở nụ cười đau khổ trên vành môi, gật đầu nhẹ nhẹ. Nàng đưa tay gỡ chậm chậm một mé thanh giường...

Trong lúc Bạch Cơ gỡ chiếc giường đá ấy thoát nghe có những tiếng «ken két» vang lên. Vách đá trong phòng hé ra một cửa nhỏ.

Tiểu Phong giật mình hãi kinh. Chàng không thể nào có thể tưởng tượng được bên trong buồng ngủ tinh vi mỹ lệ của một thiếu nữ vẫn có máy móc thế này.

Bạch Cơ nói:

—Anh, theo em sang bên ấy!

—Để làm gì?

—Xem một người đàn bà!

—Ai?

—Sang bên sẽ biết!

Tiểu Phong do dự một chút. Cuối cùng chàng bậm môi bước vào cái cửa nhỏ ấy sang qua phía bên kia.

Bạch Cơ lui lại đi sát theo đằng sau lưng chàng, dường như để hộ vệ mà cũng dường như để giữ chàng!

Đi độ mười bước, bất giác Tiểu Phong dừng gót đứng lại. Bởi vì trước mặt chàng đã hết ngõ ra. Bạch Cơ liền hỏi:

—Cái gì vậy?

—Không có đường ra!

—Quay lại phía sau.

Tiểu Phong day lưng trở lại. Chàng liếc mắt ngó lên, sững sờ ngơ ngác. Trong vách đá chỉ vền vện có một con đường nứt rạn vừa đủ một người đi lọt.

Tiểu Phong bạo dạn đi vào con đường nứt ấy. Nó là một ngả duy nhứt vào ra. Đi chừng năm sáu bước, Tiểu Phong thoát trông thấy cảnh vật trước mắt thành linh thay đổi bất ngờ một cách dị thường, chàng thụt lại sau một bước.

Đây cũng là một thạch thất tinh vi mỹ lệ tuyệt luân.

Gian thạch thất này sánh với «Phỉ Thúy Cung» có chỗ giống nhau về đại thể, chỉ khác nhau về tiểu tiết. Cuối cùng trong thạch thất có kê một cái giường

đá hết sức rộng lớn. Chung quanh giường đá có màn the buông tỏa. Tiểu Phong thấy dung dạng có một người đàn bà nằm trên chiếc giường.

Tức thời...

Bạch Cơ tiến sát đến bên mình chàng, lệ làng lách tới đi nhanh đến trước chiếc giường đá. Nàng gọi khẽ khẽ vào trong màn:

—Chị Lục!

Tiểu Phong giống hệt một con quỷ nhập tràng. Không ai bảo chàng nhúc nhích, chàng cũng chẳng hiểu tại sao thân hình mình lại nhúc nhích. Sự thật chàng không hiểu mình phải làm thế nào, luôn cả chàng nữa, chàng cũng không hiểu rõ mình đang ở đâu, mộng hay tỉnh, thật hay giả!

Tiếng một người con gái khác vọng lọt vào tai chàng:

—Em Cơ à! Em mang người vào nạp cho chị đấy à?

Bạch Cơ hoảng sợ, giọng run rẩy đáp liền:

—Không!

—Tại sao lại không! Hôm nay phải có cho chị mới được!

Giọng nói của người đàn bà nầy lạnh buốt tợ băng sương mà chứa đựng bao niềm tức giận căm căm trước câu trả lời của Bạch Cơ.

Tiểu Phong mắt trông thấy tình hình, tai nghe rõ âm thanh thì chẳng khó khăn chi mà không đoán biết được người đàn bà nầy mới chính là kẻ đã dày vò vô số đàn ông trên chốn giang hồ. Chàng hết sức lấy làm quái gở chẳng hiểu người đàn bà nầy là người thế nào? Tại sao Bạch Cơ lại chịu để cho nàng ta sai khiến? Vì đâu nàng bắt sống vô số đàn ông đem về hiến nạp cho người đàn bà này hiếp dâm?

Nghĩ đến đó, lửa giận phừng phừng cháy lên. Lập tức xoay nhoáng thân hình lẹ hơn điện xẹt, chàng đến ngay trước chiếc giường đá của người đàn bà ấy nằm.

Cũng vừa đúng lúc Tiểu Phong xẹt tới trước giường thì thân hình của người đàn bà ấy nhanh nhẹn cực kỳ, chỉ thấy thoát bóng mờ mờ, nàng ta đã ngồi dậy gọn ghẽ!

Bạch Cơ rồi rít lên:

—Chị Lục!

—Ngậm mồm lại ngay!

Bạch Cơ mặt xanh như tàu lá chuối. Nàng hoảng sợ thối lui một bước, hai mắt lơ lảo ngó đăm đăm vào người đàn bà ấy trên chiếc giường không này.

Tiểu Phong độ chừng nàng khoảng trên dưới ba mươi tuổi. Nàng có một vẻ đẹp lộng lẫy mê hồn, tuy không dám bảo là sắc nước hương trời nhưng cũng vào bậc tuyệt thế giai nhân, hoa nhường, nguyệt thẹn. Tiểu Phong lạnh lạnh nạt to:

—Nàng là ai?

Hai con mắt đen nhánh của người đàn bà ấy ngăm ngía chàng một hồi từ đầu chí chân, miệng cười khúc khích nói:

—Không lẽ Bạch Cơ chẳng bảo cho cứng biết rồi sao?

Bạch Cơ hoang mang đáp vội:

—Chi Lục à, em không bảo chàng biết rõ chị là ai!

Người đàn bà ấy lạnh lạnh bảo lớn tiếng:

—Em Cơ! Không cần có mặt em ở đây. Em ra ngoài ngay! Chị đang khao khát một chàng trai lý tưởng như thế này.

—Không!

—Thế thì, mi cả gan chống cự lại mạng lệnh của ta à?

Bạch Cơ lính quýnh năn nỉ:

—Chị Lục, em đâu dám.

—Không dám thì lập tức ra khỏi nơi đây ngay!

----- o0o -----

CHƯƠNG 41

Toàn thân Bạch Cơ run rẩy bần bật không khác người đang lên cơn sốt rét. Nàng kinh khiếp quá đỗi, cứ ngó trôn trối vào người đàn bà ấy. Sau cùng, nàng quay lưng chạy nhanh ra khỏi gian thạch thất. Hai hàng lệ nóng chảy dài xuống hai gò má xinh xắn của nàng. Nàng mừng tượng như là quá đỗi khiếp sợ, lại cũng mừng tượng như là quá sức bi thương.

Tiểu Phong lạnh lãnh kêu vang dội lên:

—Em Cơ! Em trở lại ngay với anh!

Giọng nói của chàng chứa đầy sát cơ.

Bị Tiểu Phong gọi giật ngược, Bạch Cơ dừng chân đứng lại. Nàng nhìn chàng bằng đôi mắt hãi hùng.

Hầm hăm sát khí, Tiểu Phong cất tiếng hỏi to:

—Nàng ta là ai?

Miệng nạt hỏi, chân chàng bước tới bên chiếc giường đá. Không khí trong gian thạch thất đã thần bí lại thêm căng thẳng cực kỳ. Mặc dầu Tiểu Phong không biết rõ người đàn bà này là người thế nào, có liên quan với Bạch Cơ ra làm sao, nhưng trông thấy cử động và ngôn ngữ của nàng ta đối với Bạch Cơ chàng hết sức bất mãn.

Người đàn bà ấy thò tay vén bức màn the mà vẫn cứ ngồi y nguyên một chỗ trên chiếc giường đá. Một cái mền bằng gấm máng khuất hai con mắt của nàng ta. Nhích môi nở một nụ cười tươi rói, nàng ta cất giọng thánh thót êm đềm hỏi Tiểu Phong:

—Cưng tên họ là gì? Người sao mà đẹp nhỉ.

Trong câu hỏi lạnh băng như tuyết giá của người đàn bà ấy có chứa đựng một oai lực vô biên. Trong lòng Tiểu Phong cảm thấy rung động dị thường. Chàng nổi giận trả lời xẵng xém:

—Chính ta đã hỏi trước nàng câu ấy!

—Em cần hỏi cưng thì cưng cứ vui vẻ trả lời, so đo làm chi từng câu nói như vậy?

Tiểu Phong không dẫn được nữa, chàng ồng óng nạt vang:

—Bộ ta sợ nàng sao chớ? Đừng hòng đem cái thói tà dâm mà khêu gợi con tim sắt đá của ta, mà cũng đừng mong dùng đến oai lực hăm dọa ta!

Dứt tiếng, Tiểu Phong đánh tới một chưởng nổi gió ào ào.

Tiểu Phong là một người cuồng ngạo vô song, lẽ nào chàng chịu để cho người đàn bà dâm độc này trêu ghẹo gai mắt. Vì thế nên một chưởng của chàng đánh ra mang theo cả công lực toàn thân, đã mau như điện chớp mà lại mạnh dường đẩy núi, xô non.

Vừa đánh tới một chưởng, chàng chợt nghe tiếng khiếp hải của Bạch Cơ kêu lên:

—Anh, không đừng đâu.

Có điều chậm mất rồi!

«Ầm» một tiếng nổ rền tai, chỉ thấy đá vụn bể tan bay văng như hốt trấu mà vãi.

Tiểu Phong thừa thế thối lui trở ra. Chàng ngược mắt nhìn lên, bất giác hoảng kinh đánh thót.

Một chưởng ấy của Tiểu Phong nhắm thẳng vào ròng ngực người đàn bà dâm độc đang ngồi chễm chệ trên chiếc giường đá, thế mà kết quả chỉ làm cho bức màn the rách nát với tấm vách đá lủng thành một lỗ sâu hoắc không khác miệng hang ra, người đàn bà ấy vẫn ngồi yên một chỗ vững chắc không khác hòn núi Thái Sơn!

Khiếp hải đến rợn hồn, chàng tự bảo thầm trong bụng: “Sức một chưởng của mình nhỏ lắm cũng phải trên ngàn cân, thế sao đối phương lại chẳng hề hấn mảy may nào cả!”

Nghĩ không ra lẽ, Tiểu Phong ớn sợ toát dâm dề mồ hôi.

Người đàn bà ấy buột miệng khen:

—Cứng không to xương lớn vóc chi mấy mà chưởng lực mạnh mẽ quá chừng. Em mới thấy được một người đàn ông vừa bụng như thế lần thứ nhứt đa!

Qua cơn sợ hãi, chàng cười nhạt một tiếng, bảo:

—Mới dùng sức sơ sơ chưa có chi lắm. Còn nhiều thể chưởng mạnh mẽ gấp bao nhiêu lần.

—Vậy càng tốt! Hãy đem hết ra xem thử! Cứng mạnh mẽ chừng nào, em càng thích chừng nấy.

Bạch Cơ sở hãi kêu lên om sòm như điên:

—Tiểu Phong, không đừng đâu. Đừng! Đừng!

Câu nói của Bạch Cơ còn ngập ngừng chưa dứt thì tiếng quát của người đàn bà trên giường đá lạnh lẽo như băng cương đã cắt đứt nửa chừng:

—Ta bảo mi ra khỏi nơi đây nghe hay không nghe?

Tiếng nghe vừa thốt khỏi hai vành môi của nàng thì Tiểu Phong cũng vừa hét to quát chúa một tiếng, đánh liền song chưởng ào ào.

Chàng biết rõ trong lòng võ công của người đàn bà này không phải tầm thường nên chàng vận dụng bảy thức của môn «kích» cấp kỳ. Thực lực của song chưởng lần này cực kỳ mãnh liệt tuyệt luân.

Bỗng nhiên...

Ngay khi Tiểu Phong phát ra hai đạo chưởng lực ấy thì Bạch Cơ xoay lướt thân hình một vòng nhảy bổ vào người chàng chụp tới.

Tác động ấy của nàng vượt hẳn ra ngoài ý liệu của Tiểu Phong. Chàng thất kinh kêu lên «Em Cơ» một tiếng, vội vã rút chưởng trở về thối lui ra sau tức tốc.

Có điều cũng chậm trễ mất rồi!

«Âm» một tiếng nổ rền rung chuyển cả gian thạch thất!

Bạch Cơ kêu lên một tiếng thảm thiết. Thân hình kiều diễm của nàng bị chưởng lực của chàng đánh trúng bật văng vào trong vách đá không khác một mũi tên bay!

Hai lỗ tai của Tiểu Phong lùng bùng, chàng xây xẩm mặt mày, cơ hồ ngã nhào xuống đất bất tỉnh. Tiểu Phong không sao tính trước được Bạch Cơ toan lấy thân hình mảnh mai của mình làm cái bia đỡ nguyên song chưởng của chàng cho người đàn bà đang ngồi yên trên giường đá. Chàng định thần trở mắt nhìn xem, chỉ thấy Bạch Cơ miệng hộc máu tươi, đang nằm nhắm mắt trong lòng người đàn bà trên giường đá.

Nếu không kịp thời nàng đưa tay ra bắt Bạch Cơ giữ lại trong lòng thì nàng đã bị tổng thẳng vào vách đá tan xương, nát thịt, vỡ óc bể đầu chết một cách cực kỳ rừng rợn.

Tiểu Phong sôi nổi sát cơ trong lòng. Chàng nghiến răng trèo trẹo, lớn tiếng bảo to:

—Buông Bạch Cơ xuống ngay! Người hại mạng nàng thì mi sẽ chết.

Tiểu Phong chỉ sợ người đàn bà thần bí này cứ mang mối hận thù Bạch Cơ đã dẫn chàng vào chốn này để hãm hại nàng, mà ra tay sát hại Bạch Cơ. Tiểu Phong lúng túng, đứng chết trân, cặp mắt của chàng mở to trừng nhìn vào người đàn bà đó.

Người đàn bà ấy bỗng từ từ buông Bạch Cơ xuống đất. Nàng chột ôm lấy mặt khóc nức nở.

Tiểu Phong ngược mắt nhìn xem lại thấy hai bàn tay ôm mặt khóc nỉ non của nàng ta từ từ hạ xuống.

Mặc dầu tuổi xuân đã quá ba chục rồi mà vẻ đẹp của người đàn bà này vẫn còn lộng lẫy. Gương mặt tươi xinh không khác hoa lê sau cơn mưa rơi tằm tã ấy vẫn hết sức cảm động lòng người như cũ khiến ai trông thấy cũng phải đứt ruột mũi lòng.

Ngó đăm đăm vào hai gò má long lanh ngấn lệ của nàng ta, Tiểu Phong thành linh nhớ lại trong ký ức dường thể có gặp người đàn bà này ở một nơi nào đó nên có vẻ quen quen. Nhưng mà chàng không làm sao nhớ rõ được cho đích xác.

Người đàn bà này đưa nhẹ bàn tay mềm mại lên lau khô những ngấn lệ đượm tràn trên gương mặt hoa ử dột. Tinh quang trong cặp con mắt của nàng ta rảo cùng bốn phía. Sau cùng rưng lại trên gương mặt của Tiểu Phong. Thở ra một tiếng, nàng ta cất giọng buồn buồn:

—Tôi là một con đàn bà mặt chai, mày đá không biết xấu hổ là gì.

Giọng nói ai oán nỉ non, u sầu thảm thiết, lửa giận phừng phừng của Tiểu Phong bất giác bị tiếng than náo nuột và tiếng khóc thê lương của nàng ta vụt tắt trong lòng.

Chàng nghiêng rằng, dần tiếng nói:

—Con mắt xem không lầm thì mi đúng là một con đàn bà hư hạ i xấu xa?

—Người biết tôi như thế nào?

—Ta biết mi như nhớp vô số đàn ông!

Tiểu Phong thất vừa dứt câu thì một trận cười như điên cuồng thê lệ từ trong miệng người đàn bà ấy bật ra.

Tiếng cười giống như quỷ gào trong địa ngục, ma khóc giữa đêm trường. Bên trong gian thạch thất đã tràn đầy khủng bố sẵn rồi, giờ đây đậm thêm tiếng cười thê lệ ấy vào, khiến người nghe có cảm giác mọc ốc cùng mình.

Tiểu Phong mấy lượt ớn lạnh cả người. Chàng hỏi bằng một giọng hải hùng:

—Mi cười giống gì?

Tiếng cười ngưng hẳn. Vẻ mặt xinh xắn của người đàn bà ấy lộ nét lạnh tanh giống hệt bộ mặt của người chết đuối. Tiểu Phong kêu thầm trong bụng: “Thật là quái gở.” Chàng tự bảo: “Tâm tình của người đàn bà này biến đổi sao nhanh chóng quá!”

Còn đang băn khoăn nghĩ ngợi, thoát nghe tiếng nói chậm chậm của nàng ta:

—Người làm sao biết rõ?

—Ta tự nhiên phải biết!

—Bạch Cơ bảo cho người nghe?

—Không phải!

—Thế thì do đâu mà người biết tôi làm nhơ bẩn vô số đàn ông?

—Bởi vì Mông Diện Thần Nữ Bạch Cơ là một thiếu nữ trong trắng, trinh nguyên!

—Trinh nguyên?

Nàng ta lõ bai con mắt tròn vo ngó chăm chỉ vào mặt Tiểu Phong đầy ánh sáng lạ lùng sững sốt. Sau cùng nàng ta cười, nói âm thầm:

—Không sai! Bạch Cơ vẫn còn là một thiếu nữ trinh nguyên. Trái tim của nàng vẫn thuần khiết như xưa. Có điều...

Giọng nói mơ hồ của nàng ta bỗng biến thành bồi hồi kích động:

—Người không biết được đàn ông đã lấy tất cả mọi điều cần thiết trên thân thể của tôi nên tôi cũng đòi lại tất mọi cái cần thiết ấy trên thân thể bọn đàn ông?

—Đàn ông lấy tất cả mọi điều cần thiết của mi?

—Đúng rồi. Một người đàn ông đã lấy mọi điều cần thiết của tôi, trái tim giọt máu, cảm tình và yêu đương, cùng với mạng sống của tôi!

—Điều ấy nói không ai nghe.

—Người hãy xem hai chân tôi đây nè.

Nói xong nàng ta đưa tay lột đôi vớ bông gòn trên chân.

Tiểu Phong liếc mắt nhìn xem, bất giác giật mình kinh hãi. Chàng trông thấy hai ống chân người đàn bà này bị chặt đứt mấy sợi gân ở hai bên đầu gối.

Tiểu Phong thật không ngờ người đàn bà diễm lệ như thế mà lại là một kẻ tàn tật!

Nàng ta cười một tiếng đau đớn ê chề nói tiếp:

—Người có hiểu tại sao tôi bị chặt đứt hai đầu gối thế này không?

Tiểu Phong thất kinh thụt lùi hai bước, miệng đáp:

—Bị người ta cắt đứt phải không?

—Không sai.

Nàng ta cười lạnh lạnh mấy tiếng nói tiếp.

—Người đàn ông ấy lấy mất hy vọng, thậm chí lấy cả mạng sống của tôi, khiến tôi sống cuộc đời trong đen tối, không được trông thấy ánh sáng mặt trời. Do đó tôi cần phải đổi lại trên thân thể tất cả đàn ông trong thiên hạ.

Nghe nàng ta nói, Tiểu Phong hiểu rõ như ban ngày. Người đàn ông mà nàng ta gọi đó không ai khác hơn là tình nhơn của nàng ta. Với ý nghĩ đó, chàng bất giác hỏi luôn:

—Người đàn ông ấy là tình nhơn của nàng?

—Đúng lắm! Tình nhơn của tôi!

Thở ra tiếng buồn da diết, nàng ta nói tiếp:

—Lúc người vào trong phòng khách có để ý trông thấy ba bức hắc họa treo trên vách tường hay không?

Nghe người đàn bà này hỏi, Tiểu Phong nhớ rõ trong đầu óc người đàn bà trong bức họa ấy chính là người đàn bà này, gương mặt giống lắm. Do đó, chàng tức khắc nghĩ đến thân thể của người đàn bà này. Quả thật nàng ta là một thiếu nữ bất hạnh nhứt trần gian. Tưởng tới nỗi lòng đau đớn của nàng ta, Tiểu Phong liền đáp:

—Có tôi có xem qua ba bức họa ấy. Người thiếu nữ trong bức họa rất giống nàng.

—Không sai. Thiếu nữ trong bức họa chính là tôi.

Nàng ta cười phơn phớt đau khổ rồi nói:

—Lê thiếu hiệp ơi! Một người nào cũng có thể có một quá khứ bất hạnh. Có điều tôi tin chắc, dầu một người nào có quá khứ bất hạnh đến đâu, cũng không thể sánh được một phần mười cái quá khứ bất hạnh của tôi. Không chừng đúng

như lời người nói đó, tôi là một người hư hại xấu xa, tôi đã làm nhơ bẩn vô số đàn ông!

Nói tới đó, hai hàng châu lệ chảy dài xuống hai bên gò má của nàng ta, đè nén cảm xúc bi thương tràn ngập trong lòng, nàng ta lại nói tiếp:

—Tôi đã thề một lời là không bao giờ đem quá khứ bất hạnh của tôi, nói với bất luận người nào khác. Có điều, trong biển tình oan nghiệt, tôi là kẻ mất hết tất cả những điều cần thiết, kể cả mạng sống của mình. Hiện tại, trong chuỗi ngày tàn tạ, tôi đã tỉnh cơn ác mộng.

Nàng ta cười đau khổ, rồi lại nói tiếp:

—Lê thiếu hiệp, tôi có một việc cần hỏi người!

—Xin cứ hỏi.

—Người có yêu Bạch Cơ không?

—Yêu!

—Người thề đi, thề vĩnh viễn không phụ rẫy nàng đi!

—Vâng. Tôi thề không bao giờ bỏ nàng, có Đất Trời chứng chiếu.

Người đàn bà ấy cười khổ sở, nói:

—Thế thì, người có thể ra khỏi chỗ này!

Tiểu Phong nói:

—Có điều đối với quá khứ của nàng đây, tôi vẫn cần được biết rõ.

—Không cần thiết. Người chỉ nên biết là giữa cõi trần thế mệnh mỏng, người đã trông thấy một người đàn bà hết sức bất hạnh là đủ rồi!

Giọng nói của người đàn bà ấy vừa dứt chợt thấy thân hình nàng ta bắn bật lên cao, không kém một làn tên bay tông mạnh đầu vào vách đá.

Tiểu Phong kêu to lên thất kinh. Có điều tiếng kêu hoảng hốt của chàng lại bị một tiếng thét thảm thê át mất.

Tiểu Phong không sao có thể tưởng tượng nổi là người đàn bà nầy lại quyết tâm tự tận quá đột ngột đến thế. Chàng không sao cản trở kịp. Khi trông thấy thì nàng ta đã vỡ sọ, phọt óc, máu văng tung tóe như mưa, chết không toàn mạng!

Tiểu Phong đứng sững sờ chết trân tại chỗ. Chàng quên cả mình, quên hẳn cả việc chi đang xảy ra. Chàng không khác một cái xác không hồn, một pho tượng cây, một vật vô tri giác.

Nhưng mà đời chàng không sao quên được là mình từng thống hận người đàn bà đã chết này. Thống hận bao nhiêu, hoài niệm bấy nhiêu. Nàng ta đã bị đàn ông làm nhơ bẩn cuộc đời. Nàng ta cũng đã làm nhơ bẩn vô số cuộc đời của đàn ông. Tuổi xanh, mạng sống giống như một giấc mộng Nam Kha. Đến nay nàng ta đã chết rồi, quá khứ ô uế của nàng ta cũng ngủ dài một giấc ngàn thu dưới suối vàng. Tiểu Phong thở dài một tiếng, nói lấp giáp một mình:

—Chết là hết. Để cho cuộc đời nhơ bẩn của nàng ta ngủ yên, để những người trong sạch, thơm tho được sống cuộc đời hạnh phúc!

Tiểu Phong tuy không biết rõ người đàn bà này tại sao mà tự tìm cái chết nhưng cái chết của nàng ta rất được sự đồng tình của chàng.

Tiểu Phong lui ra khỏi gian thạch thất. Chàng mới chợt nhớ ra là Bạch Cơ đang bị trọng thương. Chàng lập tức ẵm nàng đặt lên chiếc giường đá trong phòng ngủ của nàng, ngồi sát một bên vận công điều trị.

Sau độ nửa tiếng đồng hồ, Bạch Cơ lần lần hồi tỉnh. Nàng liếc mắt nhìn Tiểu Phong, hỏi hốt hển:

—Nàng ta đâu?

—Ai?

—Ngô Lục.

Xoay mình một cái nhanh chóng, Bạch Cơ vùng ngồi dậy lệ làng.

Lòng đau quặn thắt, Tiểu Phong đáp liền:

—Chết rồi!

—Cái gì? Anh bảo sao?

Bạch Cơ lộ hai con mắt tròn vo ngó Tiểu Phong đầy vẻ sợ sệt.

Thở ra một tiếng, Tiểu Phong nói:

—Đúng rồi! Nàng ta đã chết!

—Anh...

Bằng một giọng run rẩy khích động, nàng kêu to:

—Trời ơi! Anh đã giết người đàn bà bất hạnh ấy?

—Không.

Tiểu Phong bèn đem hết những gì đã xảy ra vừa rồi kể rõ lại cho Bạch Cơ nghe.

Sau khi nghe hết tư sự nguồn cơn, nàng gục mặt trên gối buông tiếng khóc thốn thức ai bi.

Tiểu Phong lặng thinh cảm động.

Khóc tỉ tê, tức tưởi một hồi lâu, Bạch Cơ mới ngưng tiếng khóc lại. Từ trong động tác não lòng ấy mà xét đoán thì chắc là người đàn bà ấy đối với Bạch Cơ có thi thố một ân huệ chi rất to lớn, nặng nề. Nếu không phải như vậy thì cái chết của nàng ta đâu đến nỗi làm cho Bạch Cơ thương tâm thế ấy!

Khác nào một kẻ mất thân, nàng buồn bã nói:

—Không chừng nàng ta phải kết thúc sanh mạng của mình bằng một sự chọn lựa ấy! Ôi!

Bạch Cơ nói dứt lời, bỗng nghe trong nội thất ngân vang những hồi chuông thánh thót. Tiếng chuông ngân vang hết sức bất ngờ.

Tiểu Phong bị những tiếng chuông ấy làm cho trái tim rạo rực. Chàng ngược mặt lên nhìn Bạch Cơ thấy gương mặt âu sầu u dột của nàng biến sắc sợ hãi, kinh hoàng. Tiểu Phong ngạc nhiên hỏi vội:

—Gì thế?

Bạch Cơ nhú sạm hai hàng lông mày lá liễu đáp liền:

—Có người vào lọt trong «Phỉ Thúy Cung» rồi!

—Người nào?

—Người lạ. Vì không phải vậy thì mấy em chẳng động chuông báo nguy!

Bạch Cơ nói xong xoay tít thân hình chạy bắn ra ngoài ngã đi vào «Phỉ Thúy Cung».

Tiểu Phong từ lúc theo gót Bạch Cơ vào đến phòng khách rộng lớn, chàng đã để ý nơi đây canh phòng nghiêm mật, bố trí chặt chẽ. Hiện tại nghe chuông báo nguy, thấy Bạch Cơ sợ hãi, hoảng kinh, chàng tự biết biến cố không phải tầm thường. Thấy nàng chạy ra khỏi phòng, Tiểu Phong cũng bươn bả chạy theo đề phòng bất trắc.

Khi cả hai chạy đến phòng khách chợt thấy ba ả thiếu nữ áo xanh, mặt mày hốc hác, mở hết tốc lực của hai chân, âm thầm chạy sấn sả vào. Bạch Cơ hỏi ngay:

—Việc chi xảy ra?

Ả thiếu nữ áo xanh chạy giữa hơi hải trả lời:

—Ồ chị ạ! Có người qua lọt «Thiên La Trận» vào được bên ngoài «Phỉ Thúy Cung» rồi!

—Trận thế chưa tan rã chớ?

—Chưa!

—Được rồi! Mấy em cứ trở về giữ vững cương vị cũ!

Ba thiếu nữ áo xanh cung kính vâng lệnh, lập tức thối lui ra ngoài phòng khách.

Bạch Cơ liếc mắt ngó Tiểu Phong rồi cũng hấp tấp chạy theo.

Ngoài sân phòng khách, bầu trời xanh biếc mênh mông. Cảnh vật chìm vào một màu đen tối.

Tiểu Phong vừa ra khỏi gian đại viện thoát nghe một trận cười dài lạnh lạnh ngân vang, tiếng cười theo gió lọt vào tai chàng hết sức quen thuộc. Chàng cảm giác ớn lạnh trong lòng.

Theo chỗ phát ra tiếng cười ấy Tiểu Phong rảo mắt ngó chừng. Chàng chỉ thấy bóng vài ba thiếu nữ áo xanh qua lại, tới lui canh phòng cẩn mật, chẳng còn phát hiện vật chi khác nữa.

Thình lình...

Một tiếng nạt quát chúa dội đến:

—Các hạ là cao nhơn phương nào? Chẳng hay vào «Phỉ Thúy Cung» với dụng ý gì?

Giọng nạt hỏi ấy là của một ả thiếu nữ áo xanh, thật ra Bạch Cơ và Tiểu Phong, sau khi nghe tiếng của ả nầy, lập tức nhắm thẳng vào khu rừng tòng phóng tới không kém hai ngôi sao rụng.

Một giọng nói lạnh lạnh khác vang lên:

—Nơi đây có phải là chỗ ở của Mông Diện Thần Nữ không?

—Đúng vậy, không sai.

Lúc ấy Bạch Cơ và Tiểu Phong đã chạy đến bên mình một ả thiếu nữ áo xanh. Cả hai cùng ngược mắt nhìn xem, chỉ thấy một bóng đen đứng chống nạnh phía ngoài trận thế rừng tòng.

Bóng đen ấy lại cất tiếng hỏi sang sảng:

—Mông Diện Thần nữ có mặt tại đây hay không?

—Chính là ta!

Bạch Cơ ứng tiếng trả lời.

Bóng đen ấy nói:

—Nàng có biết một người kêu là Ngoạn Huyết Nhon chẳng?

Tiểu Phong lạnh lạnh ngắt ngang câu hỏi tiếp liền:

—Người ấy thế nào?

—Ngoạn Huyết Nhon mình bị trọng thương vì dám mạo hiểm vào do thám bí mật trong Thần Hồ nên đem đến trả lại cho Mông Diện Thần Nữ!

Dứt câu, bóng đen ấy vẫy mạnh cánh tay tới trước, bóng đen quay tròn như chong chóng bắn thẳng tới trước mặt Bạch Cơ!

Tiểu Phong đưa tay đón bắt Ngoạn Huyết Nhon. Chàng thấy ông ta miệng hộc máu tươi, hai mắt nhắm cứng, hơi thở chỉ còn thoi thóp ở ngực. Trông thấy tình trạng này, lửa giận bùng cháy trong lòng Tiểu Phong rần rần.

Bóng đen ấy lạnh lạnh nói to:

—Oai danh «Thần Hồ» vang lừng khắp cả thiên hạ. Nếu vị nhon huynh này mà còn cả gan dám vào Thần Hồ thám hiểm bí mật một lần thứ hai nữa thì không còn được cái may mắn hiếm có của ngày hôm nay!

----- o0o -----

CHƯƠNG 42

Tiểu Phong quát to tiếng hỏi:

—Thần Hồ đã lấy lòng khắp cả thiên hạ, mà thủ đoạn tàn khốc thế này không sợ nghịch với tác phong chánh nghĩa sao?

—Mạo hiểm thám dò Thần Hồ là hành động bất kính, chỉ trừng trị sơ sài, lý phải làm vậy.

Nói xong, bóng đen phát nhẹ, nhả dưới chân núi nhảy xuống nhẹ hều không khác gió thoảng, mây bay!

Ngoạn Huyết Nhơn nắm thêm thiếp trong tay của Tiểu Phong. Chàng lập tức trao ông ta cho Bạch Cơ, miệng nạt bảo:

—Đố người chạy đâu thoát khỏi!

Liên theo với tiếng, Tiểu Phong tung vút thân hình rượt theo bóng đen xuống núi.

Thân ảnh của bóng đen mau lẹ cực kỳ, không kém một lần chớp nhoáng. Kinh công của Tiểu Phong vượt hẳn lên trên hàng cao thủ hạng nhứt giang hồ nên thân pháp kỳ khoáng tuyệt luân. Có điều chàng vẫn bị bóng đen ấy bỏ rơi lại xa xa đằng sau, không tài nào bắt kịp.

Tiểu Phong định bụng xem cho thấy rõ mặt mày của Thần Hồ chủ nhơn là ai. Ngoạn Huyết Nhơn chỉ có thám dò Thần Hồ mà Thần Hồ chủ nhơn lại đang tâm đánh chú mình đến trọng thương!

Chàng là một người cực kỳ cao ngạo trong đời chỉ biết phục tùng chánh nghĩa chứ không chịu để bất cứ một ai dùng võ lực uy hiếp mình. Võ công của chàng, sánh với đồ đệ của bậc kỳ nhơn đệ nhứt võ lâm đương thời là Vạn Thế Tiên Cơ, vẫn còn cao hơn một lai. Chàng không tin là võ công của Thần Hồ Chủ nhơn cao cường tới mức độ ấy.

Chỉ mấy lần bay lên lượn xuống nhẹ nhàng không khác cánh én đưa thoi, Tiểu Phong đã thấy xuống dưới chân núi. Rảo nhẹ hai luồng nhãn quang khắp mọi nơi, chàng đã trông thấy cái bóng đen ấy đã vượt xa ngoài vài mươi dặm.

Tiểu Phong càng rượt mà càng nóng nảy, cất tiếng nạt rên một tiếng chuyển động núi rừng:

—Giỏi thì hãy dừng gót đứng lại xem nào.

Bóng đen ấy vẫn cứ làm thỉnh không đáp. Xuyên vào trong một khu rừng xanh rậm rạp, Tiểu Phong rượt mãi gần nửa buổi trời, chẳng những không sao bắt kịp Thần Hồ chủ nợ mà thiếu chút nữa đã mất tăm, mất dạng cái bóng đen đằng trước.

Lửa giận đốt cháy mặt mày, Tiểu Phong thi triển triệt để tuyệt kỹ khinh công. «Sạt, sạt, sạt», liên liền ba lần tung lướt chàng đã ra khỏi khu rừng xanh!

Phóng tầm nhãn giới liếc xem, chàng vẫn thấy bóng đen ấy cứ cách xa một khoảng ba trượng y nguyên như cũ. Nghiến răng trạo trạo, Tiểu Phong nạt hét om sòm:

—Người có chui xuống mười tám tầng địa phủ thì ta cũng quyết rượt theo tận ổ!

Nhảy tới như bay nội ba lần phóng lên, sà xuống chàng đã rút ngắn đường đất còn độ một trượng ngăn cách giữa hai người.

Mé trước mặt, quả nhiên bóng đen ấy dừng gót dừng lại.

Tiểu Phong bắt vút thân hình một lần nữa đã chặn ngách đón đầu bóng đen.

Bóng đen ấy thụt lui một bước.

Tinh quang trong cặp mắt của chàng xạ bắn những tia chớp sáng chói ngời. Chàng cất tiếng hỏi sấn sả:

—Giỏi sao không chạy nữa đi?

Lúc này, Tiểu Phong đã tức giận đến dựng tóc, càn hông. Chàng quét mắt nhìn xem, bất giác sững sờ ngơ ngác!

Trước mặt chàng hiện rõ thân hình kiều lệ của một thiếu nữ trạc chừng hai mươi xuân thu, mình mặc áo dài đen bằng lụa:

—Tiểu Phong dẫu bất tài vẫn sẵn sàng lãnh giáo nàng mấy chiêu tuyệt học!

—Người!

Thiếu nữ áo đen ấy thụt lui một bước.

—Ngán rồi sao?

—Người là ai?

Tiểu Phong nạt vang:

—Nàng hỏi ta là ai à? Nàng đã đánh Ngoạn Huyết Nhơn, trọng thương xem ra võ công của nàng cũng có ngón độc đáo. Nào, tiếp ta một chiêu trước thử coi?

Tiếng dứt thì chưởng đã đánh thẳng vào ngực thiếu nữ áo đen.

Đương lúc giận dữ, chưởng lực của Tiểu Phong hùng mãnh vô biên, quyết lấy mạng đối phương nên chàng vận dụng toàn lực. Gió lốc sôi cuộn ào ào cuốn ập vào chỗ đối phương đứng.

Xoay tít thân hình kiều diễm, thiếu nữ áo đen ấy lách ra khỏi vòng chưởng kinh của chàng. Rất may là nàng phát hiện sớm. Nếu chậm trong đường tơ kẽ tóc chưởng lực của Tiểu Phong mà đánh trúng thì không chết liền tại trận cũng bị trọng thương trở thành phế nhân.

Đánh trật một chưởng không khác lửa chế thêm dầu, chàng càng thêm tức giận rống to như một con hổ ngầy:

—Hãy tiếp thêm hai chưởng!

Tiếng «chưởng» chưa kịp vọt ra khỏi miệng thì một chưởng lại đã đánh xéo vào ngang mạng mỡ của thiếu nữ áo đen.

Trước khi Tiểu Phong vung chưởng đánh ra, nàng đã rối rít kêu lên:

—Ngừng tay đã!

Tiếng kêu kinh hãi của đối phương quả thật khiến chàng gấp rút thu chưởng trở về, miệng nạt hỏi:

—Nàng còn có lời gì trần trối thì cứ nói mau!

Thiếu nữ áo đen chớp lia hai tròng con ngươi lóng lánh, tiếng nói lãnh lút ngân nga:

—Người có phải một thằng khùng hay không?

Tiểu Phong không khác bị khiêu khích thêm, hầm hầm quát tháo:

—Đồ hư! Mi mới là con khùng!

—Người mắng ta là khùng càng chứng tỏ người là thằng khùng hơn nữa. Bởi vì nếu người không khùng thì tại sao người chẳng hỏi trước, hỏi sau, vô can vô cớ tấn công ta toàn là những chưởng trí mạng?

—Không lẽ mi bắt ta phải tử tế với mi à?

—Ta không cần điều đó. Nhưng ít ra người cũng phải nói rõ cho ta biết vì cớ nào người động thủ kia chứ?

—Vậy ta hỏi tại sao mi đánh Ngoạn Huyết Nhon trọng thương?

—Nói bậy. Ta biết Ngoạn Huyết Nhon là ai đâu?

Thiếu nữ áo đen ấy tức giận quá sức chịu đựng. Hai hàng lông mày tơ liễu của nàng xéch ngược. Thân hình kiều lệ của nàng run rẩy không khác thần lảo đút đuôi.

Tiểu Phong trông thấy bộ tịch của nàng không khỏi thất kinh hồn vía. Chàng hết sức ngạc nhiên nói:

—Thế nào? Nàng chối hả?

Thiếu nữ áo đen nghiêng răng, tức giận:

—Người chính mắt trông thấy ta đánh Ngoạn Huyết Nhơn bị trọng thương à? Người biết ta là ai không?

Câu hỏi ấy làm cho Tiểu Phong ngẩn người đứng trân trân như tượng đá, một chập lâu không mở miệng được. Chàng tự bảo thầm: “Không lẽ nàng chẳng phải là cái bóng đen mà mình rượt theo ngay từ lúc ban đầu?”

Tiểu Phong còn băn khoăn nghĩ ngợi thì giọng nói trong trẻo của thiếu nữ áo đen lãnh lút nạt to:

—Thế nào? Lúc nãy ngươi là thằng khùng, giờ đây lại biến thành thằng câm à?

Bị mắng một câu xối xả vào mặt Tiểu Phong động lòng tự ái, xoay qua tấn công khía cạnh khác của câu chuyện này.

—Nàng là ai?

—Người là ai?

—Nàng không cần biết!

—Ta cũng không cần nói!

Hai người trả treo gay cấn, chẳng chịu nhin ai.

Tiểu Phong tức ứa máu họng. Chàng nuống sững hai hàng kiếm mi để lộ cặp mắt lườm lườm sát quang, bảo:

—Nàng làm bộ đánh lừa đặng lấy vải the che qua mắt thánh, ta đánh cho một chưởng nát thây thì đừng có trách đa.

Thiếu nữ áo đen sừng sộ trả lời:

—Người đừng tưởng làm tàng, làm phách mà hăm dọa được ta. Thì đâu người hãy đánh thử đi?

—Tốt lắm! Thách thì ta cho biết tay!

Tiểu Phong miệng nói mà thân hình phóng tới, hai tay đánh liền song chưởng vào thẳng trung bộ thiếu nữ áo đen. Hai động tác vừa phóng thân hình vừa đánh song chưởng cùng thi triển đồng một thời gian chớp nhoáng là một võ học tuyệt kỹ chưa từng thấy trên giang hồ.

Có điều thiếu nữ áo đen cũng không vừa. Đúng lúc thân ảnh của chàng bắn tới nàng xoay mình lách khỏi đánh trả lại một chưởng không kém phần mãnh liệt ảo kỳ.

Cả hai người cùng động thủ mau lẹ dường thể đồng một khoảng khắc thời gian.

Thấy đối phương ngang nhiên đối phó thẳng thắn với mình, Tiểu Phong lồng lộn quát to:

—Nàng phải chết!

Rút chưởng mặt trở về, chàng quét mạnh một chưởng bên trái!

Thiếu nữ áo đen nằm mộng cũng không sao tưởng tượng được thân thủ của chàng kỳ quái vô tỷ đến mức độ xuất thần nhập hóa ấy. Nàng kêu thầm một tiếng “Nguy”, lập tức vọt mình thối lui.

Có điều, nàng nhanh nhẹn đến gấp đôi lần như vậy nữa, cũng không tài nào tránh kịp một chưởng ấy của Tiểu Phong. Nó là tuyệt chiêu mà Tiểu Phong đã kết liễu tánh mạng của Nam Quân.

Vì vậy, thân hình kiều lệ của thiếu nữ áo đen bị đánh văng ra ngoài hơn một trượng. Máu tươi trong miệng nàng ọc tuông không khác một trận mưa.

Không đợi cho thân hình của thiếu nữ áo đen kịp rơi chấm đất. Tiểu Phong tung bay lướt tới, đưa tay nắm chặt vạt áo sau lưng của nàng kéo lên không khác một con diều hâu đớp con bồ câu nhỏ. Chàng vực nàng tỉnh lại, ong óng hỏi to:

—Nàng là ai? Nói mau!

Thiếu nữ áo đen trừng to hai con mắt đỏ ngầu như hai đốm lửa, nàng «hừ» một tiếng đầy oán hận khép trên bốn mí, thà chịu chết, không chịu nhục.

Tiểu Phong không sao chịu được cử chỉ quật cường của đối phương ngoan cố đến nước không xem mình vào đâu trong cặp con mắt chất chứa căm thù. Chàng hét lên inh ỏi:

—Nàng nói hay không nói?

—Không... nói!

Thiếu nữ áo đen chưa dứt lời, «bốp bốp» hai tiếng tiếp liền. Tiểu Phong giáng thẳng bàn tay mặt nàng luôn vào má nàng hai tát tai nẩy lửa.

Mặt nàng đỏ tía, nàng tức giận đến nghẹn ngào:

—Ta mà không chết, sẽ có một ngày trả đủ món nợ hôm nay!

—Đừng hòng ngậm đá vá trời. Nếu nàng nhút định không nói, ta quyết bẻ hết hai hàm răng nàng tức thì.

Hai cái tát tai của Tiểu Phong làm máu miệng của thiếu nữ áo đen hộc máu có vòi cơ hồ chết giấc tại chỗ. Nàng trợn mắt ngó chàng rồi lại nhắm kín hai mắt.

Tiểu Phong giận run cả người. Nghiến răng, bặm môi, chàng dần giọng hỏi:

—Thiệt không nói ha?

—Không... nói...

Tiểu Phong đương cơn tức giận, lại giáng thẳng cánh tay mặt lên cao nhắm thẳng vào gương mặt của thiếu nữ áo đen sắp sửa...

Liền đúng lúc ấy...

Chợt nghe tiếng Bạch Cơ gọi to:

—Anh, ngừng tay!

Câu nói chưa hết, Bạch Cơ đến rơi xuống tại chỗ.

Tiểu Phong rút tay trở về, ngược mắt nhìn tới chàng thấy vẻ mặt của Bạch Cơ hằm hằm sắc giận, miệng hỏi gay gắt:

—Vì cớ gì, anh đánh người ta?

Tiểu Phong sững sờ hỏi lại:

—Vì cớ gì mà lại không đánh?

Bạch Cơ nhướn xé hai hàng lông mày lá liễu, gần hỏi:

—Anh chỉ có tài tát tai con gái, chẳng biết phép lịch sự là sao? Hừ, nên nhã nhận, một chút chớ?

Câu nói ấy thức tỉnh Tiểu Phong. Lúc ban sơ, chàng cũng dùng cái lối vũ phu ấy đối xử với nàng. Bị mấy cái tát tai, nàng hộc máu mồm, sưng vù hai gò má! Tiểu Phong bẽn lẽn nhìn Bạch Cơ, ú ớ mãi mà không nói được thành câu:

—Cái... cái...

Bạch Cơ lạnh lạnh, hỏi:

—Nàng ta có phải là cái bóng đen lúc đầu hay không? Anh đã không biết được rõ ràng chắc chắn, thế thì tại sao lại đánh nàng ta ra thân thể như vậy?

—Anh định chắc là không lầm!

Bạch Cơ cười nhạt nhẽo bảo:

—Anh thông minh nhứt đời, mà hồ đồ một lúc!

—Tại sao?

—Người con gái này không phải là cái bóng đen ban đầu.

—Làm sao biết được?

—Bởi vì võ công của người con gái này còn kém xa cái bóng đen lúc ban đầu ấy!

Tiểu Phong bảo thầm trong bụng: “Quả đúng không sai. Cái bóng đen lúc ban sơ thân pháp chẳng kém mau lẹ chi hơn mình. Còn võ công của người con gái này lại còn thua sút hơn mình quá xa. Cả hai không thể là một. Điều ấy không thể phủ nhận.” Nghĩ đến đó, chàng buông nhẹ thiếu nữ áo đen xuống.

Bạch Cơ ngấm nghĩa nàng sơ qua, rồi thò tay vào áo lấy ra một viên thuốc màu hồng bỏ vào trong miệng thiếu nữ áo đen.

Tiểu Phong nhích môi cười gượng gạo miệng hỏi:

—Chú Lê Tín của anh thế nào?

Bạch Cơ đáp:

—Ông ta đã được em cứu tỉnh lại rồi, hiện đang tịnh dưỡng tịnh thần trong Phỉ Thúy Cung!

Ngừng một chút, nàng khuyến cáo Tiểu Phong:

—Từ rày về sau, mỗi lần động thủ với người...

Nói đến đó, Bạch Cơ bỗng nhiên nín thinh. Bởi vì nàng suy nghĩ đến việc cho Tiểu Phong uống «Tán Công Phấn».

Tiểu Phong liền hỏi:

—Thì thế nào?

—Trước hết phải hỏi rõ ràng, chớ đừng hồ đồ!

Hai người còn đang nói chuyện thì thiếu nữ áo đen đã lần lần hồi tỉnh. Nàng trợn mắt ngó Tiểu Phong rồi nhắm kín hai mắt lại như cũ.

Lúc này Tiểu Phong vẫn còn nghi ngờ thiếu nữ áo đen này không hiểu phải là bóng đen lúc ban đầu không.

Bạch Cơ cúi sát xuống gần bên tai nàng, ân cần tha thiết hỏi:

—Cô nương nghe trong mình có sao không?

Thiếu nữ áo đen ấy tung mình đứng dậy, nhếch môi cười gần một tiếng, ngó thẳng vào mặt Tiểu Phong nói dần từng lời:

—Một chưởng cùng với hai tát tai, bốn cô nương ghi chặt vào lòng.

Dứt câu, nàng day sang nói với Bạch Cơ:

—Cô nương ban tặng linh dược, ngày sau sẽ có đáp đền.

Nói xong thiếu nữ áo đen bật bỗng thân hình, bay đi nhấp nháy.

Tiểu Phong đứng ngơ ngác tại chỗ.

Cuối cùng, thiếu nữ áo đen này có đúng là Thần Hồ chủ nhơn hay không, đối với chàng, vẫn cứ còn là một áng mây mờ không tìm ra sự thật.

Bạch Cơ lườm Tiểu Phong, nói giọng hằn học không vui:

—Anh ngoài việc giết người ra, còn cột chặt thêm nhiều mối họa lớn vào mình nữa!

—Ai biết chắc nàng ta có phải Thần Hồ chủ nhơn hay không?

Bạch Cơ chỉ cười nhạt nhẽo, không nói tiếng nào.

Tiểu Phong nhớ tới điều chi trong đầu nên nhìn nàng, lên tiếng nói:

—Em Cơ, anh hỏi em một chuyện.

—Thì cứ hỏi đi.

—Tại sao em bảo chú anh đi độ thám cho biết Thần Hồ chủ nhơn là ai?

Bạch Cơ thở ra bảo:

—Chẳng phải anh đã trông thấy tận mắt người đàn bà bất hạnh trong thạch thất rồi sao?

—Trông thấy rõ rồi. Không lẽ người đàn bà ấy có liên quan đến Thần Hồ chủ nhơn?

—Không chừng có thể như vậy. Bởi vì câu chuyện ấy nói lại thì dài lắm. Đại ý gần đúng với sự thật là thế này, mười mấy năm về trước, người đàn bà ấy là Ngô Lục tuy không phải là một nhơn vật lẫy lừng oai danh trên chốn giang hồ,

nhưng cái tên Ngô Lục vẫn được rất nhiều người nghe biết. Nàng có tên tuổi chẳng phải nhờ võ công mà chính là nhờ môn hội họa. Nghệ thuật hắc họa của nàng biểu hiện ở tinh hoa tối cao về ái tình. Dùng nét bút, nàng làm sống động những ý nghĩ kín nhút, những rào rạt của con tim. Ngày ấy, Ngô Lục yêu tha thiết một chàng trai! Nghe nói lại thì khoảng đời tình ái giữa cặp uyên ương ấy phải trải qua vô số những cơn sóng gió phũ phàng, những cảnh ngộ rầy đầy ngang trái. Sau lại, chàng trai ấy, hay nói đúng nghĩa hơn là người đàn ông ấy, mặc dù cả hai đã sống chung nhau thành đôi vợ chồng, không còn là trai gái nữa, bỏ nàng ra đi biệt biệt.

Tiểu Phong hỏi:

—Tại sao?

Bạch Cơ rũ rượi lắc đầu:

—Người đàn ông ấy bỏ rơi nàng ở lại mà cất bước ra đi, cuối cùng là tại làm sao, tình hình ấy, không phải chính người trong cuộc, thì không một ai bên ngoài có thể hiểu được. Đúng như lời anh đã nói với em hồi hôm, một đời người chỉ có một mối tình đầu, mối tình đầu của Ngô Lục lại bị người nàng yêu dày vò, chà đạp, đẩy vào bùn nhơ. Qua ba năm sau khi cất bước ra đi, người đàn ông ấy lại xuất hiện trước mặt nàng. Đợi chờ trong bao ngày tuyệt vọng, sự trở về của người đàn ông ấy giống như một giấc mộng đẹp thần tiên. Ngô Lục lạnh lẽo cô đơn trong chuỗi ngày mỗi mòn, khô héo, bỗng nhiên ấm áp, xinh tươi. Nàng cảm thấy hạnh phúc ái tình vươn cánh bay đi đã trở lại với mình trong niềm vui sướng. Có điều sự tình đưa đến ngoài hẩn ý nghĩ của Ngô Lục. Người đàn ông ấy, chờ đúng lúc nàng không chú ý mảy may đến hẩn nhanh như nhoáng, hẩn cắt đứt gân hai đầu gối của nàng.

Tiểu Phong chận ngang lời Bạch Cơ:

—Em Cơ! Phải chăng em nghĩ người đàn ông ấy chính là Thần Hồ chủ nhân?

—Em chỉ suy đoán thôi.

—Nếu Thần Hồ chủ nhân là gã đàn ông đồn mạt ấy, anh sẽ không tha cho lão.

Tiểu Phong trầm tư suy nghĩ, rồi nói:

—Chúng mình quay lại Phí thủy cung coi chú Lê Tín như thế nào.

Bạch Cơ gật đầu. Hai người cùng sóng bước quay lại.

Suốt đoạn đường đó, Bạch Cơ lúc nào cũng suy tư trầm mặc. Nàng suy nghĩ phải dùng cách gì để Tiểu Phong uống «Tán Công Phấn».

Thời gian cạn một tuần trà họ đã về đến Phỉ Thúy Cung. Họ vừa đến cửa Phỉ Thúy Cung thì gặp ngay Ngoạn Huyết Nhon ra đón. Cả ba kéo nhau vào trà thất.

Thấy sắc khí của Ngoạn Huyết Nhon tươi tỉnh, Tiểu Phong hỏi:

—Thương thế trong người chú thế nào rồi?

Ngoạn Huyết Nhon quay qua Bạch Cơ:

—Nhờ cô nương đây, thương thế của chú không còn đáng ngại nữa.

Ngoạn Huyết Nhon quay lại nhìn Tiểu Phong. Sắc diện ông trở nên nghiêm trọng:

—Cháu đã có võ công cái thế, vậy cháu có nghĩ đến mối thù gia đình không?

Khuôn mặt anh tuấn của Tiểu Phong thoáng chốc bốc ngời sát khí như một hung thần say máu người. Chàng gần từng tiếng:

—Cháu sẽ san bằng Địa Bảo. Cây Đèn Ma sẽ đốt cháy Địa Bảo và máu sẽ chảy thành sông. Đó là nguyện vọng của cháu.

Bạch Cơ nhìn khuôn mặt của Tiểu Phong. Nàng cảm nhận một trường khí bùng nổ đang lan tỏa dần. Ý nghĩ trong đầu nàng lại lóe lên thế nào đặt gạt Tiểu Phong uống thuốc để biến chàng thành một kẻ mất hết công lực toàn thân.

Ngoạn Huyết Nhon lại nói:

—Tiểu Phong, cháu sẵn sàng đi báo cừu cho cha mẹ, cho người ơn, cho gia đình của chú Lê Trung của cháu chứ?

Hai tiếng «báo cừu» to như một cái dấm, từ trong đầu Tiểu Phong nháng lên một cái rồi tắt liền. Trong lòng chàng sôi nổi một trận then thùng, xấu hổ không biết dấm vào đâu cho hết. Chàng gục đầu, trả lời:

—Thưa chú, sáng mai con sẽ thẳng đến Địa Bảo báo cừu! Thật không dám kéo dài thời giờ ấy nữa.

Ngoạn Huyết Nhon nói bằng một giọng thâm lương thăm đậm:

—Vì sao Cây Đèn Ma lại sai cháu đi giết người, điều ấy chú không muốn hỏi tới nữa làm chi. Chẳng qua là nên ngừng tay đấm máu. Đánh chết Nam Quân, Tây Thần là hành động chẳng khó khăn gì mà không gây nên lòng công phẫn trong toàn thể võ lâm, thù của cha mẹ, nghĩa của người ơn, cháu không lo báo

đáp đợi đến khi trở thành một Vô Cực Thiên Tôn Châu Vỹ thứ hai thì ôm hận ngàn thu!

Tiểu Phong đồng dạng đáp:

—Thưa chú, gây công phần toàn thể võ lâm. Điều ấy cháu không bận lòng nghĩ đến. Không phải cháu vâng lệnh Cây Đèn Ma giết người điên cuồng mù quáng theo lời vu cáo của thiên hạ. Việc cháu làm tuy bên ngoài trông thấy thì hung ác mà sự thật bên trong rất hợp chánh nghĩa. Có điều cháu không thể nói được nguyên nhân vì giữ chữ tín với người đàn bà thần bí trong hang đất đó thôi!

Ngoạn Huyết Nhơn thở dài buồn bã:

—Cháu tự thị võ công siêu nhơn, nảy sanh tánh cao ngạo ngông cuồng, ôi...

Ông ta ngưng hẳn lại, không nói tiếp trọn câu.

Tiểu Phong biết rõ trong lòng Ngoạn Huyết Nhơn lo nghĩ việc gì. Vì vậy sau khi trả lời câu hỏi của Ngoạn Huyết Nhơn chàng cũng chìm sâu trong im lặng.

Liếc mắt xem qua, đầu óc Bạch Cơ tính được một kế. Nàng nói với Ngoạn Huyết Nhơn:

—Tiền bối à, mặc dầu thương tích lành lẽ như xưa, nhưng tiền bối cần uống vài viên thuốc đặng bồi bổ chân nguyên, khí lực.

Lẽ đương nhiên là Ngoạn Huyết Nhơn không biết toàn bộ võ công, sanh mạng của Tiểu Phong đang nằm trong tay của Bạch Cơ. Nghe nàng nói, ông ta liền đáp:

—Ta đã hoàn toàn khôi phục, chẳng cần uống thuốc làm gì.

—Uống thêm thuốc vào không sợ bệnh hàn có thể phát sanh. Vãn bối đi múc nước nhé?

Nói xong, không đợi Ngoạn Huyết Nhơn bằng lòng hay không, Bạch Cơ hối hả chạy nhanh ra khỏi tòa đại thánh. Sau khi Ngoạn Huyết Nhơn hòa thuốc vào trong nước xong, Bạch Cơ ngó Tiểu Phong nói:

—Anh Phong, anh có cần uống một chén nước trà cho khỏe khoắn tinh thần không?

Không đợi Tiểu Phong trả lời, nàng cũng bưng một chung nước trà trao đến tận tay chàng.

Hắn là Tiểu Phong không nghi ngờ chi cả, chàng đón chung trà trên tay Bạch Cơ, tươi cười ngoài mặt, sung sướng trong lòng, cảm giác hạnh phúc vô

cùng. Cử chỉ của nàng khác nào người vợ phụng sự đức ông chồng trong những ngày gần gũi.

Chàng uống cạn chung trà.

Nhưng Tiểu Phong nào biết đâu chỉ một chung trà ấy cũng đủ làm tiêu tan mất hết công lực toàn bộ của chàng?

«Tán Công Phấn» là tinh lực một đời của Vạn Thế Tiên Cơ. Bà ta đã hái, đã đào những rễ lạ, trái quý cùng khắp cả ba non, bảy núi chế luyện thành nên có một oai lực cao thâm phi thường, uống vào là thấy công hiệu ngay.

Sau khi uống xong giấy lát, bỗng xây xẩm mặt mày. Chàng thất kinh hồn vía, tỉnh ngộ tức thì, kêu thầm một tiếng “Nguy”.

Đã hiểu rõ âm mưu của Bạch Cơ, chàng quát to tiếng nói:

—Em cơ, em cho anh uống thuốc gì?

Câu hỏi chưa dứt, thân hình lão đảo, chung trà trên tay rơi xuống đất vỡ tan, chàng té ngửa theo, mê man bất tỉnh.

Biến cố quá đổi kinh hoàng làm cho Ngoạn Huyết Nhơ đánh thót, nhảy dựng ngược lên. Ông ta sợ hãi, hỏi:

—Thuốc gì đó?

—«Tán Công Phấn»!

Thất kinh tái mặt, Ngoạn Huyết Nhơ buột miệng nói to:

—Thế nào? Nàng cho nó uống «Tán Công Phấn» khiến nó mất hết công lực toàn thân sao?

—Đúng vậy!

Sự kiện này làm cho Ngoạn Huyết Nhơ cũng chẳng dám tin. Nhơ vật vờ lâm xem công lực quý hơn sanh mạng. Một khi Tiểu Phong mất hết toàn bộ công lực, còn có dũng khí để mà sống chăng? Đồng thời Ngoạn Huyết Nhơ cũng không sao nghĩ tới, Bạch Cơ trước kia bắt buộc mình phải lấy choặng «Tán Công Phấn» và «Tụ Công Hoàn» của Vạn Thế Tiên Cơ là để đến lúc Tiểu Phong lấy được Đền Ma trở về thì gạt chàng uống «Tán Công Phấn». Ông cứ ngó trân trối Bạch Cơ bằng hai con mắt hoang mang sợ hãi. Thời gian nặng nề trôi qua rất lâu mà Ngoạn Huyết Nhơ vẫn không mở miệng nói được tiếng nào.

—— o0o ——

CHƯƠNG 43

Liền đúng lúc ấy...

Tiểu Phong ngã ngửa trên mặt đất nằm êm ái không khác một người ngủ say đang thả hồn theo mộng, không trông thấy một trạng thái chi gọi là đau khổ cả.

Nhìn thấy tình cảnh ấy, Bạch Cơ bất giác tuông hai hàng lệ nóng. Nàng nói giọng buồn bã nghẹn ngào:

—Tiên bối ơi! Việc không thể làm cách nào khác hơn nên vẫn bối đành liều như thế. Vãn bối trót đã nhận lời với Kỳ Trận Thần Quân cho chàng uống «Tán Công Phấn».

Bạch Cơ đem tất cả đầu đuôi công việc thuật cho Ngoạn Huyết Nhơn nghe.

Sau khi thấu rõ nguồn cơn, Ngoạn Huyết Nhơn cũng âm thầm đổ lệ. Ông ta rầu rĩ thốt lời:

—Bỏ hết! Bỏ hết! Đã có ngày nay là ngày trước! Ôi! Có điều nó mang nặng trong mình một mối huyết cừu của cha mẹ nó. Cừu sâu như biển cả, nó làm sao trả được hồi trời?

Bạch Cơ nói:

—Tiên bối an tâm. Vãn bối đã hứa thay chàng báo cừu đáp nghĩa.

—Có điều tự tay nó không lấy đặng máu của kẻ thù.

—Được rồi, chẳng sao đáng ngại. Trong mình vãn bối còn một viên «Tụ Công Hoàn» chỉ cần đưa chàng uống vào là công lực sẽ khôi phục lại ngay. Hiện tại, vãn bối chỉ giữ chàng không giết người bừa bãi. Đến lúc cần thiết sẽ hay!

Ngoạn Huyết Nhơn gật đầu bảo:

—Không chừng, đó là biện pháp.

Đến ngày thứ nhì Tiểu Phong hồi tỉnh.

Khi Bạch Cơ kể lại lúc nàng gạt chàng uống «Tán Công Phấn» Tiểu Phong tuôn hai hàng lệ. Chàng nói bằng một giọng bi thương:

—Em Cơ ơi! Thù cha mẹ anh chưa trả mà em nữ lòng nào sớm bắt buộc anh phải làm một kẻ phế nhơn?

—Anh à! Anh có tàn phế đâu! Chỉ vì em lo sợ tánh mạng anh bị hãm dọa nặng nề nên em phải làm cho nội công của anh tan mất.

Ngoạn Huyết Nơnh đứng một bên, nói xen vô:

—Đó cũng không chừng là do Cây Đèn Ma hại cháu.

—Cây Đèn Ma?

—Đúng vậy Cây Đèn Ma! Nếu cháu không đi lấy Cây Đèn Ma thì đã không có ngày hôm nay.

Tiểu Phong gật đầu, Ngoạn Huyết Nơnh liền nói:

—Thế thì, giờ đây chúng ta đi báo cừu.

Tiểu Phong nói:

—Võ công trong người cháu đã mất hết, làm sao đi báo cừu?

—Bạch Cơ và ta giúp cháu báo cừu.

Tiểu Phong buông to một chuỗi cười thê thảm. Tiếng cười nghe náo nùng đứt ruột gấp mấy lần tiếng khóc nỉ non. Chàng cười xong lại nói:

—Có điều, cháu đã hứa lời với Thần Vạn Năng, biết làm thế nào hoàn thành công việc?

Tiểu Phong nhớ đến đó, bất giác chàng lờm Bạch Cơ bằng cặp mắt hận thù, uể oải chống tay đứng dậy.

Bạch Cơ biết rõ chàng oán hận mình nên vội vã nói:

—Anh... anh chớ nên giận em.

Tiểu Phong cười lạnh lẽo, đáp:

—Em Cơ, xin em đưa anh mấy bước ra khỏi Phỉ Thúy Cung. Cũng gọi lưu chút tình quyến luyến trong lúc chia tay.

Tiểu Phong giận Bạch Cơ là lẽ phải. Bởi vì chẳng những nàng đã làm mất toàn bộ công lực của chàng mà còn khiến cho chàng không trả được thù cho cha mẹ chàng nữa.

Bạch Cơ thảm thiết tuông rơi hai hàng châu lệ:

—Anh, em thay anh báo cừu!

—Không cần thiết lắm! Lòng tốt của em, anh xin ghi vào lòng. Tiểu Phong này mặc dầu mất hết công lực, nhưng cũng còn có biện pháp trả thù cho cha mẹ của mình. Xin em hãy đưa anh ra khỏi Phỉ Thúy Cung.

Ngoạn Huyết Nơnh hỏi:

—Cháu định đi đâu?

—Đi báo cừu cha mẹ trước khi đi tìm cái chết cho cháu! Làm con không tự tay trả thù cho cha mẹ, chết sao cho đành. Làm người không sức giúp đời, sống chi chật đất?

—Cháu đi báo cứu liên bây giờ sao?

Tiểu Phong lạnh lạnh đáp:

—Thưa chú, vâng ạ. Đi ngay bây giờ.

Nói tới đây Tiểu Phong nhìn lên ba bức vẽ treo trên mặt vách tường. Ngần ngại một chút, chàng nói:

—Em Cơ, nếu không hẹp lượng, em có thể tặng một bức vẽ này không?

Bạch Cơ sững sờ một chút:

—Bức họa?

—Vâng. Một bức.

Bạch Cơ gật đầu. Nàng cuộn bức họa vẽ gương mặt người đàn bà trong đồng lửa đỏ trao tặng chàng.

Sau khi cất bức họa vào túi, Tiểu Phong nói bằng giọng đầy tin tưởng:

—Tuy võ công mất hết, có điều anh sẽ tìm được người trả thù cừu giùm anh.

Ngoạn Huyết Nhon biết rõ tánh Tiểu Phong hết sức cứng cỏi. Khi đã nhất định một việc chi rồi thì không thể nào thay đổi khác, ông ta gật đầu, bảo Bạch Cơ đưa chàng ra khỏi trận thế rừng tòng.

Sau khi rời xa «Phỉ Thúy Cung» Bạch Cơ thơ thẩn nhìn theo bóng hình Tiểu Phong, nói với một câu:

—Anh, anh không lượng tình tha thứ cho em sao?

Tiểu Phong chân bước lẫm lũi mặt không quay lại, miệng nói to tiếng:

—Lượng tình tha thứ, hay không lượng tình tha thứ chẳng thành vấn đề. Mặc dầu em làm cho anh mất hết công lực, anh vẫn yêu em như cũ. Chúc em mạnh giỏi. Anh đi nhé!

Nói dứt lời, chàng nhắm phía chân núi chạy xuống một mạch.

Lúc này, hơn lúc nào hết, Tiểu Phong cảm thấy một nỗi niềm bi thống chưa từng có trong đời mình. Nhìn ánh mặt trời đỏ ửng phái xa xăm, chàng thở dài buồn bã.

Chàng bỗng nhớ đến bọn Lý Yên. Hiện tại toàn bộ công lực đã mất hết, chàng chỉ còn cậy nhờ mấy người này giúp sức đăng báo cứu. Với ý nghĩ ấy, Tiểu Phong nhắm phía sơn động của bọn Lý Yên hai mươi bốn người trú ngụ chạy đến.

Sau ba giờ đồng hồ chạy lúp xúp, mồ hôi nhễ nhãi hai gối mỗi tê, chàng mới đến nơi. Sau khi gặp mặt đông đủ, chàng thấy hai mươi ba kẻ môn hạ ấy theo sự hướng dẫn của Lý Yên đứng cung kính một bên chờ nghe chàng sai khiến.

Lý Yên lên tiếng nói trước:

—Lệnh chủ ra đi hơn mười mấy ngày trời mới trở về, chẳng biết hôm nay Lệnh chủ có việc cần cho Lý Yên này ra sức đỡ đần hay không?

Tiểu Phong nói:

—Nhờ mấy anh em giúp tôi trong việc báo cứu cho cha mẹ.

Lý Yên sửng sốt, nói:

—Lệnh chủ đã lấy đăng Cây Đèn Ma, mới đây đánh chết Nam Quân, Tây Thần...

Tiểu Phong cắt đứt nửa chừng câu, nối lời nói tiếp:

—Có điều hiện tại, tôi đã mất hết công lực.

—Mất hết công lực?

Tiểu Phong gạt đầu rồi đem chuyện uống «Tán Công Phấn» kể cho bọn Lý Yên nghe. Chàng chỉ giấu kín việc Bạch Cơ gạt mình uống thứ bột ấy không nói rõ mà thôi.

Nghe xong, bất giác Lý Yên kinh hãi, nói:

—Thế thì công lực của Lệnh chủ hiện tại đã mất hết rồi ư?

—Đúng như vậy đó.

—Lệnh chủ đã có lệnh dạy thì bọn anh em này ví dầu...

—Kẻ sắp đến không rõ là bạn hay là thù?

Tiểu Phong biết rõ tâm lý của Lý Yên lúc này hết sức lo lắng cho chàng vì công lực của chàng đã mất hết. Nếu kẻ sắp đến là thù thì thật là một việc rất khó đối phó.

Thình lình...

Những tiếng cười lạnh lẽo vang lên.

Tiểu Phong cùng Lý Yên quay mắt ngó lại.

Chỉ thấy trong một thời gian cực kỳ mau lẹ không đầy chớp mắt, có hai người đứng phía sau lưng.

Tiểu Phong vội vàng rùng mình đứng dậy.

Lý Yên bước nhanh một bước tới trước ánh ngữ, mắt ngó hai người ấy chăm chăm. Hắn trông thấy một người vào trạc bốn mươi ngoài tuổi, mặc y phục theo lối nhà nho còn người kia là một quái nhân mặt mày gớm ghê hung ác.

Người trung niên nho sĩ ấy liếc nhìn vào mặt Tiểu Phong cười nhạt hỏi:

—Các hạ có phải là Tiểu Phong không?

Tiểu Phong lạnh lạnh đáp:

—Không sai. Hai vị là cao nhơn phương nào vui lòng cho biết tên họ?

Người trung niên nho sĩ ấy, tay cầm cây quạt phẩy nhẹ bảo:

—Các hạ tuổi còn trẻ măng mà tên tuổi đã vang dậy khắp chốn giang hồ, khiến nhơn vật các môn các phái run sợ. Lấy cái mớ tuổi ấy mà sánh với cái danh kia, quả thật đáng khiếp phục vậy.

Phong độ của người trung niên nho sĩ nầy nhã nhặn, trong lời văn câu nói của hắn chứa đựng khí chất hào hùng khiến Tiểu Phong trong nhút thời không sao đoán xét được đối phương có lai lịch như thế nào? Nghĩ ngợi băn khoăn, chàng lại hỏi tiếp:

—Không biết hai vị có phải vì Tiểu Phong này mà đến đây chăng?

Miệng mỉm nụ cười, trung niên nho sĩ ấy đáp:

—Không sai. Lão phu đã vắng bóng trên chốn giang hồ ngót vài mươi năm rồi. Hôm nay lại phải trở ra, một là gặp bạn cũ, hai là gặp các hạ.

Tiểu Phong và Lý Yên đều giật mình thất kinh. Quả thật không ngoài ý liệu của họ, hai người nầy vì Tiểu Phong mà đến.

Tiểu Phong cười thản nhiên, nói:

—Thế ra là vậy. Dám mong cho nghe tôn húy?

—Lão phu là Thần Tri Tử. Vị nầy Đông Quỷ một kỳ nhơn trong «Tứ Đại Kỳ Nhơn».

Ngưng giọng một chút, hắn nói tiếp:

—Các hạ tuổi còn trẻ quá, hôm nay lại chết ở chỗ nầy, khiến người đau tiếc biết bao!

Trung niên nho sĩ tự xưng ngoại hiệu làm cho Tiểu Phong ớn lạnh xương sống. Chàng không ngờ Thần Tri Tử mà Thần Vạn Năng sai chàng tìm mời lên Hận Thiên Phong lại là người này.

Ngó Thần Tri Tử, Tiểu Phong nói:

—Người chẳng phải chúa tể U Minh làm sao biết đặng hôm nay ta chết tại đây?

Thần Tri Tử cười, bảo:

—Không cần là chúa U Minh, chỉ thấy vô số nhơn vật võ lâm ở khắp mọi nơi kéo đến nơi nầy cũng đủ thấy rõ.

Tiểu Phong nói lạnh lạnh:

—Tiểu Phong ta có bận tâm đến việc ấy chút nào đâu!

Đông Quỷ đứng một bên Thần Tri Tử nhẩn nại không nổi, liền cười khan hai tiếng, hỏi:

—Nam Quân và Tây Thân đều chết dưới tay người?

—Còn ai khác hơn?

—Giỏi... giỏi thật. Người là nhơn vật lòng ác, tay độc quá đỗi. Đông Quỷ nầy đau lòng về nổi mất bạn cố giao nên xinh lãnh giáo các hạ trước vài chiêu tuyệt học!

Nói dứt, hắn xoay tròn một cái đã đến ngay trước mặt Tiểu Phong.

Lý Yên rồi thăm trong bụng, lách mình xẹt tới, miệng nói nhanh nhẩu:

—Lệnh chủ nhường cho thuộc hạ trận nầy?

Tiểu Phong biết rõ dụng tâm của Lý Yên trong câu nói nên chàng gật đầu, trả lời:

—Người cẩn thận một chút!

Đông Quỷ bị thái độ khinh thường ấy, tức lộn ruột, vì hắn tưởng Tiểu Phong chẳng đếm xỉa hắn vào đâu nên mới để một tên thủ hạ vô danh tiểu tốt ra đối phó với hắn, một trong «Tứ Đại Kỳ Nhơn». Đông Quỷ nhấn mạnh từng tiếng:

—Đã thế thì ta lấy mạng mi trước cũng chẳng mất công gì!

Tiếng «gì» vừa lọt ra, một chưởng cũng vừa đánh vào người Lý Yên.

Lập tức liền ngay theo đó...

Hai mươi ba môn hạ của Lý Yên nghe tiếng Lý Yên bèn rùng rùng chạy vào.

Bọn chúng sắp thành hàng chữ nhứt chăm chỉ ngó vào trận đấu lườm lườm không nháy.

Không khí tại chỗ, sau khi Đông Quỷ xuất thủ, căng thẳng vô cùng...

Nói tiếp, oai danh Đông Quỷ đứng đầu «Tứ Đại Kỳ Nhơn», nên một chưởng của lão ta hùng mãnh cực kỳ, gió dậy ào ào tràn tới ngay ngực Lý Yên.

Tự biết trận này rất quan hệ đến tánh mạng của Tiểu Phong chớ chẳng tầm thường, hơn nữa, cũng quan hệ đến mạng sống của hần cùng với bọn môn hạ hai mươi ba anh em kết nghĩa của hần không ít, Lý Yên nếu để bại thì hậu quả ra sao? Nghĩ ngợi như vậy trong trí, hần quyết phải liều mạng để bảo vệ toàn thể chủ tớ bọn hần. Quát to một tiếng, Lý Yên cũng đánh tới một chưởng mãnh liệt cực kỳ.

Chiêu này hần sử dụng lối đánh «Lấy răng chọi răng», thật Đông Quỷ không sao liệu trước đặng. Lão ta không khỏi sửng sốt đứng trân.

Đã quyết liều mạng không còn sợ chết nên Lý Yên thừa lúc Đông Quỷ sửng sốt ấy hần vung cánh tay trái tới đạo chưởng lực thứ hai hợp với đạo chưởng lực thứ nhứt có sức nặng ngàn cân tràn tới không khác mưa cuồng, gió loạn.

Đông Quỷ chẳng dè một đứa trẻ tuổi vô danh thế ấy mà có được một võ học cao cường quá đổi đến mức ấy nên vội vã thâu chưởng thối lui ra sau vì hơi khiếp sợ.

Thân mình Đông Quỷ vừa thoát khỏi bìa rừng bỗng nghe có một giọng nói vang dội truyền tới:

—Thế mới biết sông rộng sóng sau đồn sóng trước, đời dài người mới đổi người xưa.

Giọng nói chưa ngừng thì một người mặc áo đen, tuổi độ bốn mươi, đã đứng chân gần tại chỗ.

Người ấy tướng mạo rất khôi ngô, mặt mày thêm hùng vĩ, có vẻ đạo cốt tiên phong, siêu phàm thoát tục. Tuổi tuy cao mà người rất trẻ, trông rõ không kém một thiếu niên anh tuấn tuyệt luân...

Thần Tri Tử day mặt ngó lại, thấy người mặc áo đen ấy thì tự bảo thầm: “Ủa lạ người này là ai mà ta không nhận ra?”

Nên biết rõ Thần Tri Tử chẳng những võ công rất cao cường, đứng trên «Tứ Đại Kỳ Nhơn», đồng bậc với «Kỳ Trận Thần Quân», «Xích Cước Đại Tiên» v.v... mà đối với các nhơn vật của các môn phái võ lâm, ông ta đều biết mặt, biết tên, chẳng sót một người. Hơn nữa, theo lời đồn đãi thì tài bói toán của ông như thần,

biết được vị lai quá khứ nên mới có ngoại hiệu là Thần Tri Tử! Có điều ông ta lại không liệu đoán được người mặc áo đen này là người của môn phái nào.

Người mặc áo đen ấy liếc nhìn Tiểu Phong, miệng mỉm cười phơn phớt một nụ, khoan thai thông thả ngồi xuống dưới gốc một cây đại thụ, nhắm mắt dưỡng thần!

Lại thêm một nhơn vật thần bí nữa!

Ngay khi ấy...

Một loạt những tiếng hú thanh thoát từ trong rừng già vọng tới. Ba bóng người, giống như ba con dơi quạ ban đêm, rơi mình đáp xuống tại chỗ. Đó là ba người, tuổi tác vào khoảng sáu mươi, một nữ, ba nam.

Thần Tri Tử liếc nhìn thâm bảo trong bụng: “Thật không ngờ vì một Tiểu Phong mà khiến cho ba vị cao nhơn «Độc Mục Thần Ni», «Đoạn Hồn Thủ», «Thiên Hạ Đệ Nhứt Kiếm» phải xuất thân động thủ toàn bộ.”

Còn đang nghĩ ngợi thì Độc Mục Thần Ni đã vung ngọn long đầu quả (cây gậy đầu rồng) chống sâu xuống đất, nạt tiếng hỏi to:

—Ai là Đệ Tam Ma?

Tiểu Phong đồng dặc đáp liền:

—Chính tại hạ.

Ngắm nghía chàng từ đầu tới chân, bà ta nói lớn rang rang:

—Đẹp thay một kẻ giang hồ ma tinh.

Nói dứt, Độc Mục Thần Ni tiến bước đi tới trước mặt Tiểu Phong.

Sự xuất hiện thêm mấy người tại chỗ càng tăng thêm bầu không khí căng thẳng.

Độc Mục Thần Ni đi đến sát bên hai mươi ba môn đồ của Tiểu Phong thì liền có mười mấy người sử dụng thân pháp nhẹ nhàng lướt ra cản lại.

Độc Mục Thần Ni mặc dầu là đàn bà, lại có công tu hành hơn mấy chục năm mà vẫn còn nóng nảy khác thường. Bà ta đảo lộn một con mắt sáng ngời, xạ ra những tia tinh quang rực rực, lạnh lạnh quát to:

—Bọn bay mà cũng tưởng cản đường ta được sao?

Trong đó, một môn nhơn trả lời:

—Được không chi cũng cản!

Độc Mục Thần Ni cười khi một tiếng bảo:

—Đã vậy thì buộc lòng bản ni phải mở rộng sát giới.

Chưa kịp chớp mắt thì một quả đã quét tới.

Độc Mục Thần Ni tự thị võ công của mình nên xem thường mười người môn hạ kia chẳng vào đâu. Không dè khi bà ta vừa quét tới một quả đó thì mười mấy người nầy đã xoay tròn một vòng thi thố liền tuyệt học «Thập Quỷ Trận»!

Độc Mục Thần Ni chợt thấy bóng người thấp thoáng như bóng quế hồn ma trước mắt, ngọn quả của bà ta đánh trượt ra ngoài không khí, chẳng trúng vào đâu.

Đương khi ấy ba người trong số đó đã xuất thủ đánh vào đằng sau lưng bà mỗi người một chưởng. Cả ba động thủ đồng một thời gian cực kỳ nhanh chóng và cũng ăn rập với nhau một lượt, mười người ấy liên thân động thủ liên hoàn.

Có điều vừa trông thấy Độc Mục Thần Ni đánh chưởng ấy, bóng hình tợ ma quỷ của mười người môn hạ của Tiểu Phong xoay nhoáng lạ làng thì Thần Tri Tử thất kinh nghĩ thầm trong trí: “Úy, không xong, đây là trận pháp...”

Cũng vừa lúc Thần Tri Tử đầu óc rối ren chưa tìm thấy trận pháp ấy tên gọi là chi thì người mặc áo đen ngồi dưới gốc cây đại thọ cũng vừa đứng dậy thành linh, nhắm ngay chỗ Tiểu Phong đang đứng mà chạy thẳng tới.

Không khí tại trận đã căng thẳng trước rồi, hành động hiện tại của người mặc áo đen càng làm cho sự thần bí hiện lên.

Lý Yên xẹt tới cản đường người mặc áo đen ấy không cho đến gần Tiểu Phong. Tiếng hấn lạnh lạnh:

—Người bước tới thêm một bước, Lý mỗ đành có lỗi với người đó.

Ánh mắt rực rực hung quang Lý Yên chỉ chờ động thủ.

Người mặc áo đen ấy cười lớn bảo:

—Mi cản nổi ta sao?

—Thì người bước tới xem.

Không đợi nói dứt câu, Lý Yên đánh thẳng tới ngay mặt đối phương một chưởng.

Người mặc áo đen ấy hơi xoay nửa vòng thân hình nhẹ nhẹ, một chưởng ấy của Lý Yên trật vào chỗ trống. Lý Yên ngờ ngác thất kinh thì giọng nói trong trẻo của người mặc áo đen ấy đã nghe ở sau lưng:

—Võ công của các hạ còn kém xa lắm!

Lý Yên day mặt ngó lại thấy đối phương nhìn mình mà cười vui vẻ, chẳng tỏ chi ác ý cả. Lý yển không tin võ công của người mặc áo đen ấy cao siêu đến mức ấy. Đối phương thi thố thân pháp gì mà né tránh chưởng ấy của mình, Lý Yên không thấy rõ, cũng lại không thấy rõ bóng hình của đối phương biến mất ngả nào. Hắn chỉ thấy thế chưởng hắn đánh ra là không thấy người mặc áo đen ấy đâu cả.

Có điều Tiểu Phong đứng gần bên đó, lại xem thấy hết sức rõ ràng. Thân pháp của người mặc áo đen vừa sử dụng là một tuyệt chiêu đã thất truyền hằng mấy trăm năm trước của võ lâm.

Người mặc áo đen ấy không nhìn Lý Yên nữa, cất bước chạy đến sát bên Tiểu Phong, gật đầu tươi cười, miệng bảo:

—Các hạ có phải Đệ Tam Ma oai danh vang động khắp chốn giang hồ không?

Người mặc áo đen ấy hỏi rõ câu ấy hắn có dụng ý nên Tiểu Phong đoán biết được, bèn trả lời ngay:

—Tại hạ chính là Tiểu Phong! Không hiểu tiên bối có điều chi chỉ giáo?

—Chỉ giáo?

Người mặc áo đen ấy nhích môi nở nụ cười miệng nói tiếp:

—Tên tuổi của các hạ sáng tỏ như bóng mặt trời đúng Ngọ, lão phu làm sao dám nói đến tiếng chỉ giáo?

—Thế thì, tiên bối cần tại hạ việc gì?

—Lão phu có một việc cần hỏi các hạ.

—Tiên bối hãy nói cho nghe!

—Các hạ vừa vào trong Phỉ Thúy Cung trở ra?

Câu hỏi ấy làm cho Tiểu Phong ngẩn người. Ngẫm nghĩ một hồi, chàng mới đáp:

—Vâng! Đúng vậy thật!

—Ồ trong Phỉ Thúy cung, các hạ được thấy gì khác lạ?

Tiểu Phong có cảm giác người mặc áo đen này không những chỉ có thần bí về lai lịch mà câu hỏi của hắn ta cũng làm điên đầu không sao hiểu nổi.

Lặng lẽ chập lâu, chàng đáp lại:

—Chưa rõ tiền bối muốn hỏi về khía cạnh nào?

—Về khía cạnh thần kỳ!

—Thần kỳ?

Người mặc áo đen ấy gật đầu.

Tiểu Phong nói:

—Không có chi là thần kỳ cả!

—Không có sao?

—Vâng. Đúng vậy!

Người mặc áo đen ấy thở dài thất vọng, nói tiếp:

—Thế thì cảm ơn, cảm ơn nhiều lắm.

Ngưng lại chốc lát, hắn ta nói thêm:

—Các hạ à! Chúng ta chưa được quen biết nhau lần nào từ trước. Chẳng qua các hạ đã cho lão phu biết qua một việc nên lão phu cần trả công khó cho các hạ một lần.

Tiểu Phong ngẩn người, nói:

—Tiền bối giúp đỡ tại hạ đó chi?

—Vâng. Chỉ giúp đỡ một lần thôi. Tại đây có bốn người cừu thị các hạ. Vậy các hạ muốn lão phu đuổi khỏi chỗ này người nào thì chỉ cho lão phu biết.

Tiểu Phong biết rõ võ công của người này siêu kỳ, lời ông ta vừa nói chẳng ba hoa. Do đó chàng mỉm cười, đáp:

—Lòng tốt xin ghi vào lòng. Vãn bối không dám làm nhọc sức tiền bối!

Chớp chớp hai con mắt sáng ngời, người mặc áo đen ấy nói giọng hòa nhã:

—Có chi mà dám hay không dám. Quy củ của lão phu xưa nay là vậy. Chịu ai giúp mình điều gì lớn hay nhỏ, tức khắc trả công lại đáp đền!

Tiểu Phong nói:

—Đã thế thì cung kính không bằng vâng lời.

—Hắc hắc hắc hắc! Các hạ cần đuổi người nào, nói rõ đi.

Tiểu Phong rảo mắt ngó vào trong trận nhìn xem khắp những người có mặt một lần kỹ lưỡng, miệng hỏi lại:

—Chỉ đuổi một người sao?

—Không sai. Chỉ một người thôi! Các hạ chỉ trả lời lão phu có một việc, lẽ nào đòi hỏi sự đền bù quá đắt?

Tiểu Phong cười đáp:

—Thế thì vãn bối cần đuổi Thần Tri Tử ra khỏi chỗ này ngay!

Người mặc áo đen ấy gật đầu. Hắn ta xoay nhanh thân hình nhắm phía Thần Tri Tử đang đứng chạy tới.

Người mặc áo đen thân bí ấy là người thế nào, thuộc môn phái nào, có oai danh gì trong giang hồ, Thần Tri Tử vẫn mù mờ chẳng rõ.

—— o0o ——

CHƯƠNG 44

Thần Tri Tử thấy người mặc áo đen nhắm chỗ mình chạy thẳng tới thì sững sờ.

Người mặc áo đen cười nụ, bảo:

—Các hạ có phải là Thần Tri Tử được đồn đãi khắp chốn giang hồ về cái tài bói toán như thần đây không?

Thần Tri Tử khựng người nhưng rồi tươi cười đáp:

—Lão phu chính là Thần Tri Tử. Đến như có «tài bói toán như Thần» thì đó là câu nói khi người của các hạ!

Người mặc áo đen mỉm miệng, bảo:

—Phải câu nói khi người hay là không phải, chẳng cãi làm gì. Ngược lại có một việc muốn bàn với các hạ. Nãy giờ các hạ đã bói ra tôi đây là ai chưa?

Thần Tri Tử lắc đầu, đáp:

—Lão phu đã chẳng phải là Gia Cát Khổng Minh, cũng không phải là Từ Mậu Công thì làm sao có tài đoán được quá khứ vị lai, bói ra một người chưa từng gặp mặt. Đến như các hạ là ai thì xin lỗi, lão phu chịu...

Người mặc áo đen ngắt lời, nói tiếp:

—Thế thì các hạ không đoán được ta là ai phải không?

—Không sai. Lão phu không nhận ra.

Người mặc áo đen nhếch môi bảo:

—Các hạ oai danh vang dậy khắp chốn giang hồ, bốn nhân được thấy tôn nhan thật là ba sinh may mắn. Có điều đệ tử Cây Đèn Ma cậy tôi mời các hạ rời khỏi nơi đây.

Câu nói ấy thốt ra khiến Thần Tri Tử biến sắc. Lời nói của người mặc áo đen này tuy nhỏ nhẹ ôn hòa, nhưng trong hơi nói lại mang theo một ngữ lực khiếp người. Thần Tri Tử cười êm ái, đáp:

—Theo ý kiến của các hạ thì thế nào?

—Đệ Tam Ma bảo thế thì chỉ nên nghe theo!

Đối với người mặc áo đen này mặc dầu Đông Quỷ cũng chẳng rõ lai lịch ra làm sao, nhưng thấy khí thế của đối phương khinh khỉnh không xem ai vào đâu thì

mặt hầm hầm tức giận. Lão ta liền xống xón đi ngay đến trước mặt người mặc áo đen.

Tiểu Phong rảo khắp hai luồng nhân quang nhìn vào thẳng trận, mặt lộ vẻ kinh hãi. Người mặc áo đen này chẳng hề quen biết với chàng mà lại vì chàng giao thủ cùng bọn Thần Tri Tử thì thật ra trong lòng chàng chẳng yên tý nào. Với ý nghĩa ấy, Tiểu Phong lại day sang nhìn vào Độc Mục Thần Ni, nhưng thấy bà ta đang bị mười kẻ môn hạ dùng trận thế Thập Quỷ bao vây tấn công rồi rít chân tây mà không thoát nổi, nguy hiểm liên liên. Chàng bảo thầm trong bụng: “Lúc ban đầu chú Ngoạn Huyết Nhơn Lê Tín của mình vô ý mà giải cứu của bọn họ, ngờ đâu hôm nay cảm cái ơn mà bọn họ lại sẵn sàng đem tính mạng để giúp mình...”

Tiểu Phong còn đang nghĩ ngợi chợt nghe Đông Quỷ cất tiếng cười nhạt, hỏi người mặc áo đen:

—Các hạ là cao nhưn phương nào hãy cho biết danh hiệu?

Ngước mắt nhìn vào, thấy người mặc áo đen ấy vẫn giữ nụ cười vui vẻ trên môi, miệng đáp thản nhiên:

—Tên họ chỉ là hình thức trống rỗng của mỗi người, biết hay không biết đều không đáng kể.

Ngừng hơi một chút, người mặc áo đen lại day sang trầm giọng nói tiếp với Thần Tri Tử:

—Thần Tri Tử, ngươi đi đi!

Câu nói ấy như là một mạng lệnh, nhưng ngữ lực ngân lên rang rang có một oai lực vô hình bên trong.

Thần Tri Tử nghe ớn lạnh trong lòng, ngó người mặc áo đen ấy bằng con mắt khiếp sợ. Sau khi trấn định tâm tình, ông ta hỏi lại:

—Giả như ta không đi thì sao?

—Rất dễ dàng, bốn nhưn mời các hạ đi!

Đông Quỷ nổi xung, dành Thần Tri Tử nói hót lời:

—Chỉ sợ ngươi mời mà người ta không nhúc nhích kia chớ.

Nói xong, lão ta lờ con mắt hờm hờm ngó ngay người mặc áo đen một cách giận dữ, thân hình xoay tới trước chỗ đối phương đang đứng.

Không khí tại chỗ vốn đã căng thẳng, thái độ của Đông Quỷ lại bao đầy thêm một lớp mây sầu gió thảm.

Hai con người của người mặc áo đen ấy trùng to, tinh quang xạ khắp bốn phía rục rục oai bức rợn người, chỉ thẳng vào mặt Đông Quỷ, tiếng nói lạnh buốt như đồng:

—Thế nào? Người thay thế Thần Tri Tử để gánh bàn độc mướn hả?

Đông quỷ cười nhạt nhẽo, nói:

—Ừ đó. Mi thử làm gì đặng ta?

—Sức mấy mà người gion giốn lỗ miệng.

Câu nói của người mặc áo đen hết sức cuồng ngạo làm cho Đông Quỷ tức giận sừng ngược bộ râu quai nón chơm chớm gai xương rồng. Lão ta quát vang tợ sấm:

—Sức mấy như thế này, nè.

Dương thẳng cánh tay, lão ta đánh tới một chưởng toàn lực vào ngay mặt đối phương, hể trúng là bể tan thành cám. Đương lúc nổi giận, Đông Quỷ xuất thủ chưởng ấy là thi thổ tuyệt học «Quy Hồn Thất Chiêu» khét tiếng giang hồ của lão ta hơn mười năm nay. Chỉ thấy gió lạnh rào rào ngập tràn như sóng cả mang theo những tiếng nổ rền tợ sấm có cả một sức mạnh ngàn cân. Đã vậy mà lão ta xuất thủ mau lẹ không trông thấy kịp.

Tiểu Phong sợ toát mồ hôi lạnh giùm cho người mặc áo đen, bụng bảo thầm: “Thân pháp lạ lùng quá cỡ!”

Chợt nghe tiếng cười, giọng nói lạnh lùng của người mặc áo đen vang lên:

—Chỉ bấy nhiêu công lực thì đủ thấm vào đâu với ta.

Chỉ thấy thân hình của người mặc áo đen chập chờn như ma trên quỷ hiện hốt gió một luồng bay lượn phát phơ.

Thân pháp thần diệu ấy quá sức tưởng tượng chính Tiểu Phong trông thấy cũng phải chắc lưỡi hít hà, nuốt nước miếng xuống cổ.

Đông Quỷ đánh một chiêu trót lọt giữa không, bất giác hải kinh thất sắc, bụng bảo dạ rằng: “Phương pháp muện thân của người này thật mình mới thấy một lần thứ nhứt trên đời.”

Thấp thoáng ngoài xa có hơn một trượng, người mặc áo đen ấy cười bảo:

—Nè Đông Quỷ, ta không đánh trả lại cho người một chưởng ấy là chẳng nỡ hạ thấp cái oai danh được liệt vào hàng «Tứ Đại Kỳ Nhon» trên khắp chốn giang hồ từ bao lâu nay của người đó. Nếu người còn chưa biết tự lượng sức mình thì

dừng trách ta sao đành đoạn đã. Thực tế mà xét thì võ công của người hắc còn kém ta xa lắm, chưa đối phó nổi đâu. Còn về môn tuyệt học «Quỷ Hồn Thất Thức» của người thì chưa thấm thía vào đâu đối với ta vì ta đã luyện tới bảy mươi hai thần công tuyệt kỹ.

Đông Quỷ là một trong «Tứ Đại Kỳ Nhơn», danh vọng lẫy lừng vào bậc thượng đẳng cao thủ võ lâm, người khắp chốn giang hồ đều mười phần nể sợ. Giọng nói khinh miệt của đối phương làm sao lão ta chịu nổi nên cười dài một trận, cất tiếng nói căm hờn:

—Lão phu tuy võ công chưa đủ nhưng không lẽ trở như cây đá dễ chịu kẻ khác khinh thường. Ví dầu có chết về tay bậc cao nhơn trong chốn giang hồ há khiếp sợ hay sao?

Giọng nói của Đông Quỷ hết sức bi tráng lệ không khác một lời trời trăn của kẻ biết mình sắp chết trước lưỡi hái của Tử thần.

Đông Quỷ phóng mình bay tới chộp bổ vào người mặc áo đen, đánh liền hai chưởng.

Tên liệt vào «Tứ Đại Kỳ Nhơn», võ công của Đông Quỷ cao cường đến trình độ nào không nói cũng có thể đoán được. Hai chưởng liên mạng ấy của lão ta có một oai lực đổ núi, dời non, âm ỉ sấm sét. Âm phong cuộn thành con trốt tung bay bụi cát mịt mù. Khiến người trông thấy kinh hồn, khiếp vía.

Người mặc áo đen cũng hơi ớn lạnh trong tâm, tự bảo thầm: “Thật không hổ là một kỳ nhơn của một thời.”

Biết rõ hai chưởng này, Đông Quỷ đã âm thầm vận dụng toàn lực tất sanh nên oai mãnh chẳng phải tầm thường, người mặc áo đen chẳng dám khinh thường dùng sức đối phó, bởi vì hai sức mạnh cứng rắn chạm thẳng vào nhau ắt là sẽ gãy. Người ấy chỉ lướt nhẹ sang bên bằng một thân pháp cực kỳ xảo diệu.

Song chưởng của Đông Quỷ lại đánh trật ra ngoài không khí một lần thứ hai nữa. Bởi dùng sức quá mạnh đương lúc giận dữ nên khí chưởng lực không trúng thì thân hình sẽ mất thăng bằng. Đông Quỷ té nhủi tới suýt nữa đập đầu xuống đất. Lão ta đảo một vòng mới kềm giữ hai chân đứng vững.

Danh gia xuất thủ giao đấu căn bản ở điểm mau lẹ nên trong võ công tuyệt đối lấy kinh công làm trọng yếu. Đông Quỷ xuất thủ tuy là kỳ khoái vô tỷ, vượt xa những cao thủ thuộc vào hạng nhứt giang hồ, nhưng sau ba chiêu xuất thủ vừa rồi đều đánh trật ra ngoài chuẩn đích. Thân pháp của đối phương quá đổi mau lẹ, thậm chí Đông Quỷ không xem thấy kịp người ấy đã sử dụng thứ võ công nào mà

thoát ngoài vòng chưởng kích của mình dễ dàng đến vậy. Riêng một điểm ấy đã thấy rõ sự cách biệt giữa hai người còn một khoảng khá xa. Võ công của người mặc áo đen quả nhiên đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa. Nếu người ấy mà cố ý phản kích trả lại thì Đông Quỷ đã lạc bại mười phần.

Trong «Tứ Đại Kỳ Nhon» tuy mỗi người đều có sở trường riêng. Có điều trên phương diện công thủ thì Đông Quỷ tinh thâm hơn hết nên mới đứng đầu hàng «Tứ Đại Kỳ Nhon». Lão ta chuyên lấy cái lẹ trong thế công làm chủ yếu, lấy cái thủ vững kín làm trọng điểm, áp dụng đúng chiến thuật công mau tức thủ giỏi. Do đó lối xuất thủ của Đông Quỷ lanh lẹ tuyệt luân.

Lão ta thật không sao liệu trước nổi là người mặc áo đen tránh né ba chiêu tuyệt học của mình chẳng chút khó khăn, nguy hiểm là gì. Từ khi xuất đạo giang hồ tới nay Đông Quỷ mới gặp một địch thủ đầu tiên có bản lĩnh ấy!

Đông Quỷ vừa khiếp sợ đến toát mồ hôi hột vừa khiếp phục đến sưng người không còn thù địch với người mặc áo đen nữa. Lão ta thật chẳng tài nào đoán được trên khắp cả võ lâm có một nhon vật nào mà võ công cao thêm đến khiếp hồn đến thế mà không ai biết rõ tên hiệu, mặt mày.

Gương mặt tươi cười trong sáng của người mặc áo đen bỗng sa sầm tức giận, thốt ra một câu lạnh lạnh oai nghiêm:

—Đông Quỷ, bốn nhon nhường cho người ba chưởng, chỉ né tránh mà không đánh đỡ, đó là nghĩ đến thành quả của người ta tạo nên trong chốn giang hồ thật không phải dễ. Nếu một giây khắc bị chôn vùi sẽ ân hận ngàn thu. Danh vọng một đời sẽ trôi theo dòng nước. Song nếu người còn u mê chưa tỉnh, tự thị võ công, nặng lòng tự ái mà cứ ra mặt đối phó với bốn nhon thì đó là tại người tự chuốc lấy cái nhục đó. Bốn nhon không thể nhường người mãi được!

Nói xong, người mặc áo đen không ôn hòa như trước mà hầm hầm sát quang trong hai con mắt sáng rực tinh anh.

Đông Quỷ ngửa mặt lên trời, buông to một trận cười dài hết sức bi thương tha thiết khiến người nghe có cảm giác mọc ốc cùng mình!

Người mặc áo đen đứng lặng trang nghiêm chẳng khác một tượng cây, hình đá không lung lay, nhúc nhích.

Tiếng cười của Đông Quỷ ré lên rồi ngưng hẳn. Lão ta gằn giọng nạt to:

—Giúp sức vua Trụ làm điều bạo ngược, các hạ vẫn còn xem mình là nhân vật giang hồ sao?

Người mặc áo đen lạnh lạnh hỏi vặn lại:

—Chữ «Trụ» trong câu nói của ngươi là ám chỉ người nào?

—Tiểu Phong.

—Tiểu Phong là «vua Trụ»?

—Đồ sát mấy trăm mạng cao thủ giang hồ, không lẽ chưa đáng gọi là ma hay sao?

Người mặc áo đen cau mày, nói:

—Thế thì Tiểu Phong đáng trừ?

—Không lẽ các hạ cho Tiểu Phong sống còn trên giang hồ là có ích?

Người mặc áo đen đáp:

—Tiểu Phong đáng trừ. Để tên ma tinh ấy sống là để hại giang hồ. Lẽ đương nhiên ta nên trừ hẳn. Chẳng qua, chưa phải lúc này.

—Còn đợi lúc nào?

—Đợi sau khi hẳn hoàn toàn khôi phục toàn bộ võ công! Đạo nghĩa giang hồ không cho phép giết một người không đủ sức kháng cự, bất luận người ấy là ai.

Câu nói khiến Đông Quỷ, Thần Tri Tử ngẩn ngơ sờ sững. Cả hai bảo thẩm trong trí: “Không lẽ Tiểu Phong đã tổn thất toàn bộ công lực rồi?”

Vì nghĩ như vậy nên Đông Quỷ và Thần Tri Tử đều chăm chú ngó vào Tiểu Phong.

Thoạt nghe mấy lời của người mặc áo đen, trái tim của Tiểu Phong đánh thành thạch liên hồi. Những tia sáng kinh hãi trong cặp mắt của chàng xạ thẳng và gương mặt của người mặc áo đen thần bí. Tiểu Phong thật không thể nào biết được là người mặc áo đen này đã biết rõ là mình đã bị mất hết công lực trong thân. Việc này có thể là tuyệt đối bí mật, ngoài ba người là Bạch Cơ với chàng cùng Ngoạn Huyết Nhơ, kẻ khác tài nào hiểu thấu? Chàng không khiếp sao dặng?

Thần Tri Tử cất tiếng hỏi lạnh lạnh:

—Câu nói của các hạ khiến người không hiểu nổi!

Người mặc áo đen ngó Thần Tri Tử hần học bảo:

—Người được mang danh hiệu Thần Tri Tử, được giới giang hồ xem là Thần toán chi năng, người có tài bói toán như thần, có một võ công tuyệt học trong

người hơn cả «Tứ Đại Kỳ Nhơn» chẳng lẽ người bói không ra, đoán không được, xem không thấy một Tiểu Phong đã mất hết toàn bộ võ công đang đứng sờ sờ trước mắt đó sao?

—Mất hết toàn bộ võ công lực, tức là toàn bộ võ công?

Thần Tri Tử cùng với Đông Quỷ cùng thốt một câu đầy nghi ngờ, rồi cùng tập trung nhãn lực vào mặt Tiểu Phong để nhận xét.

Người mặc áo đen cười khúc khích bảo:

—Hiện tại hai người đã thấy rõ rồi chứ?

Cả hai cùng bẽn lễn trả lời:

—Không sai! Hắn đã mất võ công!

—Thế thì hai người thử hỏi Tiểu Phong có đúng vậy không cho thật tin chắc. Tiểu Phong có tánh quật cường bất khuất, hắn không giấu giếm sự thật đâu!

Thần Tri Tử ngắm nghía người mặc áo đen một chặp, ông ta đâm ra ngờ vực nên cất tiếng hỏi:

—Người là bè bạn với Tiểu Phong phải không?

—Không phải. Ta cũng như hai người chỉ biết mặt hắn lần đầu. Bè bạn đâu mà ẩu xì vậy?

Thần Tri Tử càng kinh ngạc hơn nên lại hỏi:

—Bà con với hắn?

—Đâu có! Ta đã nói là ta cũng không khác hai người, nghĩa là không bè bạn, không bà con, không sui gia, không mối gì hết, người đứng trắng nhẽ kia mà!

—Thế thì giữa các hạ và Tiểu Phong có quan hệ thế nào?

—Ủa lạ! Sao mà hỏi nhây quá vậy? Ta đã nói là không mấy may quan hệ. Cũng không phải là kẻ giúp sức.

Câu nói của người mặc áo đen không khác tiếng sét ngang tai càng đẩy Đông Quỷ và Thần Tri Tử vào một đám sa mù năm dặm, mịt mờ tâm trí chẳng biết đâu mà rờ.

Tiểu Phong cũng một tâm trạng ấy, cứ đứng trệ như pho tượng Kim Cang cứng ngắc, giọng nói của người này rõ ràng là Tiểu Phong mà đến đây, cũng không phải để đối địch với Thần Tri Tử và Đông Quỷ. Thế thì mục đích là gì, thật chẳng ai hiểu thấu.

Tiểu Phong ngăn người.

Đông Quỷ và Thần Tri Tử cũng ngó nhau ngơ ngác.

Không khí tại trận bỗng nhiên chìm trong im lặng. Bởi vì tất cả những người có mặt đều bị thái độ thần bí của người mặc áo đen ấy lũng đoạn không biết nên hành động thế nào cho phải.

Thấy tình trạng bơ ngơ, lơ lảo của ai nấy, người mặc áo đen cười khúc khích bảo:

—Hai người làm sao thế?

Đông Quỷ và Thần Tri Tử đang vẫn vơ suy nghĩ, giật mình nhớ lại là đang đứng trước một thực thể phải đối phó dứt khoát, không thể kéo dài. Nhấn mào, Thần Tri Tử lên tiếng, hỏi ngay:

—Các hạ cho biết ý định của mình là thế nào?

—Bổn nhân đã nói rõ không phải giúp sức cho Trữ làm điều bạo ngược!

—Ý định của các hạ là trừ Tiểu Phong?

—Đúng rồi.

—Thế thì...

Thần Tri Tử chỉ nói hai tiếng «thế thì» rồi không nói tiếp nữa, ông ta mở miệng lại im hơi, chỉ cười một tiếng gượng gượng.

Người mặc áo đen đồng dục nói:

—Thế thì ngươi muốn hỏi tại sao ta lại giúp tay cho Tiểu Phong đó chi?

—Không sai!

—Điều ấy rất dễ cắt nghĩa. Bởi vì bổn nhơn còn thiếu Tiểu Phong một món nợ!

—Nợ?

—Đúng rồi. Bởi vì bổn nhơn hỏi hấn một việc, trả lại hấn bằng một điều kiện. Cái đó đối với bổn nhơn, ân oán rất phân minh, tình cừu không lẫn lộn, không ai thiếu ai một món nợ nào.

Thần Tri Tử hỏi:

—Thế thì ta không đi khỏi nơi đây không được?

—Phải rồi. Ngươi phải đi ngay. Không đi thì bổn nhơn đích thân mời đi. Một lời nói là một đọi máu, ta chẳng bao giờ sai lời với bất cứ một ai!

Câu nói ấy trong chỗ vô hình, như một mối lửa đốt cháy cái lò thuốc nổ tại trận. Thần Tri Tử là một cao sĩ đương thời lẽ đâu chịu bỏ đi quá dễ dàng đến thế! Ông ta cười hả mấy tiếng, bảo người mặc áo đen:

—Chẳng cần biết các hạ đối với Tiểu Phong ra sao, lão phu nhứt định không đi khỏi nơi đây!

—Người nói thật?

—Thật!

Sau một vòng quanh co lời giảng, không khí tại trận lại căng thẳng nặng nề.

Chợt thấy hai con mắt của người mặc áo đen xạ ra những tia tinh quang rực rực, tiếng nói ngân rền:

—Đâu người cứ không đi thử xem!

Thân hình người mặc áo đen xẹt tới chẳng khác một lần điện chớp, một chưởng bên tay mặt đánh thẳng vào ngực Thần Tri Tử.

Xuất thủ lẹ làng cơ hồ không kịp thấy, Thần Tri Tử tối tăm mày mặt, thừa thế phát người nảy lui ra sau mấy bước.

Bỗng đâu...

Ngay lúc người mặc áo đen vung chưởng tấn công Thần Tri Tử, thì ở trong một cụm rừng xanh cách đó xa xa, bỗng nghe có tiếng vó ngựa dập dồn vọng tới. Một tiếng ngựa hí vang xé nát không trung, tiếp theo là tiếng bánh xe lăn trên lá rụng sạt sạt.

Tiểu Phong thất kinh, ngược mắt trông vào hướng ấy, chàng biến sắc lo âu.

Một cỗ xe song mã sơn màu hồng thắm vượt rừng chạy tới như dông. Không đầy chớp mắt, cỗ xe ấy đã đến cách chỗ đấu trường đó ngoài ba trượng.

Hai người ngồi mé trước đánh xe chính hai thiếu nữ Diêu Mẫn và Đồng Hạnh!

Trong lúc này, tại nơi đây mà cỗ xe chở vị giai nhân sắc nước hương trời, thiếu nữ áo trắng ấy, bỗng nhiên xuất hiện, làm sao mà không khiến Tiểu Phong hoảng kinh đặng?

Bốn con mắt xanh biếc của Diêu Mẫn và Đồng Linh quét thẳng vào gương mặt xám ngắt của Tiểu Phong. Ánh mắt lạnh tợ điện quang với gương mặt lạnh dường băng tuyết của hai ả biến thành một thứ không khí căng thẳng đến rợn người.

Cũng trong khoảnh khắc thời gian chớp nhoáng ấy, dung mạo diễm lệ tuyệt trần của thiếu nữ áo trắng, nụ cười mê hồn của nàng, dường như một lần sáng điểm thoáng qua trong não của chàng.

Xe hương, người đẹp, bóng sắc, cười xinh khiến cho Tiểu Phong, trong cảnh ngộ nguy hiểm cực kỳ, chết sống chỉ cách nhau trong gang tấc này, mơ màng chìm sâu vào cõi say sưa mộng ảo. Cũng trong giây khắc mỏng manh này, giọng nói thánh thoát như khúc nhạc, tiếng đàn du dương, réo rắt phảng phất đưa vào tai chàng:

—Những nguyên sau cơn lâm biệt này, vẫn còn có ngày hội tương phùng...

Đó là câu nói cách mấy ngày trước đây, trước lúc chia tay, nàng đã thỏ thẻ với chàng. Tiếng lòng của người đẹp khắc ghi vào trí não của Tiểu Phong khác nào những câu biển hiện non thể, hiện tại gợi lên êm ái. Do đó, chàng mỉm một nụ cười thâm lặng!

Nụ cười của Tiểu Phong trong cõi thần tình man mác, mang theo một nỗi niềm sâu khổ, cảm tương.

Yêu nhau biết có vẹn tình
Gây chi đau khổ cho mình với ta
Biển tình sắp nổi phong ba
Lệ tình đầm ướt đồng hoa ái tình.

Chợt nghe...

Một tiếng quát vang dội núi rừng đánh thức chàng sức tỉnh cơn mơ. Tiểu Phong trông thấy một môn hạ trong số mười người lập thành Thập Quỷ Trận bị Độc Mục Thần Ni đánh trúng một ngọn thiết quải học máu đỏ lôm.

Liên ngay lúc ấy. Một môn hạ đứng ngoài vòng này giờ không nhúc nhích đã trảm ngay vào chỗ trống ấy. Trận Thập Quỷ vẫn linh động như cũ. Độc Mục Thần Ni vẫn không thoát được hiểm nguy. Lúc này bà ta mệt mỏi, hơi thở ồ ồ, mồ hôi đầm ướt như tắm. Cứ như tình hình mà xét thì Độc Mục Thần Ni nếu không bị trọng thương thì cũng phải chết đứt hơi trong Thập Quỷ Trận.

Thiên Xà Lý Yên hai con mắt lườm lườm xem chừng động tịnh bốn phía, quyết bảo hộ Tiểu Phong bất cứ với giá nào.

Tiểu Phong không ngó vào trong đấu trường mà chậm chậm quay mắt nhìn về phía cỗ xe song mã đang đậu.

Bốn ả nữ tỳ áo xanh, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, đứng canh gác trước cửa xe, người không nhúc nhích.

Hồng Hạnh cất tiếng nói sang sảng:

—Bẩm chủ nhân xe đã đến địa điểm.

Giọng nói trong trẻo của thiếu nữ áo trắng trong xe ngân vang:

—Thấy có mặt ở đây hay không?

Hồng Hạnh đáp liền:

—Bẩm có!

Người thiếu nữ muốn hỏi ấy chính là Tiểu Phong, lập tức theo liền câu trả lời của Hồng Hạnh rèm xe cuốn lên. Thiếu nữ áo trắng tha thướt lê gót sen bước xuống. Cặp mắt mơ huyền của nàng rơi lên gương mặt của Tiểu Phong. Bốn con người gặp nhau khiến chàng phập phồng hồi hộp.

Nàng nhoẻn miệng cười. Nụ cười của nàng khô héo không khác chồi lan trong cơn nắng gắt. Trong nụ cười dường nói lên ý nghĩa sâu xa: «Lê tướng công ngày hội tương phùng đã đến hôm nay.»

Tiểu Phong cũng đáp lại nàng một nụ cười ủ rũ buồn tênh.

Trong nét cười của nàng chứa đựng một thần tình u uất, vô hình chung. Chàng phát hiện mấy thứ yêu, oán, hận, thương làm cho nàng hết sức khó khăn khổ sở. Do đó mọi vẻ đẹp hồn nhiên lộng lẫy đều biến mất hết. Trên gương mặt của thiếu nữ áo trắng chỉ hiện lên một màu u oán, đau thương.

Thiếu nữ áo trắng tắt hẳn nụ cười khô héo. Nàng dừng gót đứng lại trước cửa xe, cất giọng nói hết sức cung kính:

—Kính mời sư phụ xuống xe.

Câu nói của nàng làm cho Tiểu Phong thất kinh. Chàng không thể nào tưởng tượng được là sư phụ của nàng: «Vạn Thế Tiên Cơ» cũng xuất hiện nơi này. Trong lòng chưa hết băn khoăn nghĩ ngợi thì...

Lại thấy một người mặc áo trắng nữa bước xuống xe. Chàng trông thấy như vật mà giới võ lâm hết sức kính ngưỡng gọi bằng danh hiệu «Vạn Thế Tiên Cơ» ấy là một thiếu phụ khoảng dưới bốn mươi tuổi, diện mạo hết sức tú lệ, khiến người trông thấy vừa cảm mến và kính nể mười phần.

Vạn Thế Tiên Cơ có một thân hình rất khêu gợi thừa sức mê người. Có điều cái sức mê người ấy lại bị khí chất nghiêm túc của bà ta lấn át. Nhưng khí chất

ngghiêm túc ấy cũng không tài nào lấn át nổi cái sức mê người trong thân thể kêu gọi của bà ta.

Bỗng nhiên Tiểu Phong phát giác người ấy, người đàn bà giống như là hai người đàn bà hoàn toàn khác nhau. Xem thấy bên ngoài «Vạn Thế Tiên Cơ» chẳng có đặc điểm nào có thể gọi là kinh người cả, vì cũng chẳng khác chi bao nhiêu người đàn bà khác. Nhưng hai con mắt của Vạn Thế Tiên Cơ nói rõ là hai con người của bà ta là hai luồng điện lạnh sắc sảo làm sao đâu. Hai luồng điện ấy chiếu vào mặt Tiểu Phong, chàng cảm giác run rẩy cả người. Hai luồng nhãn quang cực kỳ lợi hại!

Sau khi liếc nhìn vào đấu trường, Vạn Thế Tiên Cơ cất tiếng nạt vang lạnh lẽo:

—Ngừng tay!

Tiếng nạt ấy mang theo một thứ sức mạnh không thể chống trả nổi. Tất cả những người đang động thủ tại trận, quả nhiên đều ngừng tay lại hết, cùng phát mình thối lui ra sau.

Tiểu Phong xem qua lần nữa, trái tim chàng đập mạnh. Bởi vì trong khi lên tiếng nạt bảo «ngừng tay» ấy, không biết Vạn Thế Tiên Cơ thi triển thứ thân pháp nào mà từ ngoài xa ba trượng, bà ta đã hiện thân giữa đấu trường!

Thân pháp mau lẹ của Vạn Thế Tiên Cơ không sao thấy kịp!

—— oOo ——

CHƯƠNG 45**K**

hi ra mặt Vạn Thế Tiên Cơ liền thi triển môn kinh công tuyệt kỹ, tuy không hãi đời khiếp tục đi nữa nhưng cũng kinh người khi nghe thấy.

Năm vị cao sĩ, kỳ nhơn «Thần Tri Tử», «Độc Mục Thần Ni», «Đông Quỷ», «Đoạn Hồn Chủ» cùng với «Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm» một khi trông thấy người vừa mới đến là «Vạn Thế Tiên Cơ» thì cùng giật mình thất kinh.

Liền đó, Thần Tri Tử vội vàng bước tới trước mặt cung kính cúi đầu làm lễ:

—Vãn bối không biết Tiên Cơ dời gót ngọc đến chốn hoa sơn này nên thất kính, dám mong Tiên Cơ tha tội!

Thần Tri Tử nói dứt thì bốn người kia, cũng đã bước tới sau lưng, cúi đầu làm lễ, cung kính thưa theo:

—Bọn vãn bối xin tham kiến Tiên gia!

Cả năm người này đều là nhơn vật oai danh lẫy lừng khắp chốn giang hồ mà đối với Vạn Thế Tiên Cơ tuy là một người nữ lưu, nhưng lại được tôn sùng đến thế, hãnh danh vọng phải lớn lao, tôn quý bậc nào.

Vạn Thế Tiên Cơ mỉm cười tươi tắn, lên tiếng khiêm nhượng đáp lễ:

—Xin miễn lễ, ta không dám thừa nhận!

Năm người mừng rỡ, thẳng lưng đứng dậy, khép nép đứng tránh một bên chờ đợi Vạn Thế Tiên Cơ sai bảo.

Cũng vừa lúc Thần Tri Tử bước tới chào đón Vạn thế Tiên Cơ thì thiếu nữ áo trắng, rón rén gót sen chạy đến trước mặt Tiểu Phong. Ngó chàng bằng cặp mắt u buồn ai oán, nàng nói:

—Lê Thiếu hiệp, hôm nay chúng ta gặp lại nhau!

Tiểu Phong nở nụ cười gượng gượng, ngại ngùng:

—Đúng thế! Chúng ta gặp lại nhau hôm nay. Cuộc gặp gỡ chẳng phải ngẫu nhiên.

Thiếu nữ áo trắng cười buồn bã:

—Đúng lắm!

Tiểu Phong đưa mắt về phía sư phụ nàng. Chàng hỏi:

—Bà ta vì tôi mà đến?

Nàng gật đầu nhẹ nhàng. Cuối cùng nàng thở dài nặng nề như báo trước cho chàng một điềm chẳng lành. Lặng yên giây lát, nàng quay chân chạy về bên sư phụ nàng đang đứng giữa đấu trường. Bóng dáng thướt tha gót sen uyển chuyển có một ma lực khiến người khó nổi chống lại mê tình.

Thiếu nữ áo trắng chạy về đến bên Vạn Thế Tiên Cơ bèn dừng bước đứng lại. Nàng ngó sư phụ mình bằng cặp mắt thăm đăm âu sầu của một người tuyệt vọng đợi chờ chết âm thầm tràn đầy đau khổ.

Vạn Thế Tiên Cơ chẳng phải là một người đàn bà chai sạn tình cảm. Bà ta đã rõ mòn một từng lời từng tiếng của đồ đệ cưng yêu nhứt đời của mình và Tiểu Phong. Nhưng chỉ nghe bằng tai mà tất cả chú ý vào người mặc áo đen. Sắc mặt lạnh ngắt chẳng biểu lộ một nét gì cho thấy bà vui, buồn mừng giận.

Đối với sự xuất hiện của Vạn Thế Tiên Cơ, người mặc áo đen ấy vẫn đứng vững như thể không trông thấy hay không cần thiết đến phải quay mặt lại, người ấy chỉ nhìn sơ qua Vạn Thế Tiên Cơ, buông ra mấy tiếng cười nhạt, rồi day lại Thần Tri Tử:

—Thần Tri Tử, người chịu đi hay để bốn nhơn mời?

Câu nói ấy chứa đựng một sát khí khiến Vạn Thế Tiên Cơ đứng gần một bên đó cũng biến sắc. Bà ta lạnh lùng hỏi:

—Các hạ cao hơn phương nào?

Người mặc áo đen cười khi một tiếng, đáp:

—Tiên cơ chẳng cần thiết hỏi đến.

Ngừng hơi một chút, người ấy lại lạnh lùng hỏi tiếp qua phía Thần Tri Tử:

—Thần Tri Tử, trả lời dứt khoát, chịu đi hay không? Bộ người tính có chỗ dựa hơi nên để bốn nhơn mời đó chi?

Thần Tri Tử có lẽ cũng ý thị vào sự có mặt của Vạn Thế Tiên Cơ thật nên ông ta cười ngạo nghễ, đáp:

—Ví dầu máu thịt của lão phu có làm phân vân vén cho cây cỏ ở chỗ núi rừng hoang vu này đi nữa thì cũng không đi!

—Thế thì tốt lắm.

Câu nói của người mặc áo đen chưa dứt thì thân hình đã bay tới lạ hơn chớp nhoáng, điện giăng, song chưởng đánh tới rào rào khủng khiếp.

Lần xuất thủ này của người mặc áo đen là do sức phần nộ nên mang theo cả toàn lực vào hai tay kỳ khoái và mãnh liệt vô tỷ.

Thần Tri Tử biết rõ trong lòng hơn ai hết là võ công của người mặc áo đen này cao thâm không biết đến mức độ nào mà đo lường. Nếu ban này mà không có Vạn Thế Tiên Cơ xuất hiện thì ông ta đã bỏ mạng nội trong vòng ba chiêu của đối phương, chớ không tài nào sống được...

Hai chưởng của người mặc áo đen đánh tới, chưởng mặt cũng đồng với chưởng trái, cuốn dấy hai luồng chưởng lực sắc bén không khác hai ngọn đao chém tới như tên bắn vào ngực.

Thần Tri Tử đã cảnh giác đề phòng ngay từ trước nên đối phương chưa xuất thủ mà ông ta đã rợn hồn nhảy vọt ra sau tránh liền.

Nhưng Thần Tri Tử chưa kịp đứng vững thì một chưởng thứ ba của người mặc áo đen đã tiếp đến mau không thể tả. Lẹ, mạnh, hiểm. Người mặc áo đen ấy, không những khiến Tiểu Phong trông thấy ớn người mà đến Vạn Thế Tiên Cơ cũng bất giác hoảng kinh tái mặt.

Thình lình...

Đúng lúc hữu chưởng của người mặc áo đen ấy đánh tới lấy mạng Thần Tri Tử như lấy đồ trong túi thì Vạn Thế Tiên Cơ hét to một tiếng, vung mạnh bàn tay trắng muốt như ngọc tới đỡ gạt chưởng lực của người ấy dội lại giải thoát cho Thần Tri Tử.

Ông ta phải một phen hú hồn đứng nép vào sau lưng Vạn Thế Tiên Cơ.

Người mặc áo đen thu chưởng thế trở về chĩa hai luồng nhãn tuyến lạnh buốt sát quang vào mặt Vạn Thế Tiên Cơ, nạt to tiếng sang sảng nói:

—Mụ định làm gì?

Tiếng nạt hỏi của người ấy chứa đựng một sát cơ hết sức khủng bố, dường thể không xem bậc cao hơn mà giới võ lâm tôn xưng là «Vạn Thế Tiên Cơ» ấy vào đâu.

Tình hình này làm kinh động tất cả mọi người đang có mặt tại chỗ. Từ vài ba mươi năm nay, «Vạn Thế Tiên Cơ» là thần tượng mà khắp giới giang hồ đều kính ngưỡng làm bậc võ lâm chí tôn. Người mặc áo đen này làm sao dám khinh thường chẳng đếm xỉa Vạn Thế Tiên Cơ vào đâu.

Điểm ấy chính bốn thân Vạn Thế Tiên Cơ cũng không sao tưởng tượng nổi. Bà ta cười nhích môi phơn phớt, đáp:

—Người nghĩ là ta định làm gì?

Người mặc áo đen cười nhạt, nói:

—Gánh bàn độc muốn cho Thần Tri Tử.

Vạn Thế Tiên Cơ bị chọc tức nhưng bà ta vẫn không lộ vẻ chi là giận, thông thả cười đáp:

—Ta sợ không đủ sức làm công việc ấy. Chẳng qua, ta cần hỏi cho biết tại sao người định giết Thần Tri Tử?

—Để trả một món nợ cho người khác.

—Người mà các hạ mắc nợ đó là ai?

—Đệ Tam Ma!

Vạn Thế Tiên Cơ cười gay gắt hỏi:

—Người là gì của Đệ Tam Ma?

—Điểm ấy, mụ không quyền hỏi.

—Không sai! Ta không quyền hỏi. Điều ta bảo Thần Tri Tử không đi.

Người mặc áo đen cười sắc một tiếng bảo:

—Đó là tự mụ định ăn thua đủ với ta. Này Vạn Thế Tiên Cơ, người khác thì nể sợ mụ, còn ta, nói thật cho mụ biết, ta chẳng xem mụ vào đâu cả!

Giọng nói của người mặc áo đen thật hết sức cuồng ngạo. Chẳng những tỏ ra thái độ khinh thường võ công tuyệt học của Vạn Thế Tiên Cơ mà cũng chẳng nể nang chút nào thịnh vọng của bà ta nên gọi thẳng bốn tiếng Vạn Thế Tiên Cơ ngay mặt.

Vạn Thế Tiên Cơ không giữ nổi bình tĩnh nên biến sắc ngay. Sát cơ sôi sục trong lòng, bà ta trầm giọng, bảo:

—Giỏi cho đứa cuồng ngạo này thật!

Người mặc áo đen không nhịn, ăn miếng trả miếng liền tay:

—Hay cho con đàn bà tự cao này thật!

Tiếng «thật» của người mặc áo đen vừa thốt khỏi miệng thì Vạn Thế Tiên Cơ cũng vừa quát to một tiếng, thân hình kiêu lệ của bà ta lướt tới đánh tạt vào hông đối phương một chưởng cấp kỳ.

Thật là một sự kiện vượt ngoài tầm mắt của mọi người, Vạn Thế Tiên cơ đã ra mặt động thủ với người mặc áo đen rồi!

Tình thế phát triển đến một địa bộ không sao đo lường đặng. Một bậc cự thánh võ lâm đương thời Vạn Thế Tiên Cơ có thể đánh thắng nổi người mặc áo đen thần bí này không?

Thật không còn nghi ngờ chi cả. Võ công của Vạn Thế Tiên Cơ còn ai có thể chống cự nổi, mười phần bà ta nắm chắc cái thắng đủ mười phần trong tay!

Nói tiếp, Vạn Thế Tiên Cơ xuất thủ tấn công trước là nắm lấy tiên cơ. Nhưng chưởng lực bà ta vừa đánh thì người mặc áo đen phát lên một trận cười lạnh lẽo khinh thường. Người ấy không thèm né tránh mà trái lại còn xẹt nhẹ thân hình tiến lên, đánh trả ngay một hữu chưởng.

Lối đánh lấy cứng chống cứng như thế là đả pháp liều lĩnh nhất. Nếu không tự lượng được sức mình mạnh hơn hay ít nữa là choáng váng với đối phương thì vô cùng nguy hiểm. Vạn Thế Tiên Cơ muôn ngàn lần cũng không ngờ nổi.

«Ầm» một tiếng nổ rền chát chúa lở đất long trời, hai luồng chưởng lực đụng mạnh vào nhau không khác hai quả núi xông tới.

Đá bay cát chạy!

Rừng núi rung rinh!

Lá rụng, cành rơi!

Sóng xao, gió dậy!

Hai sức chưởng ấy vừa đánh tới khiến tất cả những người có mặt tại trận đều giật mình kinh hãi đánh thót một cái sửng sốt.

Sau tiếng nổ ấy, cả hai người cùng bị đẩy dội ra sau mỗi người ba bước!

Một chưởng của người mặc áo đen ấy làm rung sợ giang hồ. Thật là một chuyện không thể tưởng tượng trong những việc không thể tưởng tượng. Công lực của người ấy chẳng kém sút Vạn Thế Tiên Cơ một ly tí nào mà còn có phần trội hơn là khác, bởi vì bà ta xuất thủ trước lợi thế hơn.

Tình hình xảy đến thật bất ngờ chẳng những người khác run sợ mà chính Vạn Thế Tiên Cơ tự mình cũng không dám tin võ công của người mặc áo đen cao thâm ghê gớm đến mức ấy.

Vạn Thế Tiên Cơ ngơ ngác. Mặt có vẻ thẹn thùng. Bà ta tự tin võ công của mình vô địch, không ai chống cự nổi. Đánh chưởng ấy, bà ta định ninh sẽ hạ đối phương dễ dàng. Không ngờ sự thật bất quá cầm đồng, có chi đáng lấy làm tự phụ.

Người mặc áo đen cười ngạo nghễ bảo:

—Nội lực của mụ chỉ bình bình, bốn hơn cứ ngỡ là hùng hậu lắm!

Câu nói ấy làm cho Vạn Thế Tiên Cơ nóng bừng hai lỗ tai, cả người giận phát run bần bật. Dựng hai hàng lông mày xanh biếc, bà ta cười dài một tiếng, bảo:

—Nếu không sợ thì thử đấu thêm với ta một chiêu nữa xem nội lực của ta có bình bình không thì biết!

Nói xong, Vạn Thế Tiên Cơ tiến từng bước một đến trước người mặc áo đen.

Trong lòng người mặc áo đen bỗng nhiên cảm thấy ớn lạnh. Ngoài mặt thì chẳng một ai thấy rõ được sự thật là mình đã lép vế, nhưng trong nội tâm thì người ấy đã nhận thấy mình còn thua Vạn Thế Tiên Cơ nửa lai. Bởi vì chuồng ấy tuy đánh sau nhưng người mặc áo đen đã âm thầm vận dụng đầy đủ toàn lực trước khi đánh ra, còn Vạn Thế Tiên Cơ vì tự phụ nên khinh địch mặc dầu đánh trước mà chỉ vận dụng nó chín thành công lực. Nếu bà ta vận dụng đầy đủ mười thành công lực thì người mặc áo đen nếu không ói máu thì cũng bị dội văng đến ngoài một trượng.

Hiện tại, người mặc áo đen đã hiểu rõ tình hình như ban ngày. Vạn Thế Tiên Cơ sục sôi lửa giận, quyết thi thố toàn lực đối với mình. Bởi vì xưa nay khắp cả võ lâm thiên hạ chưa có một người nào chịu nổi Vạn Thế Tiên Cơ một chuồng.

Liên ngay khi ấy...

Thiếu nữ áo trắng chạy thẳng đến chỗ Tiểu Phong đang đứng. Hành động của nàng chẳng một ai chú ý đến. Bởi vì bao nhiêu cặp con mắt đều chăm chú vào người mặc áo đen và Vạn Thế Tiên Cơ. Đến sát một bên Tiểu Phong, thiếu nữ áo trắng gọi chàng:

—Lê thiếu hiệp!

Tiểu Phong đang theo dõi cuộc diện trong đấu trường nghe kêu bèn ngoáy sang. Chàng chợt thấy thiếu nữ áo trắng đứng yên lặng trước mặt mình thì không khỏi sửng sốt ngó nàng.

Nàng nhìn chàng tha thiết! Chàng ngấm nàng bắn khoả!

Hai người nhìn nhau mắt chan chứa yêu đương.

Tình yêu không bến, không bờ.

Tình yêu như đại, như khờ, như ngây

Tình yêu tha thiết đắm say

Tình yêu trong cảnh ngộ này càng yêu!

Nhưng mà cái yêu đương không lời không tiếng thầm lặng im lìm...

Rất lâu nàng nhẹ nhàng kéo hai vành mi sụp xuống. Tiểu Phong rút hai luồng thị tuyến trở về.

Trong cái nhìn chứa đựng hằng vạn cái yêu.

Cứ lặng lẽ đắm chiều không dám nói.

Cho đến lúc quả tim đau buốt nhói...

Thì ái tình đã vào cõi hư vô!

Trong bầu không khí chìm lặng ấy hai trái tim cùng đập mạnh.

Tiếng thở dài thoang thoảng mà hết sức nặng nề từ trong miệng thiếu nữ áo trắng tuông ra, tiếp theo là tiếng gọi buồn buồn:

—Lê tướng công!

Tiểu Phong rạo rực buồng tim. Thiếu nữ áo trắng sửa đổi ba tiếng «Lê thiếu hiệp» bằng «Lê tướng công». Hai lối gọi ấy khác nhau rất xa. Một tiếng thì khách sáo đầu môi. Một tiếng thì tha thiết trong tâm tưởng.

Lê Tiểu Phong đáp lại bằng một tiếng «em» nho nhỏ.

Thiếu nữ áo trắng nở nụ cười kín đáo, đọc lại câu thơ xưa:

«Gặp nhau cần phải biết nhau chi

Tha thiết yêu đương luống nặng vì.»

Lê Tiểu Phong ngược mắt ngó nàng bằng cặp mắt hải hùng vì lần này nữa là lần thứ hai nàng buồn rầu nhắc đến hai chữ «gặp nhau» trong một thời gian ngắn ngủi.

Nàng cười thê lương, thốt ra một câu tơ tưởng:

—Lê tướng công có biết vì sao mà sư phụ em hạ giá đến đây không?

—Cô nương có nói qua cho nghe rồi, bà ấy đến đây là vì tôi!

—Đúng thế! Nhưng cầu mong chàng đừng chết dưới bàn tay của sư phụ em! Đời sao lại lắm nỗi sầu ngang trái!

Tiểu Phong nghe nói trong lòng hồi hộp. Chàng nhìn thiếu nữ áo trắng với đôi mắt hải hùng. Bỗng nhiên chàng buông tiếng cười lạnh lạnh, nói:

—Tôi không thể chết.

Câu nói của Tiểu Phong chưa dứt thì một tiếng quát vang xé nát không gian vọng tới. Chàng ngược mắt nhìn tới, chợt thấy Vạn Thế Tiên Cơ, sau tiếng quát, thân hình khêu gợi của bà ta đảo lộn giữa không trung không khác một con én đưa thoi chup tới mình người mặc áo đen, tấn công một chớp mắt.

Thân pháp thủ pháp của Vạn Thế Tiên Cơ mau lẹ tuyệt luân, xảo diệu vô tỷ. Người mặc áo đen tự biết võ công của mình không địch nổi đối phương nên bắt tiếng cười lạnh lóét, bắn tung hai chân thối lui nhanh dường sao nháng.

Người mặc áo đen lấy thối làm tiến, thi thố cấp kỳ chiến thuật ba bước thụt lui, hai bước trờ tới, thoạt nghe một tiếng quát rền vang người ấy nương theo cái đà ấy lấy trớn bắn vút thân hình bật lên, phản công liên tiếp ba chớp mắt ào ào dậy gió.

Vạn Thế Tiên Cơ không sao liệu trước nổi là người mặc áo đen có thể trong một thời gian mà vừa thối vừa tiến lanh lẹ đến nước ấy. Chẳng những, đối phương tránh được một chớp mắt của bà ta lại phản công liền ba chớp mắt liền. Vạn Thế Tiên Cơ bị bắt buộc phải thụt lùi ba bước trở về chỗ cũ.

Danh gia xuất thủ hãn là phi tục, bất phạm. Vạn Thế Tiên Cơ và người mặc áo đen động thủ kỳ khoáng vô tỷ, tuyệt luân không kém đá văng lửa nháng, chớp mắt hùng mãnh cực kỳ, khiến những người đứng gần tại chỗ đều có cảm giác là bị sóng tràn, gió cuốn bật chân lên khỏi mặt đất ngã tới bật ngang, mãi mãi mới kèm mình đứng vững.

Vừa đúng lúc người mặc áo đen thừa thế nắm phần thượng phong dợm bồi tiếp một chớp mắt thứ tư, bỗng như tiếng của Thần Tri Tử hơ hải kêu to:

—Nhị vị xin tạm ngừng tay.

Vạn Thế Tiên Cơ và người mặc áo đen nghe kêu, bèn phớt lui thân hình ra sau mỗi người ba bước. Xẹt tới một cái Thần Tri Tử xoay tròn thân hình chắn ngang chính giữa, tách rời Vạn Thế Tiên Cơ và người mặc áo đen làm hai nơi cách gian mà ông ta là trái độn.

Người mặc áo đen cất tiếng hỏi lạnh lạnh:

—Thần Tri Tử, phải ngươi bằng lòng đi khỏi nơi đây?

Thần Tri Tử cười một tiếng đau đớn, đáp lời:

—Hai vị đều là kỳ tài kiệt xuất của võ lâm đương thời. Lời tục có câu: «Hai cọp vồ nhau, ắt có một cọp bị thương». Vì Thần Tri Tử tôi mà thiệt hại chung cho

võ lâm thì tốt hơn để Thần Tri Tử tôi đi khỏi nơi đây, chấm dứt cuộc ác đấu của hai vị!

Dứt tiếng ông ta quay bắn vút vào rừng xanh, mất dạng.

Người mặc áo đen và Vạn Thế Tiên Cơ cùng ngơ ngác.

Thình lình đúng ngay lúc ấy...

Khi Thần Tri Tử thoát bỏ đi thì lại trong rừng xanh xa xa chỗ đó, có tiếng lanh lảnh nạt vang:

—Thần Tri Tử ngươi chưa đi được đâu!

Tiếng nạt chưa dứt, một điểm trắng kéo dài thẳng một chuỗi lăm tám như sao bắn nhanh đến trước mặt Tiểu Phong.

Tiếng nạt cất vang lên quá đột ngột khiến chàng giật mình thất kinh. Lại thấy một lần điểm trắng xẹt đến ngay mặt, Tiểu Phong vội vàng đưa tay ra bắt cái vật ấy vào trong lòng bàn tay.

Trong một thời gian cực kỳ nhanh chóng ấy, quả nhiên Thần Tri Tử dừng chân đứng lại. Người mặc áo đen, Vạn Thế Tiên Cơ cùng với tất cả những người có mặt tại chỗ đều trở mắt ngó vào chỗ phát ra tiếng quát.

Người mặc áo đen biến sắc, cất giọng hỏi to:

—Người nào?

Đồng trống lạng trang như cảnh chết, trong rừng lá khô rơi lác đác, tuyệt nhiên chẳng thấy một bóng hình ai. Câu hỏi của người mặc áo đen cũng chìm trong yên tĩnh, không nghe tiếng trả lời.

Cũng đúng lúc người mặc áo đen cất tiếng hỏi bỗng lòng đó thì Tiểu Phong đã bắt cái vật như điểm trắng ấy vào tay. Thì là một miếng giấy trắng vo tròn không hơn không kém. Chàng mở miếng giấy trắng ấy ra xem, thấy trên miếng giấy có viết dòng chữ rất đẹp và rất rõ:

«Việc sai ngươi đó, trong có tên của Thần Tri Tử ghi rõ vào giấy. Sự tình ngươi chưa giao ước xong xuôi, vì cớ nào ngươi lại đuổi lão ta phải rời đi? Ngày mừng Năm tháng Năm còn cách không xa. Lời hứa ấy, ngươi làm tròn hay không?

Người đàn bà dưới hang đất gởi.»

Xem xong, Tiểu Phong bất giác rung động trong lòng. Chàng không ngờ được là người ở dưới hang đất lại cũng xuất hiện ở đây. Chàng đoán chắc người đàn bà dưới hang đất không hiểu dụng tâm của mình.

Bởi vì Thân Tri Tử đối với mình không cừ, không hận mấy may nào nên chàng không có ý định gây ác cảm với ông ta, nhờ người mặc áo đen mời đi cho khỏi nơi đây. Có thể sau khi gặp lại mới dễ dàng nói chuyện. Nghĩ đến đó, Tiểu Phong sức nhớ đến tánh mạng của mình suýt nữa bị tiêu diệt trong tay Cây Đèn Ma. Ngọn lửa giận vô hình phừng cháy trong lòng chàng.

Mười mấy ngày trước đây, vì Cây Đèn Ma mà chàng đồ sát đến mấy trăm cao thủ giang hồ, trong số ấy bao gồm cả Tây Thần, Nam Quân và Thiết Trúc Thần Quân. Vì vậy mà tất cả nhơn vật võ lâm chẳng một người nào chịu tha thứ chàng, trong đó gồm cả người yêu của chàng và người chú thiết tha lo lắng cho chàng nữa.

Nghĩ tới chừng nào chàng càng giận căm chừng ấy. Nghiến chặt hai hàm răng, Tiểu Phong cương quyết bảo cho người đàn bà dưới hang đất biết là chàng phản kháng lại lệnh sai khiến của Cây Đèn Ma. Nếu chẳng vậy sợ e tánh mạng của chàng sẽ không thoát khỏi tiêu diệt dưới tay Cây Đèn Ma. Ý nghĩ và lửa giận sôi sục đầy lòng. Chàng bước nhanh tới nhắm ngay đầu trường chạy thẳng vào. Mọi người tại chỗ đều ngạc nhiên chăm chú nhìn vào Tiểu Phong.

Mang theo ngọn lửa căm giận trong lòng, Tiểu Phong chạy vào chỗ mọi người đang đứng vây quần. Trước việc chết sống đang trong giai đoạn mỏng manh không đầy đường tơ sợi tóc. Chàng cần nói rõ tất cả mọi việc với người đàn bà dưới hang đất một lần dứt khoát.

Tiểu Phong là một người cực kỳ cao ngạo. Một khi đã quyết định là không hề sửa đổi. Ví dầu việc ấy có làm cho máu chàng đầm ướt rừng hoang thì chàng cũng không oán tiếc.

Vạn Thế Tiên Cơ thấy chàng chạy đến thì nhướng xếch hai hàng lông mày lá liễu, lạnh lạnh hỏi liền:

—Ngươi là Tiểu Phong?

Tiểu Phong cười ngạo nghễ, trả lời:

—Vâng. Tại hạ là Tiểu Phong!

Ngắm nghía chàng từ đầu tới chân, Vạn Thế Tiên Cơ nói bằng một giọng tràn đầy cảm khái:

—Quả nhiên là một trang kỳ tài hiếm thấy trong võ lâm từ vài ba trăm năm trở lại đây. Khá tiếc một điểm là sát nghiệp quá nặng. Nếu chẳng vậy thì danh hiệu Thiên hạ võ công đệ nhất sẽ thuộc về người, chẳng ai vào tranh nổi!

Nói xong bà ta thở dài một tiếng.

Thiếu nữ áo trắng rón rén bước sen chạy đến trước mặt Vạn Thế Tiên Cơ kêu lên hết sức buồn rầu u oán:

—Sư phụ...

Vạn Thế Tiên Cơ ngó nàng bằng cặp mắt thản nhiên.

Từ trong cặp mắt u oán cảm thương của nàng, bà ta đã phát hiện điều gì.

—— o0o ——

CHƯƠNG 46

Vạn Thế Tiên Cơ tuy đã ở tuổi «bất hoặc» (bốn mươi tuổi) nhưng trái tim vẫn còn tràn đầy rung cảm. Bà ta đã biết rõ đó là lưới tình đã vương vấn tơ lòng một thiếu nữ đẹp đẽ, yêu kiều.

Đột nhiên bà ta nghĩ đến một việc rất quan trọng, một việc chẳng phải tầm thường. Bởi vì bà ta, lúc này nơi đây, phải hủy diệt Tiểu Phong. Trong con mắt nhân vật giang hồ, Tiểu Phong là một ma tinh của giang hồ. Bà ta có trách nhiệm phải trừ chằng. Chẳng vậy mãi mãi giang hồ chẳng hưởng được mọi ngày an ninh nào cả. Vận kiếp giang hồ sẽ đắm chìm trong cảnh máu sông, xương gò!

Có điều hiện tại, đứa nữ đồ đệ cưng yêu duy nhất trong đời của Vạn Thế Tiên Cơ đã sa vào cái biển tình đáng sợ, đã bước tới một bước. Vạn Thế Tiên Cơ bần khoản nghĩ ngợi, bất giác buông lời một tiếng dài. Bà ta rảo mắt một vòng phát hiện tất cả mọi người đều đổ dồn nhãn quang vào người mình như đang chờ đợi một quyết định cực kỳ hệ trọng đối với sự tồn vong của giang hồ.

Vạn Thế Tiên Cơ cắn chặt hai hàm răng đè nén tình cảm lý trí đã đảm bảo cho bà ta biết là giây khắc này đây không cho phép bà ta nghĩ đến tình cảm vận vật. Được toàn thể võ lâm tôn trọng là lãnh tụ tối cao, Vạn Thế Tiên Cơ không thể để cho nhân vật võ lâm thất vọng đối với hành vi của bà ta. Cười lạnh lạnh một tiếng, Vạn Thế Tiên Cơ hỏi sang sảng thiếu nữ áo trắng một câu:

—Con có việc gì muốn thưa với ta?

Thiếu nữ áo trắng cười thê thảm, thưa:

—Bẩm sư phụ, chẳng có việc gì cả!

Vạn Thế Tiên Cơ hiểu lòng của đồ đệ nên cười khổ sở, bảo:

—Phải chăng con yêu cầu sư phụ đừng giết chàng?

Thiếu nữ áo trắng nghe hỏi, trái tim se thắt giọt máu ái tình chảy rịn rã trong người. Ngấn lệ doanh tròng, rướm rướm gần tuôn dài xuống đôi gò má nhợt nhạt. Nhưng nàng mỉm cười. Nét cười của nàng thật dễ cảm động lòng người. Nét cười đau khổ gập vạ lần tiếng khóc. Nàng lắc đầu, trả lời:

—Không!... Không phải vậy đâu!

—Thế thì, tại sao con cảm thương đau khổ.

—Không chừng, chàng là một thiếu niên tốt, chưa hẳn là một ma tinh!

—Không sai. Chàng là một thiếu niên tốt cũng là một thiếu niên đẹp bất cứ một người con gái nào trông thấy cũng chạnh tình mến yêu. Có điều chàng đã nhúng tay vào máu quá nhiều nên chẳng phải là một thiếu niên tốt. Chàng một thiếu niên gớm ghiếc, độc ác. Chàng rất xứng đáng với danh hiệu ma tinh!

Thiếu nữ áo trắng lại cười thê thảm nói:

—Đúng thế! Thưa sư phụ, hiện tại con đã phát hiện được một thực tế hết sức chán chường. Lòng người khi đã khao khát một điều chi thì dường thể chẳng bao giờ được thỏa mãn.

Nàng lại cười rồi nói tiếp:

—Con đã từng được quen biết chàng, cũng được đưa tiễn chàng vào cõi chết...

—Hiện tại chàng vẫn chưa chết!

Thiếu nữ áo trắng đưa mắt ngó sư phụ tuyệt vọng nói:

—Sư phụ đã quyết định xong!

Vạn Thế Tiên Cơ gật đầu đáp:

—Quyết định xong rồi!

Thiếu nữ áo trắng đau nhói con tim như bị một lưỡi dao vô hình đâm trúng. Nàng quay mặt chạy đến sau lưng Vạn Thế Tiên Cơ. Nhưng hai hàng lệ ngọc trên đôi mắt u oán mơ buồn của nàng tuôn rơi lã chã theo bước chân.

Giọt lệ ái tình! Giọt máu yêu đương!

Mối tình thiếu nữ thật quý báu, nhưng mà mối tình quý báu ấy lại không đưa đến một kết cuộc đẹp đẽ.

Vạn Thế Tiên Cơ tiến bước đến trước mặt Tiểu Phong, cất tiếng hỏi lạnh lùng:

—Tiểu Phong, Nam Quân, Tây Thần tội chi đáng giết?

Tiểu Phong lạnh lạnh đáp:

—Điểm ấy Tiểu Phong này không thể nói rõ cho bất cứ một ai nghe.

Chàng ngưng giọng, day sang nói với người mặc áo đen:

—Tiền bối à, Thần Tri Tử khỏi cần phải rời khỏi nơi đây!

Người mặc áo đen ngơ ngác. Tức thì biến sắc, bảo to:

—Các hạ tuổi trẻ mà không giữ chữ tín, nói lời lại ăn lời mau thế à?

Tiểu Phong nói:

—Xin tha cho vãn bối. Sự tình bắt buộc ngoài ý liệu!

Người mặc áo đen cười lạnh lùng, không đáp.

Vạn Thế Tiên Cơ bảo tiếp:

—Tiểu Phong, người giết hại đến mấy trăm người, tội khó dung tha, hôm nay ngươi phải táng mạng tại đây!

Tiểu Phong cười thản nhiên, trả lời đồng dạng một câu:

—Việc chết sống đối với tại hạ chẳng đáng để vào. Chỉ cần bà xuất thủ, mạng tôi gục liền ngay tại chỗ.

—Vì sao?

—Tôi đã uống «Tán Công Phấn» của bà!

Thiếu nữ áo trắng giật mình cả kinh, buột miệng hỏi vội:

—Uống «Tán Công Phấn»?

Tiểu Phong gật đầu.

Vạn Thế Tiên Cơ hỏi:

—Thế thì, ngươi đã mất hết công lực?

—Chẳng sai. Công lực của tôi đã mất hết. Giả như hiện tại bà cần giết tôi, chỉ nhọc sức đưa tay đánh xuống là xong. Chẳng qua, trước khi chết, tôi cần nói cho bà biết, thế thôi!

—Ngươi cứ nói!

—Bà hoãn cho tôi nửa giờ đồng hồ sau!

—Được!

Tiểu Phong cười giòn giã. Chàng bỗng quay lưng chàng vào trong rừng xanh, miệng kêu sang sảng:

—Môn đồ của Thần Vạn Năng ở đâu?

Trong rừng xanh, vọng lại giọng nói lạnh lạnh của người đàn bà ấy:

—Có việc gì?

—Mời người ra mặt ngoài này để tôi nói chuyện.

Câu nói ấy làm run sợ tất cả những người đang có mặt tại trận. Bọn họ chẳng một ai là không đoán được người trong khu rừng xanh mà Tiểu Phong gọi đó, chẳng ai khác hơn là người đã sai khiến chàng đồ sát cao thủ võ lâm. Đối phương là ai? Mọi người có mặt tại trận đồng có một câu hỏi trong đầu giống y nhau như vậy.

Đang khi ai nấy đều nghĩ ngợi bấn khoăn thì giọng nói lạnh lạnh của người ấy dường như đầy vẻ thất kinh vang lên:

—Đặng làm chi?

—Tôi có việc cần nói với người!

—Người cần nói việc chi?

Giọng đầy phẫn nộ, Tiểu Phong tiếng sang sảng, bảo:

—Tôi hết còn tin tưởng vào Thần Vạn Năng nữa.

Câu nói của Tiểu Phong thốt ra làm cho người đàn bà dưới hang đất kinh hãi đến sững sốt lặng thinh rất lâu, người ấy mới nói được một câu:

—Tại làm sao?

—Việc ấy rất quan hệ đến tánh mạng của tôi, Thần Vạn Năng đã bằng lòng ban cho tôi danh lợi, sanh mạng và ái tình, có điều tôi chẳng thấu hoạch được chi cả, trái lại sắp mất tất cả.

—Người sắp thấu hoạch được đầy đủ hết!

—Tôi không tin.

—Lời nói không tin của người sẽ đưa đến cái chết không chỗ chôn thây. Ta nhắc người cái gương của Châu Vỹ trước kia!

Tiểu Phong cười một trận điên cuồng làm rung chuyển cả khu rừng xanh hoang vắng.

—Sống chết đối với Tiểu Phong tôi chẳng có nghĩa lý chi cả.

Lúc này quả nhiên chàng đang có ý nghĩa điên cuồng ấy trong đầu óc. Chàng nói dứt câu, thò tay vào túi lấy Cây Đèn Ma. Trong khi chàng hấp tấp lấy Cây Đèn Ma, bức hắc họa cất chung một chỗ vướng theo tay chàng rơi liền xuống đất. Tiểu Phong vô ý không thấy. Tay mặt cầm Cây Đèn Ma chàng đồng dục nói:

—Vị môn đồ của Thần Vạn Năng xin nhận lại.

Dứt lời thuận tay chàng ném vệt cây Đèn Ma về phía có giọng nói ấy phát ra.

Chuyển biến quá đột ngột của Tiểu Phong khiến cho tất cả những người đang có mặt bên ngoài vạt đất trống đều thất kinh, bọn họ nằm mộng cũng không sao tưởng tượng được là Tiểu Phong có cử chỉ đó.

Liên ngay ở thời gian chớp nhoáng ấy.

Thiếu nữ áo trắng đột nhiên cúi xuống lượm bức họa cầm vào trong tay. Mở ra xem thử, nàng hết sức lấy làm kinh lạ. Nàng cũng đồng cảm giác với Tiểu Phong là bức họa này quá đổi mỹ thuật!

Lúc thiếu nữ áo trắng mở bức họa ra xem, lại còn có một cặp con mắt khác kinh lạ không kém, mang theo những tia sáng hết sức hải hùng chiếu thẳng vào bức họa!

Một bóng đen mau lẹ cực kỳ chạy vào Cây Đèn Ma.

Cùng một thời gian, một cái bóng đen khác mau lẹ, cướp liền bức hắc họa trên tay thiếu nữ áo trắng.

Hai bóng đen, đồng một lúc, chụp liền hai vạt Cây Đèn Ma và bức hắc họa.

Giọng nói trong rừng lạnh lạnh nạt vang:

—Tiểu Phong, không lẽ ngươi lại chịu nhận một cái chết không chỗ chôn thân?

Tiểu Phong cười một tiếng ngạo mạn đáp:

—Tôi đã có nói rõ, chết sống đối với Tiểu Phong này chẳng có nghĩa lý chi cả rồi kia mà.

Chí khí hào hiệp bộc lộ trong câu nói, cái tinh thần chẳng xem chết sống vào đâu ấy khiến tất cả những người có mặt tại trận đều cảm phục chàng.

Tiểu Phong nói xong, xoay lưng chạy trở ra chàng đến trước mặt Vạn Thế Tiên Cơ, cất tiếng đồng dục bảo.

—Giờ thì bà cứ hạ thủ đi!

Vạn Thế Tiên Cơ bất đồ bị chí khí hào hiệp của Tiểu Phong làm cho khiếp sợ trong lòng. Liên đó bà ta sống người cười gượng với chàng:

—Ta không giết ngươi đâu.

Câu trả lời của Vạn Thế Tiên Cơ chẳng những vượt ngoài ý liệu của Tiểu Phong mà còn làm cho thiếu nữ áo trắng bật ngật, không tin lỗ tai mình đã nghe rõ.

Bởi vì mục đích của Vạn Thế Tiên Cơ đến đây là để trừ diệt Tiểu Phong. Thế thì tại sao bà ta lại thay đổi quyết định trong lòng đối với chàng mau lẹ như vậy? Bà ta không giết chàng thật chẳng?

Tiểu Phong buột miệng hỏi liền:

—Bà không giết tôi à? Tôi sẵn sàng nhận cái chết dưới tay bà không hề nhú mày!

—Ta không giết mi. Ý ta đã quyết. Đừng nói thêm.

—Câu nói của bà chỉ sợ không thành thật với lòng bà!

Vạn Thế Tiên Cơ nghiêm mặt, bảo:

—Ta nói thật lòng đấy! Ta giết hay không giết người cũng chỉ thế thôi. Ta giết người đâu phải vì thù oán chi đâu, chẳng qua là ta định trừ hại cho giang hồ. Hiện tại toàn bộ công lực của người đã mất, người không thể đồ sát nhân vật võ lâm nữa, thì ta đâu nỡ ra tay.

Tiểu Phong nghe Vạn Thế Tiên Cơ giải thích hành động của bà ta, chàng mới hiểu rõ, tự bảo thầm trong bụng: “À té ra là vậy.”

Thở dài một hơi nhẹ nhẹ, chàng rời khỏi vạt đất sắp diễn thành một chốn pháp trường ấy.

Vạn Thế Tiên Cơ đột nhiên gọi giật ngược chàng trở lại bảo:

—Tiểu Phong, ta có một việc hỏi người!

Chàng quay người lại hỏi:

—Việc chi?

—Vừa rồi người gọi môn đồ của Thần Vạn Năng là ai vậy?

—Không thể nói cho bà nghe!

Câu trả lời của Tiểu Phong hết sức khô khan.

Vạn Thế Tiên cơ hé miệng rồi lại thôi không hỏi.

Liền ngay sau đó, giọng nói sang sảng của Tiểu Phong vang lên:

—Môn đồ của Thần Vạn Năng à? Tiểu Phong này đã làm trái lời đã thề, xin bằng lòng nhận cái chết không chỗ phơi thây tại đây! Cứ việc thi hành ngay, Tiểu Phong ta chẳng chút oán thù hay hối tiếc!

—Người nói thật vậy?

—Thật vậy!

—Thế thì người vào trong này đừng lãnh cái chết ấy!

Giọng nói của người đàn bà dưới hang đất chứa đầy sát cơ. Tất cả những người có mặt tại chỗ nghe đến phải mọc ốc cùng mình, ai nấy đều chú mắt ngó vào Tiểu Phong chăm chăm không nháy.

Tiểu Phong thản nhiên cất to một tràng cười giòn giã. Mặt chẳng lộ vẻ sợ hãi mảy may nào chàng cất bước chạy thẳng vào khu rừng rậm nhắm ngay về phía có tiếng nói của người đàn bà dưới hang đất đi tới.

Thình lình...

Chàng lại dừng bước đứng hẫng lại, hai luồng tinh quang ngó ngay vào gương mặt của Thiên Xà Lý Yên. Chàng nở nụ cười hết sức bi thương bảo:

—Lý Yên đến gần đây cho ta dặn chút việc.

Lý Yên nhảy nhanh đến tới trước mặt chàng cung kính hỏi:

—Lệnh Chủ dặn dò việc gì?

Tiểu Phong cất tiếng lạnh lạnh hỏi:

—Ngoài sự cảm ơn cứu tử của ta ra, người có phải là người bạn tâm đồng của ta chăng?

Câu hỏi ấy làm cho Lý Yên ngờ ngác chẳng hiểu. Hắn sững người một chập rồi mới đáp:

—Tôi xem người như là anh ruột thịt của tôi.

—Lời nói đó có thành thật tận đáy lòng người thốt ra không?

—Có trời chứng chiếu!

—Tốt!

Tiểu Phong kiên định bằng một tiếng cứng cỏi rồi nói tiếp:

—Người biết ta sắp chết không?

Mắt xẹt tinh quang rục rục, Lý Yên bảo:

—Đệ tử bốn môn nguyện đem mạng sống của tất cả hai mươi bốn để đảm bảo sanh mạng Lệnh chủ được an toàn.

Tiểu Phong đồng dục ngắt ngang của Lý Yên mà nói tiếp:

—Cái đó muốn ngăn vẫn không được. Sở dĩ ta có cái chết trong ngày hôm nay cũng do lúc ban đầu ta không nghe khuyên can của một ai cả. Ta đã trót thề với người khác thì ta phải chết với lời thề của ta. Nếu bọn các người mà làm thế

khác chẳng hóa ra là đẩy ta vào chỗ thất tín với thiên hạ sao? Người không tin lại không đứng vững, dầu có sống cũng bằng thừa!

—Có điều...

—Lòng ta đã quyết định không bao giờ đổi dời. Chẳng qua còn có mấy việc, trước khi chết ta cần gởi gắm lại người.

Lý Yên đáp liền:

—Lệnh chủ còn những việc nào cứ nói hết cho nghe, dầu có đập than đỏ, vào nước sôi Lý Yên này chết cũng không chối từ!

Câu nói của hãn bùng bùng hào khí, Tiểu Phong vô cùng cảm kích không cầm được hai giọt nước mắt anh hùng rơi xuống bờ vai. Chàng nói nghẹn ngào trong ngần lệ:

—Việc thứ nhất người thay ta nói lại với Bắc Yêu, nhờ nàng báo cừu giùm ta, mối huyết hải thâm cừu của cha mẹ ta mà bốn phận làm con ta chưa trả được.

—Tôi thề hết sức làm xong việc ấy.

—Việc thứ hai... khoan, để ta hỏi người điều này đã. Trong đời, người oán hận một người nào hơn hết?

—Mông Diện Thần Nữ!

Tiểu Phong cười thâm bảo:

—Có điều Mông Diện Thần Nữ là một người con gái rất tốt.

—Người con gái rất tốt?

—Đúng lắm! Ta đem câu chuyện này kể sơ cho người nghe qua, tự nhiên người hiểu rõ.

Tiểu Phong kể miệng vào tai Lý Yên thuật hết những việc của Bạch Cơ đã làm cho hãn nghe. Bất giác Lý Yên hỏi lại:

—Thật vậy à?

—Không sai! Nếu ta nói dối với anh em, một lời chẳng đúng với sự thật thì hồn khôn sẽ xa vào mười tám tầng địa ngục, không được thoát kiếp đầu thai.

—Nàng ta là một người con gái tốt, một người hiền lương?

—Một người hiền lương đủ trăm phần trăm. Nếu không phải là vậy thì ta đã hạ sát nàng lâu rồi. Đồng thời ta cũng nhờ người nói lại với nàng, nhờ nàng giúp ta báo cừu! Nàng đã có hứa hẹn cùng ta điều ấy!

Lý Yên vội hỏi:

—Nàng ta là...

—Vợ thành thân mà chưa cưới của ta!

Lập tức Lý Yên hiểu rõ ràng mọi việc không còn nghi ngờ, thắc mắc. Hắn hỏi tiếp:

—Không còn việc chi nữa chứ?

—Hết rồi! Thế thì ngay lúc này, người dắt hết thầy bọn anh em môn hạ đến Phỉ Thúy Cung gấp rút lo liệu giúp công việc báo cừu cho ta. Có thể, khi xuống tuổi vàng ta mới có thể ngó mặt cha mẹ cùng với ân nhân Tinh Nhãn Nhiếp Hồn của ta!

Lý Yên bị thương thảm thiết, hai hàng châu lệ chảy xuống như mưa. Hắn gạt đầu bằng lòng những lời của Lê Tiểu Phong căn dặn.

Chàng cũng đau đớn gần ngất đi, nhưng đã nén cảm xúc trong lòng, hăng hái quay lưng chạy thẳng vào rừng rậm!

Thiên Xà Lý Yên rảo mắt ngó khắp hai mươi ba người anh em kết nghĩa với mình một lần. Miệng cất tiếng đồng thanh bảo:

—Anh em hãy đi theo tôi.

Dứt tiếng, hắn tung chân chạy thẳng theo con đường mé trước.

—Lê tướng công...

Tiểu Phong nghe kêu, tâm thần rộn rã. Thiếu nữ trắng áo trắng đột nhiên gọi Tiểu Phong bằng ba tiếng «Lê tướng công» khiến Vạn Thế Tiên Cơ cũng sửng sốt. Chàng dừng gót đứng lại. Nàng đã chạy sấn tới sát bên. Quá đổi bất ngờ, Tiểu Phong vội vàng hỏi:

—Cô nương có lời chi chỉ bảo?

Hai tròng con mắt rưng rưng lệ ngọc, thiếu nữ áo trắng cười òa hơn khóc rống, nói giọng đau đớn tái tê:

—Em tiễn chàng một đoạn đường ngắn ngủi trong giây khắc cuối cùng này!

Tiểu Phong cười thảm đáp:

—Nhọc lòng cô nương, ý tôi không muốn, xin mời trở lại, đưa tiễn làm chi! Đời người ai cũng chẳng tránh khỏi một lần chết, chẳng đáng chi làm bận.

«Gặp nhau rồi lại đưa nhau,

Đoạn đường bước thấp bước cao lạnh lùng.

Tình chung ai hồi tình chung!

Bao giờ cạn được lệ lòng nhỏ sa!

Trở trâu chi mấy trời già!»

—Chàng hờn ghét em chẳng?

—Không đâu! Tấm lòng quý báu của cô nương, tôi xin ghi vào xương tủy.

—Thế thì chúng ta cùng đi!

Tiểu Phong đành phải cùng đi sánh vai chậm chậm với người áo trắng trong đêm trường vắng vẻ dưới bóng tối âm u.

Đêm càng khuya. Sương càng lạnh!

Những tiếng lá rơi lác đác, tiếng đế nỉ non tô điểm thêm vào hai bóng người đi, một bức tranh linh quạnh hiu khiến người khó cầm nước mắt.

Đưa ai chỉ có một lần nầy thôi.

Đau lòng em lắm ai ơi.

Chưa lời hải thệ, chưa lời sơn minh.

Âm thầm em dệt mối tình.

Đẹp như hoa mộng thắm xinh trong đời.

Dầu chưa hiến tặng cho người.

Mà em vẫn giữ sáng ngời trong tim.

Lê Tiểu Phong trả lời nhè nhẹ:

—Đúng rồi. Lần đi nầy không bao giờ chúng ta còn dịp gặp lại. Chẳng qua kỷ niệm vẫn êm đềm!

Cảnh vật chìm lặng trong không khí lạnh tanh như chết.

Tiểu Phong tưởng lại cuộc đời cô cút của mình từ khi mất mẹ đã gặp không biết bao nhiêu ngang trái mà vẫn tranh đấu không ngừng. Số kiếp của chàng sao mà quạnh hiu! Lúc ra ngoài giang hồ thui thủi một thân, mà đến lúc sắp chết cũng gần như đơn độc. Nếu không có thiếu nữ áo trắng đưa chàng một đoạn đường ngắn ngủi thì giờ cuối cùng đi vào cõi chết chàng vẫn...

Còn đang miên man nghĩ ngợi, chợt nghe giọng nói tha thiết của thiếu nữ trắng thỏ thẻ vào tai:

—Chàng có nhớ kỹ hai đứa chúng ta gặp nhau mấy lần cả thấy không?

—Ba lần!

—Đúng rồi! Ba lần. Lần thứ nhất làm quen. Lần thứ hai động thủ. Lần thứ ba...

Nàng không nói hết câu, chỉ thở ra một hơi dài nhẹ nhẹ.

Tiểu Phong cười đau xót bảo:

—Cũng chừng như là một dấu chấm trong kiếp nhân sinh quá ngắn ngủi mà thôi.

—Ngắn? Không đâu, chỉ vì chàng đi trên con đường ấy mới ngắn!

Tiểu Phong nói:

—VẬY À?

—Đúng thế.

Nàng cười xót xa rồi nói tiếp:

—Chàng để lại trong đầu óc mọi người nhiều ấn tượng đẹp để tốt lành, có biết bao nhiêu người nhớ nhung thương mến chàng. Có điều những việc chàng đã làm, tất cả nhân vật trong giới giang hồ mãi mãi oán thù căm hận.

Tiểu Phong cười đau khổ rồi thông thả nói:

—Đúng thế, giờ đây tôi đã nhận rõ!

Thiếu nữ áo trắng, trong giọng cười rầu rĩ buồn tênh, nối tiếp lời chàng:

—Chàng cần muốn biết tên tôi gọi là chi không?

—Trước khi chết?

—Vâng, cần biết lắm trước khi hồn oan sang chơi thế giới âm u bên kia.

—Bụng tôi ao ước điều ấy lắm mà không thể mở miệng hỏi nên chịu làm thinh.

—Tôi gọi là Lý Băng Ngọc.

—Lý Băng Ngọc? Một cái tên lạnh buốt tựa băng sương mà trong trắng tựa bạch ngọc.

—Hai tiếng Băng Ngọc là tượng trưng đời sống của tôi ở thế gian này.

Tiểu Phong hé môi định nói nhưng rồi thôi lại nín êm! Chàng vụt ngừng gót đứng lại. Cố dần nguồn cảm kích đang tràn ngập tâm tư chàng ngậm ngùi nói:

—Nhọc lòng cô nương đưa tiễn một đôi đường trong đêm vắng rừng sâu, kỷ niệm này tôi đem mãi theo lòng xuống chốn suối vàng, kiếp tái sinh may ra còn gặp gỡ. Lời xưa thường bảo: «Dầu đưa chân ngàn dặm cũng phải một lần quay gót trở về». Vậy đến đây đã đủ lắm rồi, xin cô nương đừng đưa thêm xa hơn nữa.

—Ý chàng đã muốn, tôi không nỡ cãi lời, kỷ niệm u buồn đêm nay sẽ lần hồi giết chết lòng tôi giữa tuổi hoa niên thơ mộng.

Ngưng một chút giọng nàng ảo não thiết tha:

—Lê tướng công, biển cạn non mòn mà lòng tôi vẫn nhớ chàng mãi mãi không quên!

—Tôi cũng thế, nếu linh hồn bất diệt thì thể xác này có thành cát bụi nhưng hình ảnh cô nương vẫn lảng vảng bên cỗi làn mây. Trước khi vinh biệt, tôi xin cô nương hãy trân trọng giữ gìn thân thể khang cường. Thôi tôi đi nhé!

Lý Băng Ngọc vẻ mặt dầu dàu, hai mắt tràn đầy ngấn lệ, nàng nghẹn ngào không nói được thành lời chỉ gật đầu nhè nhẹ.

Tiểu Phong không muốn quyến luyến để thêm rữ rượi, ngậm ngùi cho mình mà cũng cho ai, nên quày quả xoay lưng đi thẳng.

Lý Băng Ngọc đứng ngẩn ngơ như một xác không hồn, đắm chiêu nhìn theo bóng hình phía sau lưng Tiểu Phong xa dần trong rừng cây lặng lẽ dưới bóng trăng huyền ảo giữa khoảng đêm trường. Bỗng nhiên nàng thấy hai tròng con người của mình lơ mờ ướt át.

Và đứng nguyên ngay lúc thân hình Tiểu Phong mất hẳn trong rừng sâu, bỗng nhiên người mặt áo đen xoay tròn một vòng lạnh lùng chớp nhoáng lao thẳng về phía chàng. Người mặc áo đen gọi to tiếng với một giọng bàng hoàng khích động:

—Các hạ xin dừng bước.

Câu nói vừa dứt thì toàn thân của y đã bay phớt tới chặn ngang trước mặt Tiểu Phong.

Rảo mắt liếc qua, bỗng nhiên chàng giật mình thất kinh kêu ồ lên một tiếng hãi hùng. Bởi vì trong tay người mặc áo đen ấy có cầm bức hắc họa vẽ thiếu nữ tuyệt sắc với ngọn lửa hồng.

—— o0o ——

CHƯƠNG 47

Tiểu Phong không kịp suy nghĩ, thò tay vào sờ trong túi áo. Chàng vẫn chưa biết rõ là trước khi chàng vớt Cây Đèn Ma trả lại cho đồ đệ Thần Vạn Năng bức họa ấy đã không còn trong mình chàng nữa.

Ngay lúc ấy thiếu nữ áo trắng đang mê say, thưởng thức những nét vẽ đẹp tuyệt vời của giai nhân trong bức vẽ thì người mặc áo đen sử dụng thân pháp mau lẹ cực kỳ đã giật mất bức họa ấy đi.

Giờ đây chàng sửng sốt ngó không nháy mắt bức hắc họa tinh mỹ ấy trong tay người mặc áo đen. Vẻ mặt của chàng căng thẳng, tâm tình chàng hết sức kích động. Chàng thờ thần ngẩn ngơ, vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ.

Giọng nói của người mặc áo đen run run, cất tiếng rầu rĩ nói:

—Bức họa này là của người chẳng?

Sững sờ Tiểu Phong đáp ngay:

—Vâng, nó là của tôi.

—Từ đâu mà người lại có được bức họa này?

Giọng nói kích động, sắc mặt hãi hùng, Tiểu Phong chợt nhớ đến người đàn bà rất đáng giận mà cũng đáng thương Ngô Lục. Một ý nghĩ nảy sinh trong đầu óc chàng, tố cáo với chàng người mặc áo đen khôi ngô tuấn mỹ này không chừng là người yêu của Ngô Lục, mà cũng chính là người đã đang tâm khất nhượng nàng, biến nàng thành một người tàn phế, dâm ác và bất hạnh nhất đời. Với ý nghĩ ấy nên chàng bèn hỏi vặn lại:

—Người có biết bức họa này là vật đặc biệt sở hữu của ai chẳng?

—Biết!

—Của ai?

—Của một người đàn bà!

Tiểu Phong nghe câu trả lời chắc chắn dứt ngùn của người mặc áo đen khôi ngô tuấn mỹ thì choáng váng đầu óc. Nhìn vào vẻ mặt của anh ta, chàng phỏng đoán không sai lắm. Giữa người mặc áo đen và bức họa hẳn có liên quan mật thiết. Đã định bụng sẵn, chàng chậm rãi nói:

—Đúng vậy, bức hắc họa là vật sở hữu đặc biệt của một người đàn bà. Có điều chẳng rõ tiền bối với bức hắc họa này có liên quan thế nào?

—Liên quan thế nào?

Người mặc áo đen khô ên tuần mĩ «hư» một tiếng, mấy thớ thịt trên mặt giọt lia, cặp mắt ngó sững sờ.

Tiểu Phong miệng ăm ứ không biết phải trả lời thế nào. Chàng rất đỗi ngờ vực trong lòng vì chàng tin chắc y quả thật là người yêu của Ngô Lục chớ chẳng còn ai vào đó khác hơn. Cười nhạt, chàng lại hỏi:

—Tiền bối có thể nói cho văn bối nghe được hay không?

Vẫn y như cũ, người mặc áo đen khô ên tuần mĩ lặng thinh một lúc. Y đứng chết trân như tượng gỗ, mắt ngó Tiểu Phong không nháy. Nhưng mà chàng trông thấy từ trong cặp mắt của y long lanh ướt rượt rồi từng giọt lệ nóng tuôn rơi lã chã, không khác những giọt mưa thu.

Tiểu Phong cười gằn nói:

—Nếu tiền bối không nói cho nghe thì văn bối xin đi đây.

Người mặc áo đen vẫn lặng câm, y chìm sâu vào một câu chuyện xa xưa đau khổ nát lòng, lại dường thể cũng đang tưởng nhớ đến một chuyện chi cực kỳ ghê rợn...

Không nghe y nói thêm tiếng nào, Tiểu Phong bèn quay mình một cái xăm xúi tiến thẳng vào rừng sâu.

Người mặc áo đen vẫn trơ trơ như hình gỗ, cứ đứng y nguyên một chỗ, thần hồn bay lạc vào đâu, chỉ còn có cái xác thịt vô tri không rục rịch. Tiểu Phong nói câu gì, đi lúc nào, y ta vẫn không hay biết.

Cứ con đường mòn nhỏ hẹp chặn giữa những hàng cây lá tỏ mờ, theo bóng trăng khuya mờ mịt, chàng đi được độ chừng ba mươi thước, chợt thấy trước mắt có một bóng đen xoay tròn một vòng nhấp nhóang. Chàng vội vã dừng chân đứng lại. Ngược mắt nhìn lên, chàng thấy một bóng người đen thui bao kín kín mặt mày đứng chặn giữa đường. Tiểu Phong biết ngay người ấy chính là người đàn bà dưới hang đất. Chàng cất tiếng cười ngạo nghễ bảo:

—Tiểu Phong tôi phản bội lời thề với Thần Vạn Năng lẽ dĩ nhiên là đành nhận cái chết không chút oán hận ăn năn, vậy xin cứ xuống tay cho sớm!

Giọng nói lạnh lạnh của người đàn bà ấy ngân lên trong đêm rừng hoang lạnh:

—Vì cớ nào ngươi phản bội Thần Vạn Năng?

Sau tràng cười dài, Tiểu Phong ngạo nghễ trả lời:

—Tôi chán nản điều gì? Tôi chán nản vì Thần Vạn Năng chẳng ban bố cho tôi bất cứ một điều gì cần thiết mà Thần Vạn Năng đã hứa hẹn!

—Còn có những điều chi chưa vừa lòng ngươi nữa?

—Thần Vạn Năng truyền lệnh cho tôi giết người khiến cho tất cả nhân vật giang hồ oán ghét Tiểu Phong này, ai nấy đều tìm kiếm để mà thủ tiêu tánh mạng. Thế mà tôi chẳng đặng phân giải với bất cứ một ai về hành động đẫm máu của tôi. Trong số ấy, kể cả người yêu tâm tưởng của tôi, người vợ chưa cưới lúc nào cũng tha thiết lo ngại cho tôi!

—Do đó mà người phản bội Thần Vạn Năng?

—Không sai mấy may nào cả. Đời sống của tôi trong hoàn cảnh này, kể như đã giao trọn vào tay Thần Vạn Năng.

—Bởi vì ngươi bị mất cả toàn bộ công lực trong người ngươi đó chi?

—Đúng vậy!

—Phỏng như ta khôi phục lại đầy đủ toàn bộ công lực lại cho ngươi thì sao?

Tiểu Phong nghe nói, đầu óc choáng váng. Chàng trở mắt ngó chăm chăm vào người đàn bà dưới hang đất Thập Hoa Thạch một cách kinh hãi lạ lùng. Rồi chàng buông tiếng cười gay gắt nói:

—Tôi vẫn chán nản không tuân lệnh Thần Vạn Năng nữa.

Tiếng nói của người đàn bà dưới hang đất Thập Hoa Thạch bỗng nhiên nổi giận dưng dưng chứa đầy sát cơ rờn rợn:

—Này Tiểu Phong, ta hỏi ngươi một câu nữa, ngươi phải trả lời dứt khoát một lần chót để sau này đừng hối hận. Danh lợi ái tình cùng với mạng sống và một cái chết cực kỳ thâm trọng, trong hai lẽ ấy, ngươi chọn lẽ nào?

Câu nói quả quyết ấy làm cho Tiểu Phong nghe lọt vào tai không khỏi ớn lạnh trong lòng. Tuy vậy, bản tánh vốn can trường cao ngạo, chàng chẳng biết sợ chết là chi, nên không chút do dự, cất tiếng khẳng khái trả lời:

—Nếu dùng mọi cách để đè ép bắt buộc thì Tiểu Phong này chọn ngay cái lẽ sau nghĩa là chết!

—Ngươi không sợ cái gương của Vô Cực Thiên Tôn trước kia sao?

—Từ xưa đến nay có mấy ai thoát khỏi một lần chết, chết là giải thoát tất cả mọi mối u phiền, có chi phải sợ!

Giọng nói lạnh lạnh của người đàn bà dưới hang đất cắt ngang câu:

—Tốt lắm, quả như Tiểu Phong người mà chán nản cuộc đời, định mượn cái chết để giải thoát mọi sự phiền não trên thế gian này, thì một chưởng của ta sẽ chọn cho người được mãn nguyện!

Liên theo mỗi tiếng nói nhấn mạnh, người đàn bà dưới hang đất Thập Hoa Thạch cứ thông thả sấn tới về phía Tiểu Phong từng bước như bóng tử thần đi lần đến trong thời khắc cuối cùng giữa khoảng đêm trường đầy bóng tối. Nàng buông dài một tiếng cười xé nát không gian êm lặng, tiếp liền một giọng nói lạnh buốt tợ giá băng:

—Này Tiểu Phong, ta nhận xét lắm người, ta đã ban bố cho người mọi điều cần thiết của một người đời ham sống, ta đem tất cả nguồn hy vọng chan hòa vào lòng người, nghĩa là người đòi hỏi điều chi ta sẵn sàng chấp nhận điều đó, kể cả võ công tuyệt đỉnh, sanh mạng quý hóa. Rồi nửa chừng người lại bội phản Thần Vạn Năng thế này!

Tiểu Phong nghe trong lương tâm bứt rứt khó chịu vô cùng. Bởi vì người đàn bà dưới hang đất đã rèn luyện cho chàng một võ công kỳ tuyệt, có thể nói là đứng vào hàng thượng đỉnh võ lâm, trên hẳn «Tứ Đại Kỳ Nhơn», không chừng còn đủ sức chống trả ngang ngửa với thánh võ lâm đời này là Vạn Thế Tiên Cơ nữa. Đã vậy nàng lại còn cứu mạng chàng một lần khỏi chết. Tiểu Phong cười một tiếng đau buồn đáp lại câu nói của người đàn bà dưới hang đất:

—Tiểu Phong tôi vui lòng nhận chịu một cái chết để đền đáp lại tình thương nồng nàn của người đã đối xử.

—Mà người chẳng hối hận tí nào khi ta xuống tay giết?

—Kẻ đại trượng phu đứng giữa cõi đời, lời nói như khắc ghi vào sắt đá, có bao giờ hối hận việc mà mình quyết định tự lòng?

—Thế thì tốt lắm!

Tiếng «lắm» còn ngân rền giữa không trung yên lặng thì thân hình nàng xẹt tới một chưởng tống ngay vào trước lồng ngực chàng mau chóng và mạnh mẽ cực kỳ.

Tiểu Phong chậm chậm nhắm híp rèm mi lại, đôi tròng con ngươi khóa chặt giữa bờ lông nheo.

Thình lình. Người đàn bà dưới hang đất bỗng nhiên rút bàn tay trở về, thấu hết luồng chưởng lực, nhanh nhẹn phát lui ra sau liền năm bước.

Tiểu Phong đang nhắm mắt chờ chết, cảm thấy gió chướng ào ào sắp tới mau lẹ tợ núi đổ, thành nghiêng. Tin chắc mình hẳn sắp được tiêu diêu nơi miền cực lạc, không ngờ luồng gió chướng ấy chưa đến ngực chàng thì lại biến mất. Chàng không khỏi kinh ngạc, vội vã mở rộng hai con mắt ra, vừa nhìn vào người đàn bà dưới hang đất Thập Hoa Thạch cách chừng độ nửa trượng, vừa cất tiếng hỏi:

—Nàng...

Người đàn bà dưới hang đất đứng ngẩn người không khác một pho tượng đá, miệng lặng thinh không nói.

Tiểu Phong ngạc nhiên vô cùng cứ trâng tráo đứng y nguyên một chỗ hai mắt không nháy.

Thời gian âm thầm trôi, mãi rất lâu.

Cảnh vắng lạnh trong đêm khuya giữa khu rừng rậm đẫm chìm trong thời khắc nặng nề, chậm chạp buông trôi như dòng nước êm đềm.

Bỗng nhiên người đàn bà dưới hang đất thông thả nói lên bằng một giọng êm đềm nhỏ nhẹ:

—Ta không thể xuống tay giết người!

—Tại sao nàng không giết tôi? Tôi vui lòng nhận lãnh cái chết dưới chưởng lực của nàng để đền đáp tấm tình thương mến của nàng đối với tôi, mà tôi bội phản Thần Vạn Năng kia mà.

Những tiếng khóc thút thít từ miệng người đàn bà dưới hang đất nổi lên cực kỳ bi ai ảo não. Tiểu Phong cảm giác đầu óc rối rắm, tâm trí ngẩn ngơ, cả người xúc động bồi hồi.

Chàng chàng hiểu vì cớ nào mà người đàn bà dưới hang đất đang giận dữ, sát khí hăm hăm, bỗng nhiên lại cất tiếng khóc thê thảm bi ai như vậy.

Chàng nhìn nàng với đôi mắt kinh ngạc.

Tiếng khóc lại càng tha thiết âu sầu khiến ai nghe cũng phải đau lòng, xót dạ không cầm được tuổi lệ thương cảm tuôn rơi.

Tiểu Phong ngậm ngùi hỏi:

—Nàng... nàng làm sao vậy?

Tiếng khóc của người đàn bà dưới hang đất càng lớn mãi, ban đầu thì còn thút thít, dần dần rồi khóc rống lên, giữa khoảng khu rừng xanh vang dội những

tiếng khóc làm cho khung cảnh âm đạm gió thắm mịt mù hòa lẫn tiếng cành lá nhẹ rơi lệ thành một bức tranh linh động thấm ướt lệ tạo một bản nhạc u hoài chan hòa máu chảy.

Tiểu Phong đau buốt trong tim như chính là người trong cuộc.

Liền đó, một việc bỗng nhiên xảy ra, ngoài sự dự liệu của chàng.

Trong tiếng khóc náo ruột ấy, thỉnh linh hai đầu gối của người đàn bà dưới hang đá dường thể không còn chịu đựng nên từ từ sụp xuống. Nàng thở dài một tiếng quỳ chân, cúi đầu trước mặt chàng.

Cử động đột ngột kỳ quái ấy khiến Tiểu Phong hoảng hốt đến giật nảy mình, nhanh chân vọt lùi ra sau một thước. Chàng rạo rức, bấn khoăn, hãi hùng sững sốt cứ ngỡ người đứng chết đứng một chỗ, ngờ ngác chẳng thốt được lấy một tiếng nào.

Câu chuyện vừa xảy ra không riêng chỉ một mình Tiểu Phong mà dầu cho những ai khác nữa cũng không làm sao đoán hiểu đặng. Vì có nào người đàn bà dưới hang đất lại quỳ xuống trước mặt Tiểu Phong như thế? Có điều đây là một sự thật, một sự thật rõ ràng chứ không phải là một việc mơ hồ, một việc trong chiêm bao.

Nghẹn ngào trong tiếng khóc nức nở, người đàn bà dưới hang đất nói:

—Ta không thể giết người. Bởi vì giữa biển người mệnh mông bát ngát này chỉ có người là kẻ duy nhất cho ta những nguồn hy vọng. Xuống tay giết chết người rồi, đời ta có xong cũng kể như đã chết, người không hy vọng thà chết còn sướng hơn!

Tiểu Phong lại vụt kêu to lên rồi rít:

—Xin mời tiền bối hãy đứng dậy. Tiền bối đừng làm như vậy mà vãn bối áy náy trong lòng, vãn bối thêm mang tội thất lễ với tiền bối. Tiểu Phong này đã mang ơn nặng của tiền bối đâu dám để cho tiền bối quỳ lụy như thế này đối với mình. Mời tiền bối hãy đứng dậy.

Tiểu Phong cố yêu cầu mà người đàn bà dưới hang đất vẫn quỳ mãi. Nàng cất giọng hết sức thảm thiết bi ai nói:

—Tiểu Phong à! Người hãy thương xót ta, vì ta là một người đàn bà vô cùng bất hạnh, rất đáng cho người thương xót.

Thấy nàng không rục rịch thân hình đứng dậy, lòng chàng càng thêm rối rít hơn, chàng tăng hắng cho thông cổ rồi cùng vội vã quỳ mọp hai chân xuống nói:

—Thưa tiên bối, Tiểu Phong thật không dám nhận đại lễ của tiên bối, cúi mong tiên bối hãy đứng dậy cho!

Ngay liền khi ấy. Người đàn bà dưới hang đất Thập Hoa Thạch đưa bàn tay trắng muốt của nàng lên gỡ miếng sa đen bao kín mặt mày để lộ gương mặt ra trước ánh trăng khuya mờ nhạt, giữa khu rừng vắng lặng, chỉ có hai người đối diện nhau.

Tiểu Phong đang quỳ, bỗng ngược mặt ngó lên. Bất giác từ trong đôi mắt u buồn của chàng tuôn dài hai hàng lệ nóng đượm ướt hai gò má ứa sầu. Chàng trông thấy gương mặt diễm lệ như đóa hoa phù dung của nàng đượm tràn ngấn lệ. Nàng càng sầu thảm, dung nhan của nàng lại càng xinh đẹp tuyệt trần.

Từ trong cặp con mắt xanh biếc mơ huyền như ánh nước hồ thu của nàng tủa ra những tia sáng lóng lánh khẩn cầu thiết tha hy vọng. Nàng đắm đắm nhìn chàng cất giọng ai oán van lơn:

—Tiểu Phong, người bằng lòng ban bố cho ta nguồn hy vọng cuối cùng chăng?

Tiếng nói của nàng xúc động, người nghe vào tận gan ruột dầu là sắt đá cũng khó nổi cầm lòng.

Tiểu Phong tuôn đầm hai hàng lệ nóng. Chàng cúi đầu xuống hỏi nàng bằng một giọng xúc động run run:

—Tôi có thể giúp cho tiên bối những mối hy vọng nào đâu?

—Người sẵn sàng giúp đỡ ta...

—Rất có thể lắm, chỉ một điều đừng để tôi bị Cây Đèn Ma khống chế, tôi phải làm theo mạng lệnh một cách mù quáng!

—Chính ta là chủ nhân Cây Đèn Ma này. Tiểu Phong người có biết chăng ta là một người đàn bà bất hạnh nhất ở thế gian này không?

Tiểu Phong vội vã đáp bằng một giọng hết sức bi ai, thảm thiết:

—Tôi đã biết rõ! Chẳng qua tôi chưa được hiểu thật rõ ràng thân thế của nàng.

Người đàn bà dưới hang đất Thập Hoa Thạch chậm chạp kéo sụp hai mí mắt nhắm lại. Nhưng những hạt nước mắt không bị cản ngăn cứ thấm rịn xuống giọt, từng giọt như những hạt sương rơi. Gò má xinh đẹp tuyệt vời của nàng không khác một tấm gương trong đầm mờ nước thủy.

Chưa chắc trên thế gian này đã có, đang có và sẽ có những người đàn bà nào khác có thể so sánh kịp tiếng khóc ai oán của nàng. Tiếng khóc ấy bất cứ là ai, có thân hình bằng thịt, bằng máu chắc chắn đều phải cảm động rạt rào.

Nàng nói lầm bầm trong miệng:

—Tiểu Phong ngươi có biết chẳng ta là một người đàn bà bị mất cả linh hồn rồi chẳng?

—Không, tiền bối vẫn còn là một người đàn bà như tất cả mọi người đàn bà khác!

—Không. Không phải đâu, người chưa hiểu thấu tâm sự não nề đứt ruột của ta, nên mới nói như vậy. Ta quả thật là một người đàn bà khác hẳn với mọi người đàn bà khác trên thế gian này. Vì ai nấy trong thế xác đều có linh hồn, còn ta thì đã mất linh hồn, chỉ còn có một thể xác trống rỗng. Ta sợ hãi tất cả mọi việc. Ta thống hận tất cả mọi người. Ta đã đem mạng sống mà giao nạp cho Thần Vạn Năng. Từ vài mươi năm nay, ta sống được đến đây chỉ nhờ có một sự tín ngưỡng. Tín ngưỡng vào Thần Vạn Năng mới còn đủ nghị lực để mà sống nốt những chuỗi ngày tàn!

Nàng nức nở nghẹn ngào, nói tiếp:

—Nhưng mà Thần Vạn Năng có đủ năng lực ban bố linh hồn cho ta...

Tiểu Phong nói:

—Từ bao giờ mãi đến bây giờ, Thần Vạn Năng nào đã ban bố tiền bối những điều cần thiết chi đâu?

—Có điều ta tín ngưỡng vào Thần Vạn Năng. Bởi vì ta sợ tất cả mọi việc, ta thống hận tất cả mọi người. Trước đây vài mươi năm ta đã mất hết hy vọng của đời sống. Nếu không nhờ có sự tín ngưỡng vào Thần Vạn Năng thì ta cũng đã chết mất trong tuyệt vọng lâu rồi.

Dường thế nàng nói lầm bầm một mình mà lại như nàng trút hết những nỗi ai oán trong tâm linh với một người nào đó.

—Tiền bối hy vọng sẽ được lại những gì?

—Tình yêu thiết tha chân thật!

—Từ vài mươi năm trước đây tiền bối đã bị ép mất tình yêu sao?

—Đúng vậy, mất tình yêu cũng là mất cả linh hồn!

Tiểu Phong thở dài một hơi não nề ai oán, rồi rầu rĩ nói:

—Tôi đoán biết tiền bối là một người đàn bà cực kỳ bất hạnh. Tôi chẳng tiếc công đối với người. Có điều tôi bị Cây Đèn Ma khống chế ra lệnh bắt buộc tôi phải sát hại vô số mạng người. Hành động đẫm máu ấy làm cho lòng tôi quá đau đớn xót xa.

Chàng ngừng trong chốc lát rồi nói tiếp:

—Người yêu tâm tưởng của tiền bối đã chết rồi chẳng?

—Không, chàng không chết mà chàng vẫn còn sống!

—Chàng ở nơi nào?

Hỏi đến đó bỗng nhiên trong đầu óc Tiểu Phong sực nhớ đến một sự kiện... Đó là những chuỗi cười dài rợn óc mà chàng đã từng được nghe lọt vào tai đến nổi da gà cùng mình lúc theo chân người đàn bà dưới hang đất tiến sâu vào một gian phòng đá. Giọng cười ấy không khác tiếng ma gào quỷ thét vô cùng ghê rợn, tưởng chưa có giọng cười nào khủng khiếp bằng. Nghĩ đến sự kiện ấy bất giác cả người Tiểu Phong ớn lạnh cùng khắp các khớp xương. Chàng buột miệng hỏi:

—Phải chăng chàng đang ở dưới hang đất Thập Hoa Thạch?

Nàng chậm rãi gật đầu.

Tiểu Phong nói:

—Tại sao tiền bối kêu gọi chàng là ma quỷ?

—Bởi vì ta ghê sợ quá đỗi trong lòng!

—Ghê sợ tiền bối không còn yêu chàng nữa rồi sao? Tại sao lại ghê sợ chàng?

—Tiếng cười rùng rợn của chàng làm cho ta phát điên, phát cuồng, không còn tự chủ được lòng mình. Khi ta nghe giọng cười của chàng, ta không khắc chế được ta, ta đè nén không nổi làn sóng cảm kích dâng trào trong con tim. Ta òa lên khóc rống.

—Chàng phát khùng rồi à?

—Không, chàng chẳng điên khùng chi cả!

—Tiền bối và chàng thường gặp mặt nhau chứ?

—Đâu có, từ vài mươi năm qua ta với chàng chưa hề được gặp mặt nhau lấy một lần. Ta đã dùng tất cả mọi phương pháp nhưng hoàn toàn thất vọng.

Tiểu Phong bỗng nhiên lóe ra những tia ánh sáng trong đầu.

Chàng bắt đầu hiểu rõ mọi việc mờ ám, bí mật đã gây rắc rối cho chàng từ bấy lâu nay. Người yêu tâm tưởng của người đàn bà yêu kiều diễm lệ tuyệt vời mà cũng cực kỳ bất hạnh này ắt hẳn bị bao vây, trong một thế bí dưới hang đất, mà không tài phép nào thoát khỏi ra ngoài, đành chịu nhốt sống cuộc đời giữa cảnh âm u tăm tối. Ngẫm nghĩ như thế, chàng bèn hỏi:

—Chàng bị một thế trận huyền bí nào đó vây hãm vào trong?

—Đúng như vậy thật đó.

—Vì vậy nên tiên bối yêu cầu tôi tìm kiếm «Thần Tri Tử», «Kỳ Trận Thần Quân», «Độc Mục Thần Ni», «Siêu Phàm đại sư» cùng với «Xích Cước Đại Tiên», giúp nàng phá trận cứu chàng thoát đó chi?

—Quả đúng như thế đấy!

Đôi mắt của Tiểu Phong bắn tỏa ra những tia tinh quang sáng tỏ, chàng không chút ngần ngại, trả lời ngay một câu:

—Thế thì tiên bối đây chính là Trầm Phụng Linh được khắp giới võ lâm gọi bằng danh hiệu là «Giang Hồ Kỳ Hoa». Cách vài mươi năm trước, tiên bối đã cùng với người yêu ôm nhau nhảy từ trên chót vót đỉnh Hận Thiên Phong xuống dưới hố sâu để chết chung một lượt cho trọn chữ chung tình gắn bó, theo lời thiên hạ đồn đãi đó chăng?

Nàng gật đầu nhẹ nhàng, rồi nuốt nghẹn ngào nói:

—Đúng như vậy đó! Ta chính là Trầm Phụng Linh!

Đầu óc rối beng bắn loạn, Tiểu Phong bảo dạ rằng: “Người đàn bà này quả là hồng nhan bạc mạng. Thật cũng đúng với danh hiệu lừng lẫy khắp giới võ lâm với bốn tiếng giang hồ kỳ hoa.”

Ngẫm nghĩ như vậy, Tiểu Phong lại hỏi:

—Thế thì người bị vây khốn trong thế trận huyền bí ấy chính là người yêu tâm tưởng Đinh Thích Phương của tiên bối đó chăng?

Trầm Phụng Linh gật đầu một cách bi thương thâm trầm.

Tiểu Phong nghe qua câu chuyện của người đàn bà tuyệt sắc bất hạnh dưới hang đất Thập Hoa Thạch cảm thấy đau đớn xót xa trong lòng. Vì vậy tấn thảm kịch ôm nhau nhảy xuống hố sâu trên đỉnh Hận Thiên Phong giữa cặp uyên ương không thể rời nhau Trầm Phụng Linh và Đinh Thích Phương hồi vài mươi năm trước như quay cuồng hiện ra trong đầu óc chàng. Cảnh tượng mơ hồ theo lời thiên hạ đồn đãi mà lúc này lại xuất hiện theo trí tưởng tượng của chàng không

khác một bức tranh linh động mà chính mắt chàng đã mục kích rõ ràng. Có điều theo lời đồn đãi của giới giang hồ, thì chàng và nàng đã chết mất thân, nhưng trái lại, cả hai vẫn còn sống trong âm thầm đau khổ gần phai mờ dưới lớp bụi thời gian.

Chàng chẳng phải khó khăn chi mà không mô tả nổi cuộc đời tình ái đắm lệ của Trầm Phụng Linh và Đinh Thích Phương.

Những giọt lệ chảy dài từ trong đôi mắt đầm tràn lóng lánh xuống đôi gò má nặng lệ u sầu, chàng cất tiếng nói:

—Tiền bối quả thật là một người đàn bà quá đổi bất hạnh ở thế gian này.

—Không, không đâu, kẻ bất hạnh nhất thế gian này chính là chàng, chứ không phải là ta!

Tiểu Phong cắn chặt hai hàm răng để đè nén những mối bi thương tràn ngập trong lòng. Chàng lại nói:

—Tiền bối có được biết là chàng có được an ổn, mạnh khỏe không?

—Cám ơn người, chàng vẫn được an ổn, mạnh khỏe như thường.

Tiểu Phong hỏi tiếp thêm:

—Vì cơ nào chàng lại bị vây hãm trong thế trận thần kỳ, huyền bí?

Nhìn Tiểu Phong bằng đôi mắt đau thương thảm thê cực kỳ, chưa thể có cái nhìn nào thê thiết bằng, giang hồ kỳ hoa Trầm Phụng Linh thở dài để trút bớt nỗi lòng đau đớn xót xa chất chứa vài mươi năm nay, rồi mới nói một giọng ai oán sầu thương:

—Đó là một câu chuyện cũ xưa vô cùng ghê rợn. Nhưng câu chuyện xưa ấy lại quá đổi ghê sợ như một giếng độc xà cắn vào tâm linh ta.

Nói đến câu đó, hai hàng châu lệ đượm tràn xuống hai gò má của nàng.

——— o0o ———

CHƯƠNG 48

Gọng u buồn rầu rĩ của Trầm Phụng Linh lại văng vẳng lọt vào tai của chàng:

—Mối tình nồng đượm của ta và chàng đang hồi nảy nở yêu đương thì bỗng gặp phải một cơn bão tố làm cho tan vỡ. Con gái cưng của chủ nhân «Thiết Kỳ Linh» là Ngọc Diện Quan Âm vì mê tài sắc của Đinh Thích Phương mà không được toại nguyện, nên cha con hấn mới dựa vào oai thế của Tây Thần và Nam Quân ra mặt bắt ép ta và chàng cùng phải nhảy xuống đỉnh Hận Thiên Phong. Tây Thần và Nam Quân là hai bậc kỳ nhân, trong số «Tứ Đại Kỳ Nhơn» mà hành động trái với đạo trời, lòng người như thế ấy thật chẳng xứng đáng đóng vai lãnh đạo võ lâm thiên hạ, ta làm sao mà không oán hận suốt đời? Lúc ta và chàng cùng ôm sát lấy nhau tìm cái chết ở kiếp này, để mong sum họp dưới tuyến đài, thì cả hai ta cùng rơi vào một cái khe nước dưới hố thẳm ngàn trùng. Đứng trên đỉnh Hận Thiên Phong dòm xuống chỉ thấy một vòm đen tối mịt mờ, nên tất cả đều yên trí là ta và chàng đã thành hai oan hồn muôn thuở. Dầu cho mình đồng da sắt mà rơi từ ngọn đỉnh núi vùi vùi xuống tận đáy hố thẳm thẳm ngàn khơi thì cũng phải tan tành muôn mảnh đừng nói là hai kẻ chung tình bằng da bằng thịt như ta với chàng. Nhưng không, ta và chàng không chết, nhờ khe nước ấy che chở, hai đứa chúng ta chỉ mê man bất tỉnh, được dòng nước cuốn trôi đến một nơi hết sức thần bí. Chính nơi ấy là gian nhà mà người đã vào trong đó trước khi đi đến cái hang đất, chỗ ta thờ «Thần Vạn Năng». Khi tỉnh lại ta và chàng đều quên hết đường đi, cứ lạc mãi vào những lối quanh co khúc khuỷu không lối trở lên. Sau đó ta mới tìm thấy bên trong hang đất dưới nền Thập Hoa Thạch có bố trí một thứ trận thế cực kỳ bí hiểm. Chừng như ông xanh có dụng ý trêu chọc chúng ta nên mới sắp bày cảnh trí thiên nhiên kỳ lạ ấy. Mặc dầu ở trong hang đất cách biệt trần gian, ta bắt đặng một bộ kỳ thư đã thất truyền hồi đời thượng cổ và tìm thấy phong cảnh lạ lùng: «Điều Trì Kim Thang» nên luyện được tuyệt thế võ công nhưng bao nhiêu điều may mắn nhứt đời ấy vẫn không an ủi được lòng. Ta vẫn yêu chàng tha thiết, và mang nặng mối tình chân thành đắm thắm ấy trong quả tim non, ta chịu đựng đau khổ suốt vài mươi năm trời, thật chưa có hình phạt nào ghê gớm hơn thế nữa.

Giọng nói ai oán âu sầu khiến ai nghe cũng ngậm ngùi rơi lệ, Tiểu Phong nghe xong đoạn đời tình ái đắm ướt máu lệ ấy, cảm động vô cùng. Vì vậy chàng than thở não nùng:

—Tôi cũng đoán trước được phần nào tâm sự đau buồn của tiền bối, nhưng không dè quá đổi bi thương thâm đến thế! Phải chăng vì nguyên nhân ấy mà tiền bối yêu cầu tôi phải giết Tây Thần, Nam Quân, tiêu diệt toàn bộ Kim Xà Giáo?

—Đúng thế!

Tiểu Phong than thầm trong bụng: “Con đường đời thật là đầy đầy chông gai vất vả, mà con đường tình lại càng thêm nhiều ngang trái éo le!”

Thở ra, chàng buột miệng nói luôn:

—Tôi thật không tưởng tượng nổi khoảng đời quá khứ của tiền bối lại cực kỳ bất hạnh đến đổi! Giờ đây, lòng tôi quyết định giúp đỡ tiền bối đủ cả mười phần, chẳng ngần ngại thối thác một công việc nào cả, cho đến khi nào cứu thoát được Đinh Thích Phương thì thôi.

Trầm Phụng Linh trố to đôi mắt ngó chàng không nháy. Lời hứa của chàng hiện rõ những tia cảm xúc tràn trề. Thật lâu, nàng mới nói đặng thành tiếng:

—Người nói thật đấy chứ?

—Tiền bối hãy vững lòng tin tưởng vào văn bối đi. Những lời của văn bối đã nói là đem tất cả gan ruột phơi bày, chứ không phải do cảm xúc nhút nhát mà thốt ra, nên tiền bối đừng nghi ngại.

Trầm Phụng Linh bị khích động quá mạnh, chỉ ngó chàng trân trối không làm sao nói được thêm tiếng nào.

Tiểu Phong nói:

—Mời tiền bối hãy đứng dậy, dầu sao văn bối cũng không dám vô lễ trước mặt tiền bối.

Trầm Phụng Linh chăm chăm đứng dậy, Tiểu Phong cười khổ sở hỏi:

—Có một điều tôi hết sức lấy làm quái gở không sao hiểu đặng là tiền bối đã có sẵn một võ công tuyệt thế trong mình thì tại sao lại không chịu xuống tay hạ sát những kẻ đã sát hại mình mà cậy nhờ vào tôi?

—Bởi vì ta đã thề thốt trước Thần Vạn Năng là trước khi ta chưa cứu thoát được Đinh Thích Phương thì không giết bất cứ một người nào cả, dầu người ấy là kẻ tử thù.

Tiểu Phong gật đầu rồi lại hỏi:

—Thế thì Thần Vạn Năng có thể cho tôi danh lợi, tình yêu và mạng sống hay không?

—Ta biết chắc ngươi có đăng những điều ấy!

—Tại sao tiên bối biết?

—Bởi vì ngươi là một người rất tốt, hiếm có trên đời.

Mỉm cười, chàng hỏi nữa:

—Thế thì Thần Vạn Năng có cho tôi đủ trí tuệ sáng suốt để giải đáp tất cả những vấn đề khó khăn không?

—Ta rất có thể giải đáp cho ngươi!

Tiểu Phong nghe câu trả lời của Trầm Phụng Linh bụng bảo dạ rằng: “Vây là nàng giải đáp chứ không phải là Thần Vạn Năng. Vị thần ấy là một hình tượng giả tạo do nàng dựng lên đăng gởi gắm sanh mạng của nàng vào đó. Chẳng qua đó cũng chỉ là một pho tượng đá mà thôi.”

Nghĩ thế nên chàng lại hỏi:

—Tiên bối có biết đăng hiện thời tôi đang muốn biết việc chi không?

—Biết gần đây đủ tất cả những việc ngươi đang thắc mắc!

—Thế thì những việc xảy ra trong chốn giang hồ, tiên bối hiểu rõ như đếm trên đầu ngón tay?

—Ta không dám nói rõ như đếm trên đầu ngón tay, nhưng ta dám nói chắc một câu là sự hiểu biết của ta rất rộng, có thể nói là không việc chi lọt qua tai mắt của ta.

Tiểu Phong không tin nên hỏi liền:

—Thế thì tôi cần hỏi tiên bối một việc nhé?

—Được ngươi cứ hỏi đi?

—Tiên bối có biết một nhà của chú ruột tôi là Lê Trung, tổng cộng tám mạng đều chết vì những đồng tiền kia chứ?

—Biết!

—Ai đã giết chết chú tôi?

Trầm Phụng Linh nói:

—Câu chuyện này không thể giải đáp một cách dễ dàng theo câu hỏi vắn tắt của ngươi. Đầu ngươi thử nói cho ta nghe chú ngươi đã bị chưởng lực hay môn ám khí nào trước rồi ta sẽ nói cho ngươi rõ thủ phạm là hạng người nào!

Tiểu Phong ngẫm nghĩ hồi lâu, bèn nói:

—Tình hình lúc bấy giờ chính mắt tôi không được trông thấy. Chẳng qua tôi được nghe một ông chú khác của tôi là Ngoạn Huyết Nhơn thuật lại, thì chú Lê Trung của tôi bị trúng chưởng của kẻ thù mà bỏ mạng. Dấu chưởng nổi lên còn để lại rất rõ ràng nửa mé đen nửa mé đỏ. Không biết trên chốn giang hồ kẻ nào đã luyện được thứ trường lực ấy?

Trầm Phụng Linh chẳng cần nghĩ ngợi, trả lời ngay cho Tiểu Phong biết:

—Đúng vậy, chú của ngươi là Ngoạn Huyết Nhơn đã nhận xét tình vi, tế nhị lắm đấy. Liền sau khi chú ngươi là Lê Trung chết, ta được hay tin ấy. Thứ chưởng lực đó kêu là «**Hồng Thất Âm Tâm Độc Chưởng**». Công phu ấy, theo lời đồn đãi của giới giang hồ, thì do một bậc dị nhưn cách nay hơn một trăm năm đã sáng tạo. Hiện thời chỉ có một người là...

Cặp mắt của Tiểu Phong bắn tủa những tia tinh quang rực rực khắp nơi. Chàng ngắt ngang câu hỏi của Trầm Phụng Linh:

—Là gì? Ai là kẻ duy nhứt đã luyện được thứ trường lực độc môn ấy?

Trầm Phụng Linh nhìn vào cặp con mắt rực rực lửa sát cơ của Tiểu Phong bỗng nhiên trong lòng nàng đâm ra lo lắng. Một ý nghĩ vụt hiện ra trong đầu óc nàng:

—Kẻ nào đã luyện được thứ trường lực ấy, trước mắt đây ta chưa thể tố cáo cho người biết đặng. Vì lẽ, một khi người rõ ra rồi thì nóng nảy làm liều có thể gặp lắm điều trở ngại cho sự báo thù của người. Hiện tại, chưa phải lúc, gấp rút chỉ có hại mà không chút lợi nào. Chẳng qua, ta cần nói sơ cho người hiểu kẻ ấy là một nhân vật rất có danh vọng trong giới giang hồ, chứ không phải hạng cao thủ tầm thường. Đừng nói võ công của kẻ ấy cao siêu đến mức độ nào, riêng một việc là dưới tay của y đã có tới cả ngàn cao thủ phò tá làm nanh vuốt, cũng đủ dẫn đo thặng trọng lắm rồi.

Tiểu Phong thất kinh nói:

—Mà hắn là ai, tiền bối nói cho vãn bối nghe tưởng cũng vô hại mà?

—Nói cho người nghe thì được rồi đó, nhưng mà ta không muốn. Nếu người định bụng phải báo thù cho chú ruột của người thì giờ đây tốt hơn ta phải giữ kín tên họ kẻ ấy, đừng cho người biết, mà người cũng đừng nên vội biết. Tại cái lẽ ngay sau khi đã nghe biết tên họ kẻ ấy thì người nóng nảy làm liều. Đã vậy, thì kẻ thù của người, như con rắn bị người phát cỏ làm cho hoảng sợ chui trốn mất đi, không dễ chi bắt được. Cứ để thông thả cho hắn an tâm chẳng chút phòng bị, khi thời cơ thuận tiện đã đến, ta tố cáo cho người nghe, lúc ấy người biết hắn một

cách dễ dàng, trở tay không kịp. Một kẻ thù quá đổi lợi hại phải nắm vững yếu tố thắng lợi rồi mới ra tay, người đồng ý chứ?

Tiểu Phong cho là có lý nên gật đầu ưng chịu, rồi chàng lại hỏi:

—Tôi còn hỏi tiền bối một việc khác nữa?

—Cứ hỏi.

—Tiền bối có biết tôi đã uống «Tán Công Phấn» nên mất hết công lực rồi chứ?

—Biết rõ ngay sau khi người ở Phỉ Thúy Cung đi ra!

—Tôi còn có hy vọng khôi phục lại hoàn toàn công lực đã mất chăng?

—Sao lại không? Hẳn là khôi phục được rồi đó!

—Phải tìm cho được «Tụ Công Hoàn» của Vạn Thế Tiên Cơ!

—Ta cũng có thể khôi phục cho người, mà chỉ phải mất nhiều thời gian. Vì vậy chỉ có thứ thần dược của người ấy mới cướp đoạt được thời gian. Với ta thì ít lắm cũng mất cả tháng trời đem người trở xuống dưới hang đất để người được tắm nước Diêu Trì Kim Thang, ăn trái tuyết liên, uống nước linh chi, trong khi nuốt xong «Tụ Công Hoàn» là người khôi phục ngay tức khắc.

—Biết Vạn Thế Tiên Cơ có chịu cho «Tụ Công Hoàn» hay không?

—Dẫu không bằng lòng cho đi nữa thì một khi ta cần «Tụ Công Hoàn» cho người thì cũng nhất định lấy được môn thuốc ấy mới nghe!

Trong khi nói, vẻ mặt của Trầm Phụng Linh hiện rõ vẻ cương nghị khác thường.

Ngẫm nghĩ một lát Tiểu Phong lại nói:

—Thưa tiền bối còn có một việc tôi định thương lượng cùng tiền bối. Ngày nọ có phải tiền bối bảo cho tôi được biết là chẳng khi nào đem những điều mất thất tai nghe ở dưới hang đất nói lại bất cứ một người nào không?

—Phải rồi!

Tiểu Phong nói:

—Thưa tiền bối, thân thế của tiền bối khiến ai nghe cũng phải động lòng thương xót. Nhưng tại sao tiền bối lại không chịu thổ lộ cho ai nấy nghe, mà lại cố bày chuyện thần bí để gieo vào lòng các giới nhân vật giang hồ những ý nghĩ thần bí đáng làm chi? Theo ý tôi nghĩ thì nên thông báo cho thiên hạ đều hiểu,

bởi vì chẳng một ai được nghe mà không thông cảm để sẵn sàng giúp đỡ tiền bối mọi phương tiện tiêu diệt kẻ thù và cứu thoát Đinh Thích Phương.

—Không, ý ta không muốn để cho người giang hồ biết là ta còn sống.

Tiểu Phong đoán hiểu dụng tâm của Trầm Phụng Linh nên liền đó chàng bèn hỏi:

—Từ rày về sau, tôi còn bị Cây Đèn Ma khống chế nữa thôi?

—Không cần thiết có sự khống chế của Cây Đèn Ma đối với người nữa. Bởi vì người đã thành tâm giúp đỡ ta, cho ta nguồn hy vọng tràn trề rồi. Nếu người làm đúng theo lời người đã nói thì Thần Vạn Năng cùng với Cây Đèn Ma chỉ là hai món vật thôi, chẳng có chi là thần bí hết!

Tiểu Phong cười dài nói:

—Thế thì ngày mừng năm tháng năm tôi có cần đưa người xuống dưới hang đất không?

—Cần lắm chứ. Người làm đúng theo những điều đã ghi rõ trong giấy trắng mực đen.

Tiểu Phong gật đầu Trầm Phụng Linh lại nói:

—Thế thì ta đi tìm Vạn Thế Tiên Cơ ngay bây giờ. Thôi ta đi nhé!

Lời vừa dứt thì thân hình đã như một làn gió thoảng, nàng chỉ xoay nhanh là biến mất giữa khu rừng già.

Tiểu Phong nhìn theo bóng dáng phía sau lưng nàng, bỗng nhiên chàng nhận ra người đàn bà quá nửa đời hồng nhan trẻ đẹp đã chịu đựng bao nỗi cay đắng bất hạnh nhất trần gian. Nàng đã hiến dâng trọn vẹn quả tim yêu cho người tình là Đinh Thích Phương. Cảm thương cho người đàn bà quá đổi bất hạnh ấy, Tiểu Phong buông ra một tiếng thở dài.

Chàng lại nghĩ đến những ám ảnh đau buồn của tình mình cũng gắn liền với sanh mạng của mình, phải chăng cả hai người cùng một hội một thuyền mà người ruột đứt gặp người đứt ruột?

Tiểu Phong lê bước chân đi, nhắm phía đường cũ trở về...

Thình lình... Đương khi chàng vừa cất bước, một bóng đen lẹ làng...

—— o0o ——

CHƯƠNG 49

Tân hình của ông ta loạng choạng bị đẩy ra sau liền ba bước, cổ họng nhợn lên một cái nghe một tiếng ọe, máu tươi trong miệng vọt ra ngoài đất đỏ lôm.

Cũng trong lúc ấy...

Thiếu nữ áo trắng Lý Bạch Ngọc kêu to một tiếng thất kinh. Nàng trông thấy lúc sư phụ nàng là Vạn Thế Tiên Cơ bị bay dội bay ra ngoài đấu trường, máu ở hai vành môi anh đào của bà ta cũng bắn vãi ra như mưa rây nặng hạt.

Miệng kêu một tiếng thất kinh, thân hình bay vọt tới chỗ Vạn Thế Tiên Cơ!

Tiểu Phong nhìn về phía Trầm Phụng Linh thấy miệng nàng không có dấu máu, nhưng cũng té quỵ trên mặt đất chưa gượng dậy nổi.

Nội lực của Vạn Thế Tiên Cơ tiêu hao gần cạn sức trong cuộc tranh đấu nội lực với Trầm Phụng Linh, thành thử bị chưởng từ ngoài đánh bổ vào không tài sức nào chịu được.

Còn Từ Thạch Trung là người có sẵn trong mình võ công tuyệt thế. Nếu chẳng vậy thì không những không đẩy được Vạn Thế Tiên Cơ và Trầm Phụng Linh ra ngoài vòng trận đấu mà trái lại đã chết nát xương trong phạm vi chưởng lực của hai người ở hai bên dội ép lại! Căn cứ vào hành động đẩy giang hai người bắn ra mà Từ Thạch Trung bị trọng thương ói máu cũng đủ thấy chưởng lực của Trầm Phụng Linh và Vạn Thế Tiên Cơ mạnh mẽ ghê gớm đến mức nào?

Sau khi Vạn Thế Tiên Cơ, Từ Thạch Trung và Trầm Phụng Linh cả ba người đều bị trọng thương ngổn bệt xuống đất, mỗi người cùng mò trong túi áo lấy ra một viên thuốc nuốt vào trong miệng rồi vận công điều trị nội thương mỗi người một chỗ.

Tiểu Phong chậm chạp thở dài, lúc ấy cả ba người cũng đã điều trị xong thương tích nên mỗi người lại từ từ đứng dậy.

Lý Băng Ngọc đỡ Vạn Thế Tiên Cơ miệng hỏi rồi rít:

—Sư phụ, trong mình sư phụ có sao không? Sư phụ hoàn toàn bình phục rồi chứ? Thật con lo sợ quá!

Vẻ mặt Vạn Thế Tiên Cơ lạnh như băng sương. Bà ta chỉ gật đầu nhẹ nhẹ. Trong cặp mắt của bà ta bắn ra luồng sát quang rực ngó ngay vào mặt Từ Thạch Trung, miệng hỏi lạnh lạnh:

—Bọn ta đấu nhau can cố chi người mà xen vô gây sự hả?

Từ Thạch Trung cười nhạt đáp:

—Tôi hỏi là hai vị tại sao mà đánh nhau kia chứ?

Mặt mày biến sắc Vạn Thế Tiên Cơ cả giận nạt vang:

—Ai cần người hỏi đến, thầy kệ chúng ta!

Từ Thạch Trung là một người hết sức trầm tĩnh, không hay sanh sự với ai, chỉ lo tu dưỡng tánh tình nên nghe Vạn Thế Tiên Cơ nạt nộ vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, chỉ nhếch mép mỉm cười, quay sang phía Trầm Phụng Linh lên tiếng hỏi:

—Phải chăng nàng cần có một viên «Tụ Công Hoàn» mà đánh nhau với Vạn Thế Tiên Cơ?

—Vâng, đúng như vậy đó.

Từ Thạch Trung vẫn cười nhạt đáp:

—Cái đó thì chẳng cần thiết phải làm như vậy, ta vẫn có thể khôi phục công lực cho Tiểu Phong.

Từ Thạch Trung thốt câu đó khiến cho Vạn Thế Tiên Cơ cùng với Trầm Phụng Linh liên rung động trong lòng. Tinh quang của hai con người Vạn Thế Tiên Cơ bắn ra tứ phía. Bà ta ngó thẳng vào mặt Từ Thạch Trung hỏi:

—Các hạ là bậc cao nhân ở đâu đến đây? Ta rất cần xem thấy tận mắt người dùng thuốc hay, cỡ lạ nào mà khôi phục đặng cho Tiểu Phong nào!

Trầm Phụng Linh không đợi Từ Thạch Trung trả lời, nàng đã đồng dục lên tiếng bảo cho Vạn Thế Tiên Cơ biết Từ Thạch Trung là ai:

—Lẽ nào Vạn Thế Tiên Cơ lại không biết ông ta là ai sao?

Trái tim rộn rã Vạn Thế Tiên Cơ tức giận ngó Trầm Phụng Linh nửa mắt hỏi gặng lại:

—Bộ nàng biết ông ta là ai à?

—Không sai. Ta biết rõ!

—Là ai?

—Công lực của ông ta tuy rằng không hơn người là Vạn Thế Tiên Cơ, nhưng cái đức từ bi của ông ta thì lại vượt quá Vạn Thế Tiên Cơ người đến trăm ngàn lần!

Từ Thạch Trung cười nhạt nói tiếp:

—Cô nương đừng nói, dẹp chuyện ấy qua một bên đi!

Từ Thạch Trung đã được nghe nói người bao kín mặt mày bằng miếng the đen ấy là đàn bà nên ông ta thuận miệng gọi bằng hai tiếng cô nương. Còn Trầm Phụng Linh cũng vì kính mộ lòng từ bi của Từ Thạch Trung nên dùng hai tiếng ông ta mặc dầu ông ta chưa quá bốn mươi tuổi, suýt soát trang lứa với nàng!

Trầm Phụng Linh cười lạnh lớt mẩy tiếng, nói:

—Ta không phải là cô nương mà chính là một người đàn bà sồn sồn gần nửa thế kỷ phong trần ngày tháng.

Từ Thạch Trung ngạc nhiên nói:

—Không đợi nàng là người thế nào ta là ai nàng đừng nói được.

Vạn Thế Tiên Cơ cười gay gắt nói:

—Ta cũng rất cần biết người ấy là cao nhân ở phương nào nàng biết thì cứ nói ra đi?

Trầm Phụng Linh hỏi gặng lại:

—Người muốn biết thật à?

—Cần lắm!

Trầm Phụng Linh cười lạnh lạnh nói:

—Vậy thì ta cứ nói ông ta chính là chủ nhân của Thần Hồ đó!

—Thế là...

Trầm Phụng Linh nói rõ tên họ người mặc áo đen thần bí tự xưng là Từ Thạch Trung ấy ra khỏi miệng chẳng những Vạn Thế Tiên Cơ thất kinh «á» ra một tiếng mà tất cả những người có mặt tại chỗ cũng đều «ủa» thất thanh!

Danh vọng của Thần Hồ Chủ nhân rung động khắp cả thiên hạ. Ông ta đã cứu sống không biết bao nhiêu là mạng người làm cho không biết bao nhiêu người chết rồi mà được sống dậy. Ông ta vì cảm mến chàng, ngật nổi chàng lại là một ma tinh trong chốn giang hồ, không trừ đi không đặt.

Vì một bức hắc họa của Ngô Lục để lại mà Thần Hồ Chủ như bằng lòng làm bất cứ một việc nào theo ý muốn của Tiểu Phong với điều kiện là trao lại cho ông ta di vật của người yêu để làm kỷ niệm. Có điều không lý một người danh vọng lẫy lừng như ông ta lại cam chịu để xấu muôn đời về sau, cái công việc mình làm hay sao?

Ngày lúc ấy...

Bỗng nghe giọng nói trong trẻo của Trầm Phụng Linh ngân vang thanh thoát lay động cả không gian:

—Từ rày về sau Tiểu Phong không nhúng tay đẫm máu giết người nữa, ngoại trừ những kẻ cừu thù của hần. Bởi vì không có quyền oai bạo lực nào cấm hẳn không được trả thù, nói rõ hơn không được tàn sát nhưng kẻ hung ác!

Vạn Thế Tiên Cơ nói bằng một giọng tê ngắt lạnh lùng:

—Câu nói ấy bằng cứ vào đâu để có thể tin là đúng sự thật?

—Tuy rằng không có một bằng cứ nào cả, nhưng ta đây quyết không thềm dùng cái kế viện binh ấy nữa thì Tiểu Phong cũng không cần phải sát hại nhiều mạng người không phải oán cừu của hần.

Thần Hồ Chủ Nhơn nhướng đôi hàng lông mi rậm rạp lên cất tiếng đồng dục nói:

—Tiểu Phong mang nặng trong người hần một mối thâm cừu sâu dường biển máu, lẽ đương nhiên hần có đủ lý lẽ báo thù một cách chánh đáng, nhưng nhơn vật võ lâm chân chánh không thể vì một lẽ nào riêng tư khác can thiệp vào. Công đạo của võ lâm xưa nay là vay máu phải trả bằng nợ máu. Ta tin chắc rằng từ rày về sau Tiểu Phong không giết lầm một người tốt nào nữa cả, ngoài những đã nhúng tay vào các vụ tàn sát cha mẹ chàng, những thân thích và ân nhân của chàng.

Trầm Phụng Linh dần giọng nói tiếp theo lời nhận xét sáng suốt vô tư của Thần Hồ Chủ nhơn:

—Không những từ rày về sau Tiểu Phong không giết lầm một người tốt nào nữa mà thật ra từ bao giờ đến đây giờ hần cũng chỉ tàn sát toàn là những kẻ hung ác, dã man nhứt trong giới giang hồ mà thôi. Các người chủ quan nên mới liệt Tây Thần và Nam Quân vào hạng người tốt nên sau khi cả hai kẻ ấy bị Tiểu Phong giết chết bèn rùng rùng nổi dậy lên án hần rồi tìm hần để tiêu diệt, bảo là trừ một ma tinh nguy hiểm cho giang hồ. Ta hỏi các người Tây Thần và Nam Quân có thật là hạng tốt đáng sống trên thế gian không? Hay cả hai chỉ che dấu cái lối đạo đức giả bên ngoài mà trong thâm tâm thì độc ác hơn cả sài lang, rắn rít? Hành động của hai kẻ ấy có xứng đáng để cho cao nhơn kỳ hiệp binh vực không, nếu các người biết rõ bề trái! Ta nói thật Tây Thần và Nam Quân rất uổng danh được liệt vào trong «Tứ Đại Kỳ Nhơn» mà cái chết chúng vẫn chưa đủ đền bù tội ác của chúng đã gây ra.

Vạn Thế Tiên Cơ nói lạnh lạnh vang rân bằng một giọng giận dữ:

—Tây Thần và Nam Quân đã làm nên điều gì mà bảo là xấu xa?

Cười gay gắt mấy tiếng mỉa mai chua chát, Trầm Phụng Linh bảo:

—Chắc các vị có mặt tại đây cũng đều biết rõ cách vài mươi năm về trước, một thiếu nữ nức tiếng diễm lệ về nhan sắc, nổi danh hiển hậu về tánh tình lại có một võ công cao thâm tuyệt diệu tên là Trầm Phụng Linh được thiên hạ tặng cho cái mỹ hiệu là «Giang Hồ Kỳ Hoa». Việc Trầm Phụng Linh và Đinh Tích Phương chân chánh yêu đương nhau rồi kết quả bị ai thảm khốc như thế nào, hẳn các vị cũng còn chưa quên chứ?

Thần Hồ Chủ nhơn nói tiếp liền theo câu hỏi của Trầm Phụng Linh:

—Trầm Phụng Linh và Đinh Thích Phương ôm nhau nhảy từ trên đỉnh Hận Thiên Phong xuống dưới hố sâu để tuần tình cho trọn nghĩa thủy chung với nhau. Tắm tắm kịch ái tình ấy tuy là bi đát nhưng được xem như là một giai thoại đẹp dễ hiếm có trên đời còn mấy ai lại chẳng ghi nhớ vào lòng.

—Quả vậy không sai. Có điều cũng chẳng mấy ai hiểu thấu những nỗi uẩn khúc bí mật bên trong. Chính các người đây là những cao nhân, kỳ sĩ hiệp nghĩa, hào hùng vậy mà còn không hiểu thấu nên mới có nhận xét một mặt của tấn kịch ấy, đừng nói là những kẻ khác làm chi.

Câu nói ấy của Trầm Phụng Linh vừa dứt làm cho tất cả mọi người có mặt tại chỗ đều ngơ ngẩn sững sờ. Thật không một ai hiểu rõ ý nghĩa chứa đựng trong câu nói của nàng.

Trầm Phụng Linh cười bảo:

—Cái đó chẳng chi đáng lấy lạ lùng! Nếu các vị muốn biết sự thật trong vụ ấy thế nào xin mời hết thảy đến ngày mừng năm tháng năm tới đây dời gót lên đỉnh Hận Thiên Phong tất nhiên sẽ thấy.

Dứt câu, nàng lao người thẳng tới trước mặt Tiểu Phong. Giọng nói của nàng bỗng nhiên biến thành u buồn thảm đạm:

—Lê thiếu hiệp đừng nên quên lời đã hứa nhé! Đời ta chỉ sống với chút hy vọng mỏng manh gói gắm vào thiếu hiệp đấy! Với một thanh niên dũng cảm và khảng khái như Lê thiếu hiệp ta tin chắc sẽ đạt đến mục đích cuối cùng, nếu thiếu hiệp thật tình giúp đỡ ta.

—Tiểu Phong này chẳng phải là người bội tín, một lời đã hứa bốn ngựa khó khăn. Mong tiền bối cứ vững bụng, đừng nghi ngờ chi cả!

—Thế thì ta đi nhé!

Tiếng nàng vừa ngưng thì thân hình nàng thoáng nhanh như chớp đã bay vút vào khoảng không gian xa mờ.

Những người có mặt tại chỗ đều đổ dồn nhãn quang theo bóng hình Trầm Phụng Linh chỉ còn là một phương trời biên biệt. Ai nấy đều phân vân nghĩ ngợi, bụng bảo dạ rằng: “Bí mật! Nàng là ai?”

Đôi tròng mắt xanh biếc của Vạn Thế Tiên Cơ chớp liên mấy cái. Bà ta lên tiếng đồng dục oai nghiêm nói:

—Tiểu Phong, Thần Hồ Chủ nhơn bằng lòng khôi phục toàn bộ võ công cho người được mãn nguyện. Vậy thì ta đi ngay bây giờ, không cần phải ở nán lại đây làm chi nữa. Chẳng qua ta có lời cảnh cáo nghiêm khắc cho người biết trước rằng từ nay trở về sau nếu người còn giết chết một người vô tội nào nữa Vạn Thế Tiên Cơ ta đây dầu phải rưới máu rừng hoang phơi xương rừng vắng đi nữa, cũng quyết trừ diệt đệ tam ma Tiểu Phong người để chấm dứt tại họa cho giang hồ.

Nói xong bà ta quay người đi liền.

Lý Băng Ngọc trông thấy sư phụ của mình rời khỏi nơi này một cách đột ngột bèn buột miệng kêu to:

—Sư phụ!

Vội dừng gót lại Vạn Thế Tiên Cơ xoay mình ngó nàng thân mật hỏi:

—Gì đó con? Con muốn giã từ nó mấy lời phải không?

Gương mặt xinh đẹp như thiên tiên của Lý Băng Ngọc đỏ rần. Nàng nhìn chăm chú sư phụ mình một hồi lâu mà không mở miệng nói đặng lời nào.

Vạn Thế Tiên Cơ thở ra một hơi dài chậm chạp cất bước lên đường miệng dặn với lại một câu:

—Được, sư phụ cho phép con ở lại sau nói lời giã từ nó!

—— o0o ——

CHƯƠNG 50

Lý Băng Ngọc chạy tới sát bên mình Tiểu Phong nở một nụ cười gượng gượng nói:

—Lê tướng công, hai ta sắp giã biệt!

Tiểu Phong đắm đuối mơ màng nhìn vào vẻ mặt lo buồn thương cảm của Lý Băng Ngọc mà xúc động tâm tình. Chàng dịu dàng âu yếm hỏi:

—Nàng đi rồi khỏi chốn này ngay bây giờ à?

Lý Băng Ngọc gật đầu nói:

—Đúng thế! Sư phụ của tôi đã đi, lẽ dĩ nhiên tôi không thể ở lại đây được. Có điều tôi khát khao, mong mỗi là hai ta được có cơ duyên may mắn lại còn gặp gỡ nhau trường đời!

—Chính tôi cũng ao ước như vậy. Ông trời không phụ hai ta thì hãn cơ duyên ấy sẽ không hiếm!

Lý Băng Ngọc buông tiếng cười buồn bã nói:

—Lê tướng công hãy ráng giữ gìn thân thể, chớ khá liều lĩnh dẫn mình vào những nơi hiểm nguy. Lẽ nào lòng tôi cũng nghĩ nhớ đến Lê tướng công dầu ở ven trời góc biển bóng hình chàng cũng hiện ra trong trí óc tôi. Cái cơ duyên gặp gỡ hy vọng không xa. Thôi tôi đi, chúc Lê tướng công được nhiều may mắn, vái van Trời Phật phò hộ chàng vượt qua tất cả gian nan.

—Lý cô nương, mấy lời vàng ngọc của cô nương tôi luôn khắc ghi vào tim óc. Tôi cũng cầu chúc cô nương vui tươi mạnh khỏe, yêu sống ham đời. Có hiểu nhau nhiều mới mến nhau. Mong sâu ai dật lệ ai lau. «Có xa mới biết khi gần quý. Vun gốc tình sâu nghĩa mới sâu!» Lòng tôi còn muôn vạn lời để nói với cô nương mà không sao nói được lời nào, chỉ có mấy vần thơ này gọi là để lại cô nương!

Lý Băng Ngọc lê mạnh gót sen lạch sạt trên bờ đá chặm rãi đi thẳng lại chỗ chiếc xe tứ mã đang chờ. Nàng nghe tiếng chân bước mà tê tái con tim. Nàng tuyệt vọng mà nàng cũng hy vọng!

Tiểu Phong đứng ngẩn người như ngây như dại. Chàng không tiễn chân nàng mà tâm hồn chàng theo sát bên nàng như hình với bóng. Nàng cũng không muốn Tiểu Phong đưa mình vì càng đưa nhau xa lại càng để khổ cho nhau nhiều. Dầu đưa nhau ngàn dặm rồi cũng phải một lần xa nhau! Nàng chỉ ước mơ được ở mãi bên chàng không bao giờ xa cách!

Bóng hình yêu kiều diễm lệ của Lý Băng Ngọc xa dần, cuối cùng khuất hẳn trong màn xe.

Tiểu Phong quay mắt ngó sang phía Thần Hồ chủ nhơn, Từ Thạch Trung cung kính hỏi:

—Tiền bối là chủ nhân Thần Hồ thật sao?

Từ Thạch Trung cười nói:

—Người không tin sao? Bộ ta giả mạo người ấy à?

Tiểu Phong đôi giọng lạnh lùng hỏi:

—Vậy chính người đã đánh chú ruột tôi là Ngoạn Huyết Nhơn trọng thương đó chi?

—Phải! Ta đánh y đó!

—Vì cớ nào?

—Vì vô cớ chú ruột của người mạo phạm vào trong Thần Hồ do thám. Theo đúng lý, chú ruột của người phải bị trừng trị nặng nề. Từ trước đến nay chưa một ai có can đảm vào trong Thần Hồ đột ngột hay lén lút. Chỉ trừ khi nào ta đưa vào hay có được sự chấp thuận của ta trước. Luật lệ của ta quy định bất cứ ai dám ngang nhiên hỏi han điều chi hay rình rập để dòm hành bí mật trong Thần Hồ đều bị sự hành phạt rất nghiêm khắc. Đã là nhơn vật võ lâm chẳng một ai lại không biết điều cấm kỵ ấy!

Nhượng cao hai hàng mi tỏ vẻ tức giận, Tiểu Phong nói:

—Người đã là Thần Hồ chủ nhơn oai danh lừng lẫy, đã cứu sống vô số mạng người được giới giang hồ kính phục. Thế sao người lại nở dang tay tàn nhẫn khắt nhượng một thiếu phụ xinh như mơ, đẹp như mộng là Ngô Lục làm thành kẻ tàn phế trong bao nhiêu năm trời, để rồi kết thúc một đời hồng nhan bằng một cái chết vô cùng thảm.

—Đó là một đoạn đời quá khứ hết sức bất hạnh. Câu chuyện quá khứ chứa đầy máu lệ ấy, ta không thể công bố cho thiên hạ hiểu biết đặng. Với người cũng vậy, ta đành giấu kín dưới đáy lòng, bởi vì nó không chút chi quan hệ đến người! Ta không cần nói và tốt hơn người cũng không cần nghe.

Ngay lúc ấy Tiểu Phong lại hỏi tiếp:

—Thế thì người là hạng nào: tốt hay xấu?

—Tốt có, xấu có, ở giữa hai cái đó cái nào ta cũng có một nửa.

Tiểu Phong gật đầu, đồng ý với câu trả lời của Từ Thạch Trung. Chàng đưa mắt quét qua những người có mặt tại chỗ một vòng. Chàng thấy Thần Tri Tử và Độc Mục Thần Ni vẫn còn đứng yên một chỗ chưa rời đi nơi khác. Liền đó chàng bắn người vọt thẳng đến trước mặt Thần Tri Tử.

Nãy giờ Thần Tri Tử chính mắt mục kích lắm sự kiện lạnh lùng xảy đến từng loạt ngay tại chỗ này khiến lão ta kinh hồn mất vía, sửng sốt, ngẩn ngơ. Bỗng nhiên lại thấy Tiểu Phong chạy nhanh đường chớp nhoáng đến trước mặt mình, trong lòng không khỏi hoảng hốt thất kinh.

Nhưng ngay khi đến nơi, chàng cung kính vòng tay vái dài một cái, nói với lão ta:

—Vãn bối xin chào lão tiền bối.

Thái độ thay đổi quá bất ngờ của Tiểu Phong, khiến Thần Tri Tử ngơ ngác một hồi rất lâu không nói được tiếng nào.

Mãi đến khi định hồn, tỉnh trí, lão ta mới cất tiếng nói bằng một giọng ngữ ngàng:

—Các hạ không nên quá lễ phép đối với lão phu như vậy? Thật lão phu hết sức ái ngại trong lòng!

Tiểu Phong nhích môi cười đau khổ nói:

—Thưa lão tiền bối, tại hạ tuy là đã xuống tay tàn sát một loạt có đến mấy trăm cao thủ võ lâm, lại giết chết những nhơn vật oai danh lừng lẫy như bọn Tây Thần, Nam Quân nhưng đó chẳng qua là chuyện bất đắc dĩ, chớ thật sự không phải tại hạ cố tình đập lên vết xe cũ của Vô Cực Thiên Tôn làm cho máu chảy thành sông, xương chất thành đống như lời giang hồ đồn đãi. Song những kẻ ấy cũng chẳng phải là những người lương thiện mà đúng ra tội ác của bọn chúng chồng chất đầy đây. Hiện thời, vì một lẽ riêng, mà cũng vì một lời hứa danh dự nên tại hạ chưa thể công bố cho thiên hạ cùng biết. Tuy vậy, sau này tất cả sự thật để được đưa ra ánh sáng, bấy giờ người tử tế trong chốn giang hồ mới thấy tội trạng của bọn ấy dầu chết mấy kiếp cũng chưa đủ đền bù lại những việc mà chúng ám hại người lành, theo hùa kẻ dữ. Có điều sự tình ấy đã qua kể như là tạm gác lại một bên khoan đề cập đến cho tới một ngày nào đó, cũng gần đây thôi sẽ được công đạo xét xử. Việc cốt yếu hơn hết là kể từ giờ khắc này trở về sau, tôi quyết không giết hại một người vô tội nào khác hơn là những kẻ thù của tôi. Lão tiền bối cứ trọn tin vào lời tôi nói cũng như lời tôi hứa.

Thần Tri Tử lạnh nhạt nói liền theo:

—Tốt lắm. Ta cũng chỉ mong rằng Tiểu Phong người làm đúng với lời nói của mình.

Tiểu Phong cất tiếng cười ha hả một trận rang rang, rúng động cả không gian yên tĩnh xong, chàng nói:

—Tại hạ có một chút việc mong sự giúp đỡ của lão tiên bối.

—Cứ nói cho nghe. Nếu có thể làm được ta không từ chối!

—Kính mời lão tiên bối đúng giờ Ngọ ngày mừng Năm tháng Năm sắp tới đây sẵn sàng dời gót đến đỉnh Hận Thiên Phong!

—Đến đó để làm gì?

—Cứu một người!

—Người nào đâu?

—Đến đó rồi tự nhiên sẽ biết rõ!

Thần Tri Tử gật đầu, nhưng hỏi lại:

—Chỉ mời có một mình ta?

—Thưa không. Ngoài lão tiên bối ra còn có «Kỳ Trận Thần Quân», «Siêu Phàm đại sư», «Độc Mục Thần Ni» cùng với «Xích Cước Đại Tiên» nữa!

—Mấy người ấy có nhận lời không?

—Tại hạ mới được «Kỳ Trận Thần Quân» nhận lời, còn mấy vị kia thì tại hạ chưa mời nên cũng chưa biết chắc là có bằng lòng không?

Thần Tri Tử bằng lòng đáp:

—Ta nhận lời!

Độc Mục Thần Ni đứng gần một bên nên nghe rõ câu chuyện giữa Thần Tri Tử và Tiểu Phong. Bà ta chẳng chút do dự, lên tiếng đáp ngay:

—Phần ta cũng vậy. Ta bằng lòng đi đến đỉnh Hận Thiên Phong theo lời người mời.

Ngay khi ấy chàng cúi đầu, vòng tay cảm ơn Thần Tri Tử và Độc Mục Thần Ni. Những người có mặt tại chỗ lần lượt kẻ trước người sau rời khỏi nơi này.

Bấy giờ chỉ còn sót lại có một mình chàng với Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung thôi không còn một người thứ ba nào khác nữa.

Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung mở miệng nói trước:

—Tiểu Phong, sau khi ta khôi phục toàn bộ võ công cho ngươi, chẳng hay công việc thứ nhất mà ngươi sẽ làm là việc gì?

—Đến Liên Giáo!

—Với mục đích gì?

—Tôi nhận lời với một người nợ là nội trong ba ngày sẽ đến Tổng bộ của Liên Giáo!

Thần Hồ Chủ nhơn nói:

—Liên Giáo đang làm đại lễ tuyển cử vị Giáo chủ mới, vì vị Giáo chủ hiện thời đã hết nhiệm kỳ. Cuộc tuyển cử chỉ kéo dài đúng nửa tháng. Phải chăng ngươi định tranh chức vị giáo chủ Liên Giáo?

Tiểu Phong nói:

—Tôi đã nhận lời trời trăn của ân nhơn tôi là Tinh Nhãn Nhiếp Hồn trước khi nhắm mắt. Tôi nhất định phải chiếm địa vị Giáo chủ của Liên Giáo để vui lòng người dưới tuổi vàng. Riêng lòng tôi thì chẳng ham muốn danh lợi tỵ nào! Giáo chủ hay người thường cũng chỉ thế thôi, có hơn nhau chẳng là giúp ích được cho đời hay là gây tai hại cho người khác.

—Chí khí của người thật là đáng khen. Chẳng qua ta có một việc cần đánh thức người để người cẩn thận đề phòng trước. Đi đến Tổng bộ Liên Giáo quyết không phải là chuyện tầm thường. Con đường của người đi để đến mục đích cuối cùng đầy dẫy cả nguy cơ. Một cái xảy chân một chút lơ đãng, một ý nghĩ khinh khi, một hành động cuồng ngạo là đủ kết liễu cuộc đời.

—Vì có nào?

—Đến lúc ấy tức khắc sẽ hiểu rõ như ban ngày, lúc này ta nói ra còn quá sớm. Dầu vậy ta cũng nhắc nhở người điều cần thiết này. Người có biết Liên Giáo là một phần tử trọng yếu của kẻ thù không đội trời chung với người chăng?

—Tôi biết!

—Sao ngươi không đến Địa Bảo mà trả thù?

—Sau khi dứt khoát xong công việc ở Liên Giáo, tức khắc tôi đi đến «Địa Bảo» ngay.

—Mặc dầu «Địa Bảo» có tường đồng vách sắt bao bọc chở che, có hàng ngàn cao thủ canh gác có nhiều cơ quan bí mật đặt sẵn trong ngoài nhưng với võ công của ngươi hiện nay dám nói trước một cách chắc chắn là ngươi đủ sức tài

để đối phó. Còn hơi e ngại một chút là ta nghe nói Lãnh Diện Vong Hồn đã bỏ ra vô số ngọc ngà châu báu quý nhất trần gian để mua chuộc «Thiên Hạ Chi Độc» vào Địa Bảo làm quân sư, tên đại ma đầu này uống huyết ăn thể với Lãnh Diện Vong Hồn. Hắn có mặt bất cứ lúc nào trong Địa Bảo để trừ diệt người sau khi Lãnh Diện Vong Hồn sai do thám đi khắp cùng mọi nơi báo tin cho biết ngày giờ người đến Địa Bảo! Màn lưới gián điệp của Địa Bảo bủa khắp nơi, một cử chỉ, một hành động của người không lọt khỏi tai mắt của bọn chúng!

Ngừng một chút Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung lộ vẻ mặt âu lo nghiêm trọng, chậm rãi nhấn từ tiếng nói:

—Danh tiếng hung ác, hiểm độc, gian tà, tàn bạo của «Thiên Hạ Chi Độc» lan rộng khắp chốn giang hồ, ai nghe cũng gớm ghê khiếp sợ. Võ công của hắn tuy cao thâm cực độ mà không đáng ngại bằng cái thủ đoạn giết người bằng chất độc vô hình vô ảnh, vô thanh, vô sắc của hắn. Chính người đã trúng độc của hắn vẫn không hay biết, nghi ngờ chi cả. Đến khi ngã bặt ra chết thì hết phương cứu chữa. Ta hy vọng rằng người đừng xem thường lời nói của ta mà hết sức cẩn thận giữ gìn. Để không bị «Thiên Hạ Chi Độc» thừa chỗ sơ hở nhỏ nhen của người mà xuống tay ác độc!

Tấm lòng lo lắng của Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung đối với Tiểu Phong vừa thân mật vừa sốt sắng thế ấy làm cho chàng vội vã vòng tay cung kính nói:

—Những lời dạy bảo quý hóa của tiền bối, Tiểu Phong tôi xin khắc ghi vào tim óc không dám lúc nào quên.

Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung võ học đã cao siêu huyền diệu vào bậc quái kiệt kỳ như. Mà tài y học của Thần Hồ chủ như Từ Thạch Trung lại càng được các giang hồ võ lâm tôn trọng kính nể không khác Hoa Đà. Vì vậy sau khi được Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung cho uống một hoàn thuốc hồi phục chân khí. Tiểu Phong cảm thấy công lực của mình trở lại đầy đủ trong người. Chàng uống «Tán Công Phấn» mất hết công lực mau lẹ thế nào thì khi nuốt xong viên thuốc hồi phục chân khí cũng có đủ các thứ kỳ dược cứu người, nhưng thứ thuốc hồi phục chân khí của Vạn Thế Tiên Cơ còn kém phần công hiệu. Chẳng qua Thần Hồ Chủ nhân nghề thuốc không bằng Vạn Thế Tiên Cơ.

Chẳng qua một đằng thì lo chế mọi thứ thuốc giúp đời cứu người, không chuyên vào một thứ nào. Trái lại một đằng chẳng bào chế một thứ thuốc nào khác hai thứ «Tán Công Phấn» và «Tụ Công Hoàn». Những cây lá kỳ lạ sưu tầm được, Vạn Thế Tiên Cơ đều bỏ hết vào hai thứ ấy.

Tuy Tiểu Phong được khôi phục toàn bộ công lực như xưa nhưng chàng lại mất hết cái điểm đặc biệt trước của chàng! Ấy là trước kia chàng bị đối phương đánh mạnh vào thân thể chàng chừng nào thì cái sức từ trong thân thể chàng đánh trả lại đối phương dữ dội gấp hai lần, một cái tự nhiên không cần đến chàng động thủ. Sức phản chấn ấy hiện tại không còn có trong thân thể chàng nữa.

Thần Hồ Chủ nhơn, ngược lại phân tán ra cho nhiều thứ khác nhau nữa. Chính cái nguyên nhơn ấy đã làm cho các thứ thuốc phục hồi chân khí không công hiệu kịp thứ thuốc «Tụ Công Hoàn»! Cũng biết rõ điều ấy nên sau khi Tiểu Phong uống xong thuốc, Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung thành thật bảo chàng:

—Công lực của người đã khôi phục lại, chẳng qua không được đầy đủ như ngày trước, có thể nói là chỉ mới khôi phục lại già phân nửa mà thôi. Người đã hẹn ước với người khác là nội trong ba ngày phải đến Liên Giáo. Vậy thì người đi ngay bây giờ cho kịp, cốt nhất là ráng cẩn thận đề phòng. Còn như việc đi mời «Siêu Phàm đại sư» và «Xích Cước Đại Tiên» thì ta sẽ thay thế cho người. Cả hai vị nầy là bạn thân của ta, tánh tình lại khó khăn, không thích dự vào chuyện thị phi của giang hồ, chỉ ngao du đây đó, như hạc nội, mây ngàn không biết đâu mà tìm. Vì vậy ta có thể tìm họ mà mời dễ dàng, được họ nhận lời hơn là người dẫu sao cũng không được họ nể nang bằng ta!

Thật Tiểu Phong không sao tưởng tượng được Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung lại hết sức giúp mình không kém chú ruột mình là Ngoạn Huyết Nhơn đến như vậy. Chàng không còn biết tỏ sao cho biết tấm lòng kính mến của mình nên chỉ nói vắn tắt vài lời cảm ơn Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung rồi tức tốc với hết tốc lực khinh công nhắm thẳng đường đi Liên Giáo mà hay tới vun vút.

Liên Giáo... đó là một tổ chức đại qui mô gồm có mười sáu phái giang hồ của một ngàn sáu trăm cao thủ võ lâm.

Với thế lực sâu rộng ấy, chẳng những tất cả nhơn vật võ lâm trong thiên hạ, dẫu ở trong Liên Giáo hay độc lập ở ngoài Liên Giáo đều kính ngưỡng mà lại còn khiếp sợ là khác.

Những môn phái chánh tông như Thiếu Lâm, Võ Đang v.v... cũng đang có tham gia mà bang hội lớn như Cái Bang, Cùng Bang cũng nằm trong Liên Giáo, mà cả đến những tà giáo, ma giáo cũng gia nhập vào Liên Giáo. Thế là Liên Giáo gồm đủ cả hai phái hắc bạch giang hồ.

Tổng Đà của Liên Giáo đóng ở triền núi cheo leo phía Bắc đỉnh Hoành Sơn thuộc tỉnh Hồ Nam.

Oai danh của Liên Giáo chấn động tám phương. Đã là nhơn vật võ lâm thì chẳng một ai mà không biết cái tên Liên Giáo Hoành Sơn.

Tiểu Phong không muốn phí sức lại cũng cẩn thận vâng nghe theo lời Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung căn dặn, nên ra khỏi núi chàng liền chọn mua một con tuấn mã đỡ chân. Rồi một người một ngựa đi riết ngày đêm cho mau đến Hoành Sơn đúng kỳ hạn ba ngày theo lời Trầm Phụng Linh yêu cầu giải quyết, dầm sương sớm chiều nắng gió chàng không phải ngại gian nan nên một lúc đã đến chân núi Hoành Sơn cao vút mây xanh, vốn hào khí trong người Tiểu Phong chẳng chút khiếp sợ gì mặc dầu chàng đã được Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung cho hay trước nơi đây nguy hiểm. Chàng cứ mạnh dạn vượt thẳng lên núi tiến đến Tổng đàn của Liên Giáo.

Tiểu Phong rảo mắt xem xét địa thế chung quanh một lúc rồi thẳng đến ngoài Tổng Đàn.

Lúc bấy giờ chàng đứng lại trang nghiêm oai vệ ngược mắt nhìn. Chàng thấy con đường đi vào Liên Giáo có những bậc đá cao chồng chất với nhau, bậc nầy kế bậc khác dài độ chừng năm mươi trượng. Hai bên bậc đá, tòng xanh mát mẻ hoa cỏ thơm tho trông dài theo thật là thanh thú nhàn hạ.

Con đường bằng bậc đá nầy đi thẳng vào Tổng đàn của Liên Giáo.

Không chần chờ do dự Tiểu Phong bước lên bậc đá ngang nhiên đi thẳng lên. Qua hết bậc thứ nhứt chàng chợt thấy có hai đạo sĩ mặc áo đạo bào xanh đứng canh gác hai bên đường. Cả hai đạo sĩ ấy thoáng mắt liếc nhìn chàng, trở tới đón đường, cất tiếng hỏi liền:

—Các hạ là bậc cao nhơn ở phương nào, đến Liên Giáo về việc chi?

Tiểu Phong cất tiếng nhỏ nhẹ:

—Cảm phiền hai người vào trong nói lại với Ngũ Hồ Du Khách rằng có Tiểu Phong đến thăm!

Hai chữ «Tiểu Phong» vừa lọt ra khỏi miệng chàng khiến hai đạo sĩ mặc áo bào xanh ấy cùng biến sắc mặt lại, cả hai lộ sắc kinh hoàng khủng khiếp cứ đứng trơ ngốc sững quên cả nói ra tiếng nào. Chập sau một trong đạo sĩ mặc áo xanh ấy mới trấn định tinh thần. Hắn chẳng dám tỏ thái độ chi khác hơn là xuống thấp giọng nói một cách e dè lễ phép:

—Thế thì xin mời các hạ vui lòng đứng nán lại đây trong giây lát để bẩm đạo vào trong bẩm rõ cho giáo chủ hay.

Dứt lời đạo sĩ áo bào xanh ấy quay lưng chạy hối hả theo bậc đá vào Tổng đàn của Liên Giáo.

Tiểu Phong ngấm nghĩa bốn bên để xem có chi động tịnh khả nghi không. Nhưng chàng thấy rõ hai bên lề đường đi bằng đá ấy chỉ toàn là kỳ hoa, dị thảo màu sắc xinh tươi nhụy phát trong chiều gió dịu dàng bay mùi thơm ngát. Chàng lại thấy xa xa khoảng hai mươi bậc đá có căn nhà đá nho nhỏ có vẻ mát mẻ thanh cao, dường như dùng để khách vào Tổng đàn mệt mỏi, nóng nực thì vào đó tạm dùng nghỉ ngơi cho thông thả!

Tuy là một gian nhà đá nhỏ nhưng nghệ thuật kiến trúc hết sức mỹ lệ tinh vi, nhìn xem ai cũng phải trầm trồ khen ngợi. Công trình tạo tác và điêu khắc hết sức tốn công và tốn của.

Tiểu Phong tự nghĩ thầm: “Không biết bọn chúng dùng nơi đó để đón tiếp bằng hữu võ lâm hay còn dùng vào việc nào khác nữa?”

Liên ngay khi ấy...

Đạo sĩ mặc áo bào xanh ban nãy tung người vọt tới trước mặt Tiểu Phong cúi đầu chào, miệng nói:

—Giáo chủ mời các hạ vào thẳng trong Tổng Đàn!

—Thế thì nhờ người dẫn đường đi trước.

Đạo sĩ mặc áo đạo bào xanh ấy gật đầu. Hắn thông thả cất bước đi trước.

Lên các bậc đá, Tiểu Phong để ý bước theo dấu chân của đạo sĩ mặc áo đạo bào xanh ấy, cẩn thận đề phòng kẻ đạp nhằm cơ quan cạm bẫy chi của chúng sắp đặt hại mình trước không.

Chỉ trong khoảng khắc thời gian chớp mắt chàng đã đến phía ngoài cửa Tổng Đàn. Trái tim của Tiểu Phong không hiểu vì sao có đến vài ba lần hồi hộp, dường thể linh tánh báo trước có điều chi bất tường xảy đến cho chàng.

Tính chàng không sợ mà trái lại nôn nao hồi hộp mới lạ kỳ. Vì nghĩ như vậy nên chàng ớn lạnh trong lòng. Nhớ những lời dặn dò của Thần Hồ chủ nhưn Từ Thạch Trung, chàng lại càng để ý đề phòng hết sức cẩn thận.

Rảo mắt nhìn xem, Tiểu Phong thấy gian cửa trước của Tổng Đàn rộng có đến năm mươi trượng toàn bằng một miếng trơ tru không rõ là đá, là cây hay là sắt.

Lúc ấy...

Chàng ngó ngay vào bên trong cánh cửa đã mở bét cho thấy hai bên cánh cửa có đến vài mươi người toàn là đạo sĩ với thầy tu đứng sắp hai hàng nghiêm mật. Nét mặt người nào người nấy cũng căng thẳng, lăm lì, hai con mắt cứ mở hâu háu không nháy, trông họ chẳng khác những pho tượng đá vô tri, vô giác.

Tiểu Phong nhìn thấy quang cảnh ấy, bụng bảo dạ rằng: “Địa Bảo đã là một phần tử của Liên Giáo. Ngũ Hồ Du Khách lấy danh nghĩa là lãnh tụ của Liên Giáo sai người đi mời mình đến Tổng Đàn của bọn chúng. Lẽ tự nhiên chúng bày ra công cuộc này để uy hiếp tinh thần mình trước, rồi đối phó với mình sau, tưởng cũng chẳng chi đáng lấy làm lạ!”

Với ý nghĩ ấy, chàng buông to lên một chuỗi cười dài lanh lảnh.

Thình lình...

Giọng cười ngạo nghễ của Tiểu Phong vừa ngưng bỗng nghe bên tai có một giọng nói mỏng manh như tiếng muỗi kêu veo veo mà rất rõ ràng:

—Lê thiếu hiệp, chớ khá khinh thường mà phải tiểu tâm, cẩn thận. Ở đây có lắm âm mưu âm độc để hại người.

Tiểu Phong giật mình ngó ngoái lại. Chàng không khỏi kinh ngạc vì ngoài đạo sĩ mặc áo bào xanh đã dẫn đường đưa chàng đi đến đây thì chẳng có một bóng hình ai nữa cả. Tiểu Phong đoán chắc người đã phát ra giọng nói vừa rồi là một nhân vật có võ công cực kỳ cao thâm. Nếu chẳng vậy thì làm sao học được cái môn võ học hết sức khó khăn là môn truyền âm nhập mật ấy để nói lọt vào tai chàng mà người khác không nghe lọt?

Đã nghe được lời cảnh cáo chí tình của người ẩn mặt nào đó, Tiểu Phong lại càng cẩn thận đề phòng hơn nữa.

Đi sau đạo sĩ mặc áo đạo bào xanh dắt đường ấy vào thẳng bên trong cánh cửa của Tổng Đàn. Chàng để ý liếc mắt nhìn xem thấy đám đạo sĩ thầy tu đứng sắp hai hàng bên trong cánh cửa. Trên gương mặt nghiêm túc của họ còn lộ sắc khẩn trương. Trông thể đợi chờ một biến cố quan trọng sắp xảy đến.

Tiểu Phong ngừng chân đứng lại. Đạo sĩ mặc áo đạo bào xanh dẫn đường đi trước ấy chợt nghe phía sau thỉnh không Tiểu Phong ngừng lại bèn giật mình quay đầu ngó chàng.

Tiểu Phong hỏi to tiếng ngân vang cả Tổng Đàn:

—Người định đưa ta đi đâu nữa đây?

—Đưa đi yết kiến Giáo chủ của bốn giáo chớ đi đâu nữa?

Tiểu Phong lại cười ha hả một trận vang rền. Xong chàng nói tiếp:

—Theo nghi lễ xưa nay thì chủ phải ra ngoài mời khách. Ở đây là một môn phái, lễ nào Giáo chủ của các người lại bắt ta phải vào trong yết kiến mà chẳng ra tận ngoài của Tổng Đàn để mời?

Câu nói của Tiểu Phong thốt ra làm cho đạo sĩ mặc áo đạo bào xanh ấy sững sốt ngó chàng trân trân. Im lặng một lát, hần cười nói:

—Ở đây không theo nghi lễ đó mà theo một quy lệ.

—Quy lệ thế nào?

—Phàm bất cứ là người nào muốn yết kiến Giáo chủ chúng tôi thì phải đi theo sự hướng dẫn của tôi mới được gặp mặt Giáo chủ!

Tiểu Phong biến sắc bảo:

—Ngũ Hồ Du Khách là cái quái gì mà làm bộ làm tịch như vậy? Hần sai người dưới tay của hần tìm ta đón mời đến Tổng đàn Liên Giáo, chớ ta phải cần đến đây tìm hần trước hay sao? Theo lời ta ước hẹn nên ta đến sao hần lại không chịu ra ngoài cửa Tổng đàn rước ta chớ?

Câu nói kinh khi ngạo mạn của Tiểu Phong làm cho tất cả mọi người có mặt tại chỗ đều thất kinh biến sắc.

Xưa nay chưa một nhơn vật võ lâm nào đối với Ngũ Hồ Du Khách mà dám vô lễ đến thế. Bọn môn nhơn của Liên Giáo không sao nhịn nổi lửa giận bùng cháy đỏ mặt mày. Sát cơ hiện lên, chúng chỉ còn chờ lệnh của Giáo chủ Liên Giáo truyền ra là chúng lẫn xả vào làm thịt Tiểu Phong mới thỏa lòng căm tức.

Đích thân Chuởng quản Liên Giáo địa vị của Liên Giáo không kém chi ông vua chí tôn trong giới giang hồ võ lâm. Danh vọng của hần cao tột bậc, mà quyền oai của hần cũng trên hết các chuởng môn tất cả các môn phái chánh tà. Thế mà Tiểu Phong buông tiếng gọi Ngũ Hồ Du Khách là giống quái gì bảo dám môn hạ của Liên Giáo không tức lộn gan lên sao được?

Đạo sĩ mặc áo đạo bào xanh dẫn Tiểu Phong ấy cất giọng lạnh lùng nói:

—Các hạ thật lớn lối quá. ăn nói hồ đồ không sợ có lỗi với bề trên là một tội rất nặng. E rằng các hạ không tránh khỏi sự trừng phạt. Hậu quả chỉ do cái miệng gây cái họa khổ thân.

Tiểu Phong lại càng cười to ha hả một trận rất lâu. Ngưng tiếng cười chàng nghiêm giọng bảo:

—Ngũ Hồ du khách đối với Tiểu Phong đã chẳng giữ lễ nghi phép tắc thì có lẽ nào Tiểu Phong nẩy lại khom lưng khếp nép với hắn hay sao?

—Thế thì tôi hỏi dứt khoát một câu là các hạ có chịu theo tôi đi vào yết kiến Giáo chủ của chúng tôi hay là không đi thì cứ nói phứt ra chớ đừng có lý sự tào lao làm mất thời giờ vô ích!

—Người vào trong mời y ra ngoài nầy đón rước ta đúng với lễ nghĩa thì ta mới bằng lòng vào yết kiến y. Nếu y chẳng làm đúng như vậy thì ta không cần gặp mặt y làm chi cả. Tiểu Phong ta bình sanh chưa biết cúi đầu nghe theo mạng lệnh một ai!

Tiểu Phong ngông nghênh ngạo nghễ đến mức chẳng đếm xỉa Ngũ Hồ Du Khách vào đâu khiến bọn môn hạ của Liên Giáo chẳng biết dùng biện pháp nào để chi phối tinh thần chàng được. Đã vậy gan mật của Tiểu Phong to lớn ngoài óc tưởng tượng nên bọn chúng còn khiếp sợ chàng trở lại là khác nữa. Đạo sĩ mặc áo đạo bào xanh dẫn đường ấy nhăn mày nhăn mặt tỏ ra bức dọc vô cùng. Dự dự một hồi lâu chẳng làm sao hắn đành cất tiếng nói:

—Thế thì người cứ đứng đây mà chờ. Ta lại phải mất công vào trong báo cáo cho ngài biết thái độ ương ngạnh của người. Giáo chủ của Liên Giáo đến các cao tăng Chuởng môn của Thiếu Lâm còn phải khếp nép ra mắt, mà người thì vênh váo ngang tàng có chết cũng đáng tội đừng than van oán trách chi nghe!

Hắn không dám đứng yên nói cho Tiểu Phong mà vừa đi hấp tấp vừa nói lẩm bẩm trong miệng một mình.

Tiểu Phong nói:

—Quả là một đầy tớ ngoan ngoãn, sai đâu làm đó lệ làng, chỉ có một lỗi là hay cần nhằn cứ chưởi trong bụng.

Tiểu Phong nói dứt câu, bật ra một trận cười nắc nẻ.

Đạo sĩ mặc áo đạo màu xanh ấy đi trong chốc lát bỗng thấy cánh cửa lớn bên trong Tổng Đàn mở rộng ra. Chín vị vừa thấy tu vừa đạo sĩ râu tóc trắng phơ tuổi tác không dưới tám chục tuổi trở lên chín chục trở xuống chưa vị nào đến một trăm, cùng ủng hộ lão đầu đội kim khôi, mình mặc áo gấm chậm rãi đi ra.

Trên vai mười bảy tu và đạo sĩ nầy giờ đứng trôn trôn như một tượng đá xếp thành hai hàng trước cánh cửa lớn vào chánh điện đồng một loạt kêu to một câu hoan hô «Giáo chủ giá lâm» và đồng quỳ mọp xuống sát đất miệng nói:

—Đệ tử lạy mừng Giáo chủ!

Tiếng hoan hô và lại mừng ngân vang trong điện làm lung linh cả mái ngói.

Lão già đội kim quan mặc cẩm bào ấy rảo cặp mắt sáng lòe như điện chớp nhìn Tiểu Phong day sang bên truyền lệnh:

—Các đệ tử của bốn giáo hãy đứng dậy!

Tất cả những thầy tu và đạo sĩ đang quỳ mọp sát đất ấy cùng nói chung một lượt:

—Tuân lệnh Giáo chủ!

Sau khi hết thảy môn đệ của Liên Giáo nói tiếng tuân lệnh, tạ ơn xong ai nấy chậm chạp đứng dậy rồi thối lui ra sau ba bước.

Ngũ Hồ Du Khách hỏi:

—Các hạ có phải là Đệ Tam Ma chăng?

—Không sai. Tại hạ chính là Đệ Tam Ma đây!

Cười nhạt một tiếng, Ngũ Hồ Du Khách nói:

—Được các hạ giữ đúng lời ước hẹn dời bước đến Tổng Đàn của tệt giáo đây, lão già họ Tạ nầy cảm kích vô cùng...

Tiểu Phong lạnh lạnh ngắt lời:

—Không cần phải dùng giọng chuốt ngót dãi đưa, cứ đi thẳng vào vấn đề một cách lẹ làng để mau kết thúc. Người đã hẹn ước thì ta giữ đúng lời mời mà đến đây. Vậy có chuyện nói thì người cứ mạnh dạn bày tỏ cho ta nghe đi!

Cái lối nói chuyện chậm hằm phang ngang của Tiểu Phong khiến Ngũ Hồ Du Khách choáng váng mảy mặt, lòng bùng nổ tai không khác bị xéng ngay vào đầu một búa. Hắn sững sờ chập lâu mả vẫn không sao mở miệng ra đặng. Ngẫm nghĩ một hồi, Ngũ Hồ Du Khách mới cười khanh khách vài tiếng sâu đục rồi nói:

—Mời các hạ vào trong Tổng Đàn uống chung trà lạt rồi lão phu sẽ phân trần được chăng?

—Cái đó không cần thiết! Tiểu Phong nầy đâu phải là khách tử tế của người.

Ngũ Hồ Du Khách định đóng trò tới đâu là bị Tiểu Phong gỡ mặt nạ liên theo tới đó làm cho hắn hết cách gỡ thủ đoạn âm độc hại chàng.

Đã được Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung căn dặn lại được người hảo tâm trong bóng tối cảnh cáo mới rành rành đây, Tiểu Phong đâu đến nỗi khinh

thường, xao lãng đem thân vào trong ổ rắn hang hùm. Tổng Đàn của Liên Giáo mà Ngũ Hồ Du Khách làm màu để mời Tiểu Phong vào sâu trong đó là cạm bẫy giết người. Liên Giáo đáng ra là một tổ chức sâu rộng và lớn lao nhứt của danh môn chánh phái trên chốn giang hồ. Có điều hành động của Liên Giáo dưới sự lãnh đạo của Ngũ Hồ Du Khách lại chứa đựng lắm điều bí ẩn đáng nghi, không khác nơi hoạt động thâm lén của bọn ma đầu tà phái người ngoại cuộc không sao giải thích nổi.

Ngũ Hồ Du Khách cười lạt một tiếng, ôn tồn nói:

—Các hạ quả không hổ danh là một người rất cao ngạo. Chẳng qua việc cần thiết phải giải quyết, há lại cứ đứng rưng chân giữa đây mà nói chuyện hay sao?

Tiểu Phong quét mắt nhìn khắp bốn phía miệng nói:

—Nên biết rằng Tiểu Phong ta đây chẳng phải là người thuộc vào trong số mười sáu bang phái hợp thành Liên Giáo nên chi ta chẳng bị trói buộc dưới mạng lệnh của người. Điều ấy, trước hết người phải hiểu rõ. Do đó, Tiểu Phong ta không nói chuyện trong Tổng Đàn là nơi hội họp chỉ dành riêng cho người của Liên Giáo!

Ngũ Hồ Du Khách nghiêng chặt hai hàm răng lại nói:

—Dám xin các hạ hãy tôn trọng nhơn cách của lão già họ Tạ nầy mà đừng quá lỗ.

Dẫu cho Tiểu Phong là người cao ngạo đến bậc nào cũng phải động tâm trước câu nói xuống nước, hạ mình của Ngũ Hồ Du Khách. Vì vậy chàng nhặt nhẽo trả lời:

—Thế cũng được!

Ngũ Hồ Du Khách thoáng nhẹ thân hình lanh tợ sao băng, hấn né sang một bên, nhường đường cho Tiểu Phong đi vào bên trong Tổng Đàn. Còn hấn thì đi theo chân chàng, tỏ ra mười phần cung kính.

Bên trong Tổng Đàn bao la, rộng rãi vô cùng. Nghệ thuật trần thiết trang trí cực kỳ mỹ lệ, tưởng cung điện của vua chúa cũng không hơn. Đã tinh xảo tuyệt vời mà còn trang nghiêm cùng tột.

Chín người ăn mặc theo lối thầy tu và đạo sĩ theo hầu Tiểu Phong vào tận trong nội thất của Tổng Đàn Ngũ Hồ Du Khách quét nhanh hai luồng nhãn quang, quay mình đi vào phía bên mặt.

Tiểu Phong dừng chân đứng lại.

Một người khoác áo cà sa theo hàng ngũ của hòa thượng vòng tay xá chàng nói:

—Kính mời thí chủ vào thẳng trong này.

Hắn đưa tay ra dấu chỉ vào tận phía trong xa.

Tiểu Phong cười lạnh lãnh một hồi rồi bụng thì nghĩ thầm: “Ta cứ vào đó thử xem bọn người giở những mảnh khoe chi để ám hại ta cho biết.”

Ngũ Hồ Du Khách có ý khiêu khích bản tánh cao ngạo của chàng nên hắn lách người đi thẳng tới.

Quả nhiên Tiểu Phong mắc kế. Chàng quên cả lời dặn dò của Thần Hồ Chủ nhưn Từ Thạch Trung, cả lời cảnh cáo còn sót dỏ của người hảo tâm trong bóng tối nên chẳng chút chần chờ, chàng nổi bước theo chân Ngũ Hồ Du Khách. Đột nhiên Tiểu Phong cảm giác một bầu không khí hết sức nặng nề căng thẳng bao trùm cả tòa nhà nội thất ấy.

Vượt qua hết dãy hành lang cuối cùng chàng thấy một cánh cửa to lớn mở rộng ra. Ngay ở chính giữa cửa ấy có hai người tráng niên cao lớn mặc áo chên đứng hầu cung kính.

Tiểu Phong ngược cổ ngó lên chỉ thấy hiện ra trước mặt một tấm hoàn phi sơn vàng viết ba chữ rất lớn treo ngang qua đầu cửa: «Liên Nghĩa Đường».

Chàng ngừng bước lại rồi lại tiếp tục đi tới.

Hai tráng hán to lớn mặc quần áo chên đứng ở chính giữa cửa «Liên Nghĩa Đường» vái sâu vào phía Ngũ Hồ Du Khách một xá.

Hắn dẫn giọng xuống bảo:

—Hai người hãy lui ra.

Cả hai cùng đáp lại:

—Tuân mạng!

Rồi tức khắc cúi đầu lui thẳng vào trong.

Quay mặt lại, Ngũ Hồ Du Khách nói với Tiểu Phong:

—Mời các hạ vào trong này!

Dứt tiếng, hắn thối lui ra sau ba bước nghiêng mình cúi đầu, Tiểu Phong ngang tàng ngạo nghễ bước thẳng vào trong cửa Liên Nghĩa Đường. Mặc dầu biết chắc vào đến đây là nguy hiểm thập phần, tình thế sẽ vô cùng nghiêm trọng

nhưng chàng chẳng còn sờn lòng. Mắt chàng liên rảo nhìn bất giác sững sờ ngơ ngẩn.

Phía trong tòa nhà nội thất lại còn có một tòa đại điện. Phía sau mặt vách tường có một cái bàn đá rất cao. Trên cái bàn đá ấy có treo mười ba bức tượng của đạ Ma Tổ sư và Trương Tam Phong Chân Nhơn.

Căn cứ theo đó mà phỏng đoán cũng biết rõ được mười sáu bức tượng ấy là mười sáu vị Tổ sư sáng lập mười sáu chánh môn đại phái của nền võ lâm.

Phía dưới cái bàn đá đặt trong tòa đại điện này có sắp đặt sẵn vài mươi cái ghế đá rất ngay thẳng thứ tự. Bỗng nhiên Tiểu Phong chợt có cảm giác nơi đây chính là chỗ để xét xử những vụ án quan trọng của võ lâm thiên hạ không khác một tòa án chung thẩm tối cao.

Ý nghĩ của Tiểu Phong quả thật không sai tí nào. «Liên Nghĩa Đường» chính là tòa Thẩm phán của Liên Giáo. Tất cả những đại sự Liên Giáo đều đem vào đây xét xử. Sau đó trình bản án lên cho chín vị Trưởng Lão của Liên Giáo xem qua lại một lần sau chót nữa thì đem ra thi hành ngay. Trong nội bộ Liên Giáo thì «Liên Nghĩa Đường» là cơ cấu tối cao. Mọi việc đã đưa ra quyết định xong thì lập tức chuyển đến các bộ môn như lệnh đường, hình đường, nội đường, quân đường v.v...

Tiểu Phong vào đến trong nội đường thì liền đó, có một vị hòa thượng, đầu bạc như tuyết phủ mà mặt mày lại trẻ măng như con nít day người vào phía cái bàn đá trong tượng mười sáu vị Tổ sư chấp tay vái sâu cực kỳ cung kính. Xong vị hòa thượng ấy nhanh bước đi vào trong đại điện.

Không khí trong tòa nhà nội thất lúc bấy giờ thật cực kỳ nghiêm túc!

Tiểu Phong buông miệng hỏi liền:

—Tạ Giáo chủ, người đưa ta vào chốn này để bày trò chi đây?

Ngũ hồ Du Khách cười nói:

—Mời các hạ hân ngồi xuống đó rồi nói chuyện sau!

Tiểu Phong nói thầm trong bụng: “Ngồi thì ngồi. Bộ ta lại khiếp sợ người à?”

Nghĩ vậy nên chàng cùng với Ngũ Hồ Du Khách cùng ngồi xuống hàng ghế đá.

Ngũ Hồ Du Khách ngồi chiếc ghế đá phía bên mặt Tiểu Phong. Còn tám vị Trưởng lão thì ngồi ở hàng ghế đá thứ nhì ở sau lưng chàng.

Không khí trong điện «Liên Nghĩa Đường» đã nghiêm túc lại càng thêm nghiêm túc.

Vị hòa thượng đầu bạc như tuyết mà mặt trẻ như con nít chưa đến tuổi thành viên ấy vào trong đại điện, xấp tay xá bức tượng mười sáu vị Tổ sư xong bèn ngồi xuống ghế đá xong xấp hai bàn tay lại, cất tiếng nói rang rang như chuông ngân:

—Đệ tử là Siêu Viễn, trước Thần tượng của mười sáu đức Tổ sư khai sáng võ lâm, nguyện thề rằng mỗi lời nói ra là trung thực, nếu có nửa tiếng bất công thì sẽ bị trời tru đất diệt!

Nói dứt vị Hòa thượng ấy niệm nho nhỏ mấy tiếng «A Di Đà Phật» trong miệng.

Tiểu Phong chính mắt trông thấy tình hình ấy thì chàng đã biết mình vào trong tòa Thẩm phán của Liên Giáo rồi. Chàng sẽ bị đưa ra trước một cuộc xét xử công bình nghiêm mật.

Hòa thượng Siêu Viễn mắt long lanh như điện chớp quét hai luồng tinh quang vào người Tiểu Phong, trầm giọng xuống nói:

—Lê thí chủ có thể trước Thần tượng của mười sáu vị Tổ sư là lời nói của mình tự lòng dạ chân thật của mình thốt ra ngoài miệng quyết chẳng nói thêm, nói thừa nửa câu được không?

Tiểu Phong đưa cao bàn tay mặt lên trước trán, cất giọng nói trong sáng hùng hồn:

—— o0o ——

HẾT QUYỂN 5